

TONBLAD.

Amsterdam: Rectorij, Impensis Jo. Martin,
1666. Denuit, &c. Theatra, ad insigne Campane
in Communi Brevi, M DC LIX.

WOLFGANG HEINE
MOSCOW BIONI
GUTS-EXTRAKTOMINER

Quipas successivas de acuerdo a la siguiente SECUENCIA

CIRCUITOS

Imbigeles, mágico Chimeras, Scepticismo y otros
distr. Tres tipos de Chimeras, Imitaciones, Círculos de acuerdo
a la siguiente

mitología DANÍA NORUEGA

Y el resultado es el siguiente:

Y el resultado es el siguiente:

• NOBILISSIMO,

Atq; omni virtutum genere exultissimo
viro,

EDOARDO BISSÆO,
ARMIGERO.

Eo animo semper fui (vir exultissime) ut si quid tuis virtutibus, & in literas studio & pietate dignum exhiberi posset, id non privati hominis officium, sed publicum literatorum omnium munus esse censendum: quibus praesidio destitutis apud te Asylum, afflictis & egenis perfugium, caligantibus amicum semper lumen apparuit. Atq; cum me tanto molimini imparem confiteri
antiupi.

quæffo habuerim, cum ingeniū tui spectatissimū
acumen ab ejusmodi conatu deterrebat, quod
semper impensè adeo excoluisti, ut nec medio-
cria, nedū levia jam desiderare vel amplecti pos-
sit. Hec mecum reputans (vir dignissime)
jam labas cere, & animum despondere cœperam,
nisi qui me prius benignis affectibus obstrictissi-
mum habebas, idem non modo hortatu erexisses,
sed insuper mandato adegisses: cui ego reniti-
nec deheo nec volo. Non me utique latet, quā
lividæ Zoiloru tempestas in me mox sit ingrui-
rà, nec defuturos arbitror, qui de hoc opere, ne-
cā viro, judicium sint laturi, cūm tot tantos q.
viros hujus, quam peto, gloriæ rrivales habeam.
Sed neq. Heinſy nitor, Politiani laus, aut Vul-
canij elegantia nobis hoc campo decurrenti li-
bertatem ademerunt. Floruerunt illi suorum
temporum illustres, & gloriam, quam meruere,
ingentem reportarunt: eam neq. invidemus illis,
neque de laude certamen instituimus. Illi ni-
mirū aureo & præfulgente amictu Poëtas hosce
insignes condecorarunt, sed hic (quæ nos damus)
ornatus, crassu, licet & rudi stamine intextus,
aliquibus

aliquibus fortasse arridebit: nam novum quid ut-
cunq; offerimus, cui si splendor & eximia maje-
stas absit ipsam varietatem lector amplectatur. At
tu (vir Nobilissime) Bucolicos hosce (qui tui
ja esse gestiunt) genibus tuis ad volutos suscipe
& tuere. Si vero post tantas solicitudines, post
tua clarissima studia, quibus orbem terrarum con-
locupletasti, aliquid etiam tuum otium intervenerit,
hæc qualiacunque benigno & quo soles
vultu respice: quod si facere non dedigneris,
omni exultus metu ad ultraiora animum ad-
jicit.

Vobis obsequientissimus,

AL MUSURI

DAVID WHITFORDUS.

A 3 MUSURI

MUSURI in MUSÆUM.

Portabant Veneri sollennia sacrâ quotannis
Vicini, & Sesti visebant Templa frequentes :
Quos crudelis Amor contento aspexerat arcu.
Protinus exiliit nervo depulsa sagitta,
Inque Sacerdotis Cythereæ pectore fixa est.
Inde volans penetrat formosi corda Leandri,
Ergo utriusque novus præcordia perfurit ardor,
Et facis auxilio tædis thalamoque fruuntur.
Illa sed immiti gestans sub pectore ferrum,
Prodidit incautos pelago crudelis amantes,
Tum Venus, & cum præceptâ face vita recessit.

In MUSÆUM.

AÆ Mula sunt Divum quoq; pectora, Mârsque
laboris
Præmia carminibus jactat habere sui.
Non potuit post tot jactantem ferre Triumphos,
Cùm mare, cùm terras perdomuissest Amor.
Musæumque jubet flamas exponere amantum,
Decerptâque prius virginitate, necem.
Laudetur paucis describens versibus ista,
Quæ tua perfecit, parve Cupido, manus.

ΜΑΚΡΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ.

NΗὸς ἔησαν ἀνὰ Σηρὸν, ἀγένεον ἦχον θυμλᾶς
Επιφεγγαῖαιν απέωδοντες ἐπήσιον· ἀνταρρὸν τοῦτο
Οὐλος ἔρως βάσανε, διοιτεύοντες δὲ μαμιλάς,
Οξέα δειδίλλεσκε, πικρὸν δὲ ἴτυπον οἴστρον
Μηδός ἐπ' ἀρίτειραν, θηλασέρχει δὲ ἐπιλάδην
Ηπαπ Αιατροιο, κόρης φρένας αἴφα τρήσας.
Αιφοτέροις δὲ ἐπόζουν, ἀντῷ πεφορημένοι οἴστρῳ
Αλλύλων ἀποίαστο, γάμων δὲ σωμάσσει λύχνοι
Λαζειδίων θύγευτο, σιδήρεσσον δὲ λελογχός
Αιμα πολυπλάγκτης πεφύδωκε ποθεωῖταις αἴλλαις,
Καὶ σφε φάντης δὲ ἀμφροτες, ἀμφεροτες δὲ καὶ φιλοτήπον.

ΤΥ ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

KΑὶ φρένας ἀδρίσεια θεῶν ἔλεος δὲν γάρ σοιδῆς
Στεῦτο λαζεῖν Αρης μουῶος ἀποινα πόνων.
Τύπο κλύνων νεμέσον ὅτε ἐοῖς ἐπεινώζειν ἔργοις
Αχλὸς ἄλλων, Ληρεος τὸν γάδειν ὑβεσιν Ερως.
Μυστῷ δὲ ἐπέτελλεν. οὐδὲ ἐκλήνεται ποθεωῖται
Οἴστρον διπολρέψας παρθενίς κελυχες.
Λινέωθε δὲ μακρῆσσον θηλασέας σελίδεωσιν,
Οως ὀλίγαις πάντων χερσὶν ἔοργην Ερως.

MUSÆUS

M U S Æ U S.

I v a facem memora tacitos quæ
 vidi amores ,
 Et nantem in tenebris , vectosque
 per alta jugales ,
 Foederaque æternam Auroræ fu-
 gientia lucem ,
 Nocturnisque thoris sociatam Seston Abydo .
 Fax & Leandri nantis sonus impulit aures ,
 Fax quæ furtivæ Veneris prænuncia lucet ,
 Obscurisque Herüs exornat prævia tædas .
 Quam pater ætherius (quoniam prælusit amantum
 Ignibus) emeritam superaddere debuit astris ,
 Sponsarumque decus dixisse & fidus amorum .
 Quæ socio ardentes solata est lumine curas ,
 Et thalami insomnis fidissima nuncia fulsit ,
 Cùm noñdum flassent hostili turbine venti .
 Sed tristes utriusque mihi (Dea) præcipe casus ,
 Extinctamque facem & crudelia fata Leandri .
 Respicit

202820M

Regicicoppo giam conuntis Sogis Apayon
Cenfusis Dzado. fumijje hecrod te cefudis
All O
Tow

ΜΟΥΣΑΙΟΣ

ΙΠ Ε', θεά, χρυφίσαι ὑπίμαρτυρα λύχνο
ἀρέστων,
Καὶ τόχοι πλευτῆς θαλασσοπόρων ὑμ-
νάσαι,
Καὶ γάμοι ἀχλυόντες, τὸν δὲ ἔρθ-
τονέας,
Καὶ Σητοί τοῦ Αθανασίου, ὅπη λάμπος ἑποχος Ηρόδος.
Νηχούμιό τε Λέσβιορύ ομοιό τοῦ λύχνον ἀκάνθα,
Λύχνοι ἀπαγγέλλοντα διακτοέιν Αθροδάντης,
Ηρός τυχισμόιο γαμοσόλον ἀγγελιάτης.
Λύχνοι ἐρώτος ἀγαλμα, τὸ ἄφελετον ἀθέατος Ζεύς
Εινύχιον μετ' ἀθλοῖς ἀγέντον εἰς ὄμηγεντον ἄστρον,
Καὶ μνηθεὶσαι τυμφοσόλον ἀστρον ἐρώτων,
Οτι πέλει ξυσέειθος ἴρθμασίσων ὄδυτάσων,
Αγγελίνο τὸ ἴρθμαλέον ἀκομήτων ὑμένεσσων,
Πειν γαλεπτα πιοντοις ἀγέρδαν ἐγρότειτων.
Αλλ' ἀγα μελποτι μίσο συσειδο πλευτών
Λύχνης απενημέσιοι τοῦ θελυκρού Λειτέρος.

MUSÆUS.

Respicit oppositam contraria Sestos Abydon
 Confinis pelago; stetit hic arcumque tetendit
 Aliger, & volucrem direxit utrinque sagittam,
 Quâ juvenis virgoque calent. Si nomina quæras,
 Formosus Leander erant, & nobilis Hero.
 Hæc Seston colit, oppositam tenet alter Abydon.
 Ambo siderei, propriæ decus urbis uterque,
 Penè pari formâ, quæ si loca fortè per agres,
 Aeriam turrim explora, quâ Sestias Hero
 Stans face nocturnis Leandrum rexit in undis.
 Undisonum antiqui contrâ pete litus Abydi,
 Plorat adhuc juvenem & tristes reminiscitur ignes.
 Unde tamen patriâ juvenis delatus Abydo
 Arsit, & externos excivit virginis ignes?
 Pulcra Hero claris majoribus orta, Sacerdos
 Idaliæ Veneris tædæque incognita, turrim,
 Fluctibus æquoreis vicina colebat avitam.
 Altera visa Venu, castoque retenta pudore
 Nunquam virgineæ se consociare catervæ,
 Non inferre pedem juvenili sueta choreæ,
 Aemula fœminei vitat consortia cœtus.
 (Nam celebres urunt muliebria pectora formæ)
 Te solam, Cytherea, colit, te munere, Diva,
 Et natum multo libamine placat Amorem,
 Cœlestis pharetræ flagrantia tela tremiscens.
 Non tamen effugit quos sic vitaverat arcus.
 Et jam festa dies populis celeberrima fulsis,
 (Quam Veneri Sestos colit, & tibi pulcher Adoni)
 Undique convenient sacrae ad spectacula lucis.

Insula.

ΣΗΣΤΟΣ ἔιν ύ Αἰδης σύναπτος ἐγγένης πάντας
 Γέντοντος αὐτού πόλης· Ερες λέτον τίξε πλάκας
 Αμφοτέρης πολίστεων ἵτα ξυπένης οἴστος,
 Ήτέτοι φλόξας ύ παρθένος θύσιμα λέγοντος,
 Ιμπρόσις το Λέανδρος ἔιν, ύ παρθένος Ηρό-
 Η μὲν Σητὸς ἔποντος, οὐδὲ πολίστερος Αβύδην,
 Αμφοτέρης πολίστεων αθηναλλίστης ἀστέρις ἀμφοτε,
 Εικελοι αλλήλοισι· σὺ λέγοντα καῦτι πορθέσους,
 Διζέο μοι πολέ πέργετο, σκηνὴ ποτε Σητίας Ηρό-
 Ισαπο λύχνος ἔχνοτα, ύ ιηγμόνεις Λεάνδρος.
 Δίζεο λέρχαντα αληγέα πορθμὸν Αβύδην
 Εισέπι πν χραίοντα μόρον ύ ἔρωτα Λεάνδρον.
 Αλλὰ πότεροι Λεάνδρος Αβύδης δύματα ταίνων
 Ηρός εἰς πότον ἥλθε, πότης λέσσειν ύ αὐτῶν;
 Ηρό μὲν χρέσσοντα διετέφεις αἴμα λαχάνων,
 Κύανηδος οὐδὲ ιέρηνα· γάμηδης λέγοντος εἴνοτε,
 Πύρρης ἀπὸ περγάλιον τοῦτο γένοτον ταῦτα θαλάσση,
 Άλλη Κύπειας ἄνασσα· σπερματοῦ δὲ ύ αἰδοῖ.
 Οὐλέποτε ἀρχομένησι μεταμίλιος γυναιξί,
 Οὐδὲ χρόνον χρέσσοντα μεττήλυτος οὐλίχος οὐτε,
 Μέμονοι ἀλεομένης ζυλίμωτα θηλυτεράσσονται·
 (Καὶ γὰρ ΕΠ' ΑΓΛΑΙΗ ζυλίμωτές εἰσι γυναικεῖς.)
 Άλλος αἰεὶ Κυθέρεων ιλασκομένη Αφροδίτη,
 Πολλάκι ύ τὸ Ερετό παρηγορέσσοις θυνταῖς,
 Μητέρι εἰς ὑρεσίην, φλογερέην προμένοντα φαρίπειν.
 Άλλος ύ δὲ οὐδὲ αἰλίσσει πυετηνούσας οἴστεύς.
 Δὴ γὰρ Κυπειλίν πανδημίας ἥλθεις οἴρτη,
 Τὴν αὐτὸν Σητὸν ἄγνοιαν Αδόνιδη ύ Κυθέρει.
 Πατούδην λέγοντας εἰρρήματα ικάδαν.

Insula quos gremio Oceani circumflua misit,
 Aemonii proceres aderant, atque in oola Cypri,
 Vosque puellares liquere Cythera caterva.
 Quique agili quatiane Lybani juga summa chorda.
 Nec deerat quisquam vicinis accolâ sacris.
 Huc Phryx, oppositæque ruebat civis Abydi.
 Contactique novis juvenes ardoribus, illi
 Nam semper festi studio famaque trahuntur.
 Nec per agendâ vocant tantum solennia Divum,
 Agmen virginea quantum spectabile formâ.
 Ante alias Hero gressum per templâ ferebat
 Prælustri jubar evibrans pulcherrima vultu,
 Pallida seu primæ resplendent cornua Lunæ.
 Illa genas modico tamnen interfusa rubore
 Ut bicolor thecis exit rosa, pandere ab omni
 Hero parte rosis germantia prata videtur.
 Nam color eniuit roseus per membra, rosâsque,
 In gressu tunicae sinuata volumina pandunt.
 Multa comes membris it gratia, prisca sorores
 Tres ætas dedit, hæc oculo si riserit uno
 Gratia sidereo centena exultat ocello.
 O quam digna tibi servit, Cytherea, Sacerdos!
 Sic inter reliquas formosa Antistita fulget,
 Aemula virgo surâ possit contendere Divæ.
 Corda incauta virum penetrârat, tota juventus
 Virgo tuæ cœpit flagrare Cupidine tæda.
 Nam gressus quacunque Hero per templâ ferebat
 Attonitis inhiant animis oculisque sequuntur.
 Atque aliquis formam miratus talia fatur.

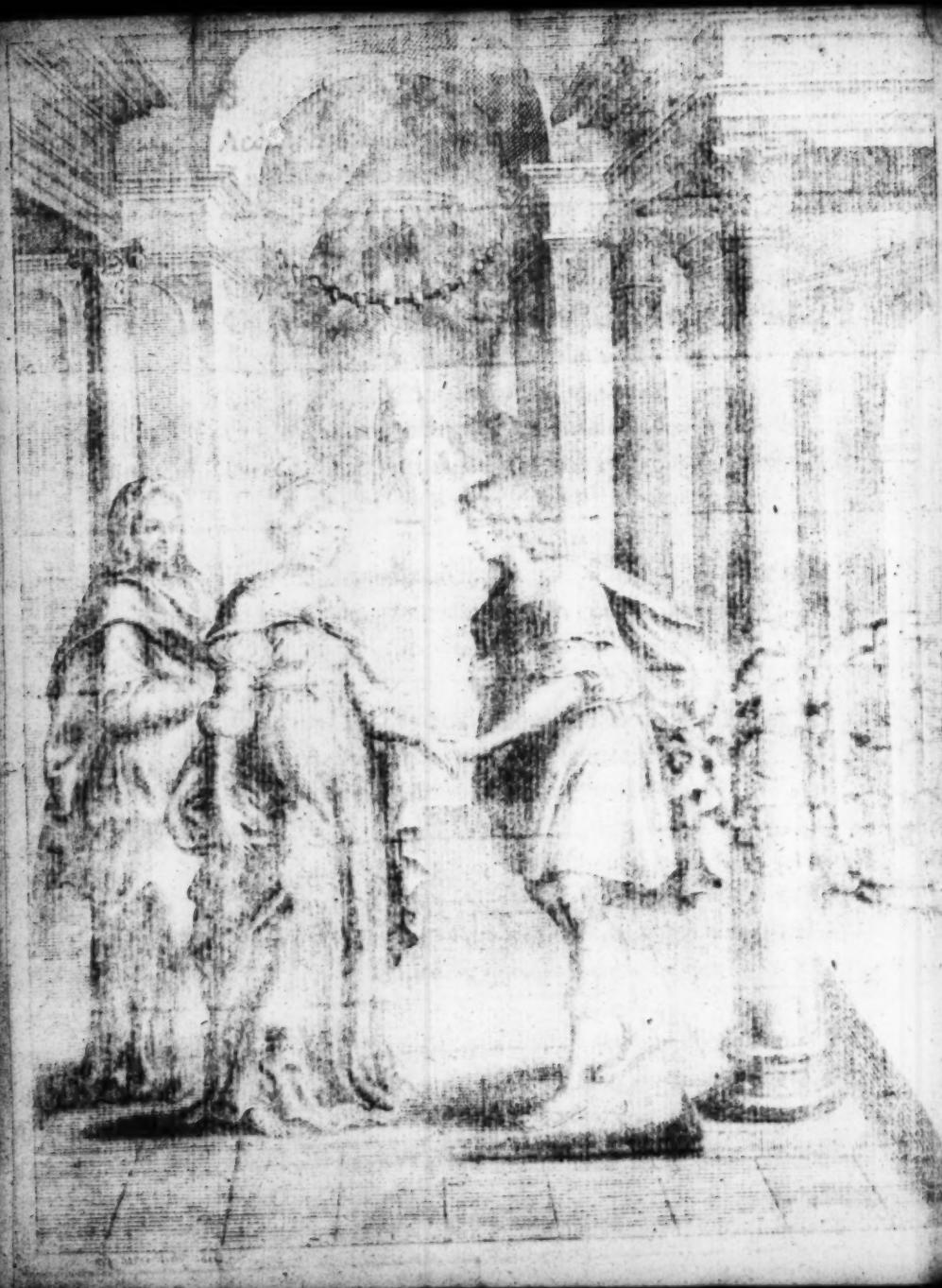
Οαγοι καταβάτην πληθυσμού τρυπάνησον τοπού είσισι.
 Οι μέρες ἀφ' Αιγαίου, οι μέρες εναλίν από Κύπρου.
 Ουδὲ γάρ τις ἔμενεν αφ' Κύπρου,
 Ου Λιβάνιον φύσετος αφ' Περύγεων χρέων
 Ουδὲ σεικτόν τις ἐλέγετο τύμος ἑορτῆς,
 Ου Φρυγίαν κατέτις, οὐ γένετος ἀπός Αβύδου,
 Ουδὲ τις οὐθέαν φιλοπάθετος. οὐ γάρ ἔχειος
 Αἰεὶ ὁμαρτίας ὅπη φάτης ἐστὶν ἑορτῆς,
 Ου τόσον ἀθανάτων ἀγάθων απένθετος θυμάς,
 Οαγοι ἀγαριδών διὰ καλλετα παρθενίδαν.

Η λέγεις ἀγα τού ἐπάρχετο παρθένος Ήρώ,
 Μαρμαρυκὸν χαρέσκον ἀπατελλόντα περιστόν,
 Οιά τε λευκοπαρηγος ἐπαντελλόντα σελήνη.
 Ακρα δὲ χρονέψην φανίστητο χύκλα παρειών,
 Ως ρόδον ἐκ καλύκων διδυμόγροον. οὐ ταχα φαίνεται
 Ήρώς οὐ μελέεστι βόλων λειμῶτα φανταγού.
 Χροὶν γάρ μελέειν ἐρυθαίτετο πισσομένης δέ
 Καὶ ρόδοι λευκοχρήτων ὑπὸ σφυρεὶ λάμπετο χύρος.
 Πολλαὶ δὲ ἐκ μελέων Χάετες ρέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
 Τρεῖς Χάετας θέντα περικέναντι εἰς μέ τις Ήρώ
 Οφταλμὸς γελώσιν ἔχαστον Χάετας τετύλει.
 Απρεχέσθιον οὐ πάξιον ἔμετο Κύπρει.

Ως οὐ μὲν πέι πολλὸν ἀστεναστατο γυμναριῶν
 Κύπριδος αρήτερε, τένι διεράντετο Κύπρις.
 Δύσσατο δὲ οὐθέαν ἀπαλὰς φρέας. οὐδὲ τις αὐτοῖς
 Ήρώς οὐ μενέειν ἔχειν ὁμοδέματος Ήρώ.
 Η δὲ καλλιθέμεθλον ὅπη καὶ τοὺς ἀλάτους
 Επόμενον νόον εἶχε καὶ ὁμιλεῖται καὶ φρέας αὐθεντεῖ
 Καὶ τις οὐ οὐθέασιν ἐτάνακτος, καὶ φάτο μῆθον,

Accessi Sparten, pulcram Lacedæmonia vidi,
 Roboris & prime florent ubi præmia forme.
 Abstulit una decens generosa modestaque palmarum.
 Gratia fortè tibi, Dea, de tribus unica servit,
 Quam fesso nondum satiato lumine vidi.
 Cujus complexu abnuerem nec morte revelli.
 Aetherias semper servent sibi numina sedes,
 In nostras formosa thoras si venerit Hero.
 O Dea, nam nobis tangenda Antistita non est,
 Nostra tamen simili laudetur sponsa juventâ.
 Talia jactabat juvenis, diversa furentes
 Virgo viros graviter tacito torquebat amore.
 Torruit at visæ postquam te flammina, Leander,
 Stat nolle occultis animum consumere telis.
 Córq; inopinus amor postquam inflamaverat, Hero
 Certum est velle frui aut invisam abrumpere vitam
 Combibit assiduos oculis spectantibus ignes,
 Inque triumphali tabescunt viscera flammâ,
 Sic illibatae penetrat plus virginis ardor
 Corda virti, quam quæ nervo salit acta sagitta:
 Invadens oculos primùm, tum luminis icti
 Descendit dolor, & meat ad præcordia vulnus.
 In diversa trahunt virtusque, timórque, pudórque.
 Cor tremit, implicito sed enim pudor obstat amanti.
 At caput formâ, tum pellit flamma pudorem.
 Ergo virum tandem victrix audacia dicit
 Passibus ambiguis, & coram virgine sistit.
 Tum tremulos obliqua tuens detorquet ocellos,
 Pectore in incauto tentans accendere flammam.

ΚΑΙ Σπάρτης ἐπίθεως Λακεδαιμονίου ἀπο, Τούτης μόνος γε ἀδελφος ἀκάρδιμος ἡγεμόνας
Τοῖς δὲ οὐ ποτε δύναται νέον πεντάνεαν την
Καὶ πάχεια κύνερτος οὐχι κατέπιεν μάλισταν
Παπάντων ἐμόγοτος, κόρος δὲ οὐχι μερονόποτος.
Αυτή τε τετράδειν λαζήσας ὀπίθεμνος Ήρα.
Ουκ ἀντί οὐκέτι διλογοποιος ἐφιμέριος θεός εἴναι,
Ημετέρης παρέχοντα τούτον οὐδὲ μέμαστο Ήρα.
Εις δὲ μονάκις ἐπίστομε τούτην οἴρεσαν ἀφάσσονται,
Τούτη μοι, Κυθέρεια, τέλι παρέχοντι οὐδέποτε.

Τοῖς μὲν οὐτίζοντις τις ἐφώνει ἀλλοτες ἀλλος
Ελκος ὑποκλέπτειν ἐπικάπιατο καλλιει κάρπη.
Ανοκαθήσαντες, σὺ δὲ οὐδὲ τίδες ἀνχέα κάρπη.
Ουκ ἔτελος κρυφοίσις καταπένθυμος φρέατα κάνεται.
Αλλὰ πυεπινέρωσις δακρύεις ἀδόκιτοι δίσοις,
Ουκ ἔτελος ζάψι οὐδεικαλλέος ἀμυνόρος Ήρα.
Σὺν βλεφάρων δὲ ἀκτῖον πέπειστο πυρος ἐρώται,
Καὶ καχεδίν πάρλαζες ἀνικήτη πυρὸς ὄρμη.
ΚΑΛΛΟΣ γάρ πεπίπτοντος ἀκαμικτοι γυναικος
Οξύτερον περόπειστο πέλει περόειτος οἵτις.
Ορθαλμὸς δὲ ὄδην οὐτον. ἀπὸ δρθαλμοιο βολάνων
Ελκος ὄλιασθαιρει, γε οὐτε φρέατας ἀνδρὸς ὄδεναι.
Ειλε δέ μιν τόπο θάμβωσ, ἀναμδείν, τρόμος, αἰδόναι.
Επειπε μὲν καχεδίη, αἰδόναι δέ μιν εἶχε ἀλλοτε.
Θάμβεις δὲ εἶδος ἀειστον, ἔρεις δὲ ἀπεισθρισει αἰδόναι.
Θαρραλέως δὲ οὐτε φρέατος ἀναμδείνειν αἰσθατέον,
Ηρέμα ποιεῖν εἴθεται, γε αὐτὸν οἴστο κάρπη.
Λοξὰ δὲ ὄπισθεντο μολεσσει ἀλέλιξει οὐποτά,
Νέυμασι οὐρθόνησις οὐδεπλάζει φρέατα κάρπη.

Leandri infidias agnovidit virgo, suæque
 Conscia gaudebat formæ, at perfulsa rubore
 Sæpè levi texit roseum velamine vultum :
 Signa pariterens & respondentia nutu
 Ora iterum attollit, lætantur corda Leandri
 Quod non sprevisset virgo quos senserat ignes.
 Interea juvenis dum commoda quærerit amori
 Tempora, contracto descendit lumine Phœbus,
 Et trahit exoriens obscuras Hesperus umbras.
 Vadit, & optatam intrepidus stetit ante puellam,
 Ambiguæ fidens nocti fœtusque tenebris.
 Tum strixit roseos digitos sine murmure, & imo
 Corde dedit gemitum, silet illa immitata, manumq;
 Virgineam subito (velut indignata) recepit.
 Talibus agnoscens juvenis mutabile signis
 Ingenium, audaci traxit velamina dextrâ,
 Splendida ad augusti ducens penetrâlia templi.
 Hæc velut invito sequitur vestigia gressu,
 Cedentem se passa trahi, tum talibus infit,
 Fœmineis conata minis terrere Leandrum.
 Quis furor hic, hospes? cohibés ne à virgine dextram?
 Dum licet I procul, & velamina sacra relinque.
 Nostra potens opibus domus est, pœnamq; minatur.
 Idaliæ non est sic attractanda Sacerdos.
 Nec thalami sperare tibi fas gaudia nostri.
 Talia virginibus benè convenientia dixit.
 Ille minas postquam audivit simulantis inanes,
 Certa dari victæ sensit sibi signa puellæ.
 Fœmina nam blando quæcunque minatur amanti,

Exprimit

Αυτὴν δὲ τὸς ξενάγεις πότιοι δολέεσσι Λεάνδρον,

Χαίρετε τὸν αὐλαίησον· οὐ πουχέν μὲν καὶ αὐτὴν

Πολλάκις μερέος ταν εἴναι ἀπέκρυψες ὅπερι,

Νένυμαστοι λαθεῖται οἰστιν ὑπαγγελέος τοις Λεάνδροις,

Καὶ πάλιν αὐτάκινες. οὐδὲ τὸν θυμὸν οἰστιν,

Οἵτις πότινος ξυπέντε, καὶ οὐκ ἀποσέοστο κέρη.

Ορεχεῖτο Λεάνδρος ἐδίζετο λαζαγεῖσιν ὄρη,

Φέγγος αἴσας εἴλαστα κατέπιεν εἰς μύσην ἡώς.

Ἐκ τράπετης δὲ αὐτοφανεῖ βαθύσκοις ἔστερος αὐτήρ.

Αυτῷ δὲ θαρσαλίως μετεκίαθεν ἐγγύθι κέρη,

Ως ἴδε κυανόπιπλον ὄπιζρώσκυσσαν ὄμιχλην

Ηρέμα τοῦ θλίψεων ροδοφέλεα δάκτυλα κέρη,

Βυοτόθει εἰσοικέλευτος αἴδεσφατον. οὐδὲ σιωπῆ

Οἰά τε χωριδόν ροδέων εἴξεστασε χῆρα.

Ως δὲ ἔρεστης ἐνόποτε χαλίφρονανύμιατο κέρη,

Θαρσαλέως παλάμην πολυλαμδελοτούς ἐλκει κατῶν,

Εσχατεῖ πινέντος ἀγωνού οὐτε κείθεα τοδ.

Οκταλέως δὲ πόδεσσιν ἐφέεστο παρθένος Ηρώ,

Οἰά τῷ δὲ εὐέλαύσσα τόντι δὲ αἰγεύκεστο φανήν,

Θηλυτέροις ἐπέσεοτο εἰκλείσσατο Λεάνδροφ.

ΣΕΙΝΕ, τί μαργάνεις; τί με λύστυροε παρθένοι εἴληνες;

Αλλοι δένυρο κέλευθοι· ἐμόι δὲ αὐτόλεπτε κατῶν

Μῆνης ἐμδέλη αποειπε πολυκτεάνον γενετήρον.

Κύτειδος θύσιον εοίκε θεῖς πέριαν αὐθασειν

Παρθενικῆς οὐτε λέκτρον αὐτοχαλέν οὐτε ικέαθη.

Τοῖα μὲν οὐτείλιστον εοικέσσε παρθενικῆσιν.

Θηλεῖν δὲ Λεάνδρος ἐπεὶ κλένει οἰστρον ἀπειλῆς,

Εγια πειθομένων συμπία παρθενικάσσειν.

(Καὶ γαρ ὅτε οὐθέοισιν ἀπειλέμενοι γυναικεῖς,

Exprimit ipsa minis conceptos pectoris ignes.
 Oscula tum roseæ cervici dulcia figens,
 Talia dicta dedit vivo perculsus amore.
 Post Venerem mea sola Venus, post Pallada Pallas,
 Nam tibi terra parem non educat ulla puellam:
 Solaque supremi soboles est æqua Tonantis.
 Et Pater, & felix tibi quæ dedit ubera Mater,
 Ter felix venter qui protulit, at prece nostrâ,
 (Chara) velis flecti, nec veras temnere flamas.
 Cur Venerem fugis ah! Veneris non æqua Sacerdos?
 Huc ades, & cole ritè Deam sociata cubili.
 Casta puella sacris Cythereæ ingrata ministrat.
 Virginitas Paphiæ infensa est. Si noscere Divæ
 Sacra tuæ cupis, & sinceras discere leges,
 Sunt tædæ, & thalami, tua si Venus est tibi curæ,
 Dilige jucundi sociabile fœdus amoris.
 Me famulum aut taciti confortem suscipe lecti,
 Quem domitum telis dedit hic in vincla Cupido.
 Sic magnum Alciden quondam Cyllenius ales
 Victor Jardanes captivum ad mœnia duxit.
 Me tua Diva tibi, nullus Caducifer offert.
 Nec te Virgo latet, quo pacto fugerit olim
 Melanionæos crudelis Abantias ignes,
 Virginitatis amans, quæ Divæ numine victa
 Exosum priùs ingenti dilexit amore.
 Tûque puella tui formida numinis iram.
 Sic fatus dubios animos in pectore flexit,
 Inspirans rapidos verbis fallacibus ignes.
 Illa solo fixos oculos taciturna tenebat,

Dejectum

Κύπερον ὁδόντις αὐτοῖς ελέισιν εἰσιν ἀστελλεῖ)

Παρθενικῆς μὲν ἔνολμεν εὐχεοντος αὐχένα κύσσα,

Τοῖον μῆδον ἔπιπε, πότες βιβολικύδρος διέργα,

ΕΤΥΠΡΙ Φίλη μετὰ Κύπερον, Αθηναῖν μετ' Αθήνη,

(Οὐ γάρ ἐπιτροπήστι ἵστη καλέσθε σε γυμναῖς,

Αλλὰ σε θυγατερεςαὶ Διὸς Κρονίωνος ἔσομαι)

Ολβίος ὃς σ' ἐρύτενετ, ψυχόλην ἢ τέκνα μήτηρ

Γαστήρ, οὐ σ' ἐλόχευστ, μαχερτάτη. ἀλλὰ λιτάνη

Ημετέραν ἐπάκνει, πόθεν μὲν δίκτερος αἰτάγκην.

Κύπερος ὡς ιέρθα, μετέρχο Κύπερος ἔργα

Διηπέρη, μιστικόλευτος γαμώλια θεομά θεάντις.

Παρθένοις οὐκ ἐπέοικετο οὐ πεδιόντας Λαφρολίτη.

Παρθενικῆς ψυχής ιαύεται, οὐ μὲν θελύσης

Θεομά θεῖος ἐρέσκεται ψυχήντα δαίναι,

Επιγάμος ψυχήντα. οὐ μὲν εἰ φιλέεις Κυθέρεα,

Θελξιόντα σύγαπτες μελίφρονα θεομά Ερώται.

Σοὶ μὲν ἕκετέων με κάμιζε, ψυχήντα θέθλης, παραλοίτης,

Τοῖον σοι Ερώς οὔτενεσεν εἶται θελέεστι ψιχήταις.

Ως θεοσῶν Ηερακῆνα θοὸς θεοστόρρατος Ερμῆς

Θητέωντος ἔκθματος Ιαρδαίνη τόποι οὐκέφη.

Σοὶ δὲ με Κύπερος ἔπειπτε, ψυχήντα θεομά Ερμῆς.

Παρθένος ψυχήντα λεθιθεῖς απ' Αρχαλίνα Διαλάγητη,

Η ποτε Μέλαινος ἔργοντα μήντης Φύγεται ἐπίκαι

Παρθενίς ἀλέγνωται χρλωταμήντης μὲν Λαφρολίτης,

Τετάρτης ψυχήντος, σόλη κεραδίη θέτο πάση.

Πείθεο ψυχήντα σοὶ φίλη, μὲν Κύπερος μῆνη ἐγείρησ.

Ως εἰ πτώ, παρέπεισεν φιλομάθης Φρέσα ψύρτη,

Θυμὸν ἐρωτόχοοισι παρεπιδάγκεις οὐδὲ μῆθοις.

Παρθενικῆς μὲν ἀρθογῆς ιπταὶ χθόνα ποτὲν ὄταπι,

Dejectum roseo vultum perfusa pudore,
 Attrivitque solum moto pede, sæpè rubentes
 Hero pulchra genas niveo velamine texit.
 Cuncta hæc jam victæ prænuncia, námq; tacendo
 Ad primos illecta thoras se virgo resignat.
 Mollia crudeles stimuli præcordia tentant,
 Jam stupet, & valido fervescit amore Leandri
 Virgo, novásque fover tenero sub pectore flammas.
 Interea pudibunda solo dum dejicit ora,
 Nulla furens animi Leander tædia sensit,
 Turbida virgineo defigens lumina collo.
 Illa diu tandem servata silentia rumpit,
 Et roseum humectat prorupto flumine vultum.
 Vocibus his (hospes!) fortasse adamanta moveres.
 Quis te verborum variâ sic imbuit arte?
 Hei mihi! quis talem nostris te sistit in oris?
 Ista tamen frustra; quid enim malefidus, & hospes.
 His novus in terris, ad conjugalia pectus
 Vincula sollicitas, quæ sors invisa recusat?
 Obstat uterque parens votis; si crebrior istam
 Visere posse putas (hospes quia cognitus) ædem,
 Tentabis frustra latebras prætendere amori.
 Ora virûm probris sic assuevere, tenebris
 Ut quæ tecta putas, spargat per compita rumor.
 Verum age! ne patriam me nec tua nomina celes,
 Nec te nostra latent, præclari nomenis Hero,
 Aëræque colens exposta cubilia turris.
 Heic habito, famulâ tantum consorte, sonantes
 Ad fluctus pelagi, propè claræ mœnia Sesti

Neptuno

Αἰδοῖ ἐρθιόστοις ἀποκλέπτοις παρεῖν,

Καὶ πενθός ἔχει δάκροις ἐτὸν ἔχειν· αὐθιδύνη δέ

Πολλάκις ἀμφ' ἄμοισιν ἐτὸν ἔχειν.

Πενθός γάρ ταῦτα πάντα περάγγειλαί παρθενεῖς δέ

Πενθιδύνης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχοτος ἔτι σωπή.

Ηδη δὲ γλυκύπικροι ἐδέξατο κέπτον Ερώτα,

Θέρμετο δὲ κρεδίλια γλυκερές πνεῖ παρθένος Ήρώ,

Κάλλει δὲ ιμερόστος ἀπεπίπτοτο Λεάνθρω.

Οφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχειν τένυσσαι ὀπωπόν,

Τόφρα μὲν δὲ γλείαδηρος ἐραματεύει τεραστόποις

Ου κάτιμνον εἰσορόσιν ἀπαλότερον ἀντίκα κέρπει.

Οὐδὲ μὲν Δειάδηρος γλυκερέων ἀπεικότο φωνέι,

Αλλές οὐδὲν ἔρενθος ἀποτελεῖται περούσα.

ΣΕΙΝΕ, τοῖς ἐπεισαγεῖ ταχέων τούτον τὸ πέπτον οὐδέποτε.

Τίς σε πλυνπλαίσον ἐπίων ἐδιδάξει κελέυθους;

Οι μοι δὲ τοσούτοις εἰμὶν εἰς πατέριδα γαῖαν;

Ταῦτα μὲν πάντα μάτιν ἐρθέγχαστο πάντας γάρ ἀλίττης

Ξεῖνος εἰστιν δὲ ἀπίστος εἰμὶ φιλότητι μιγεῖν;

Αὐτοδάνει δὲ μιαράμεστα γάμοις ὀστοῖσι πελάσασαι

Ου γάρ ἐμοῖς ποκέσσοις ἐπεινάδει. Ήνδει δὲ ἐφελήσους

Ως ξεῖνος πλύφορτος ἐμοὶ εἰς πατέριδα μύσαι,

Ου μιαράμεστα γάμοις ὀστοῖσι πελάσασαι.

ΓΛΩΣΣΑ Ηγάρ ἀγρύπναι φιλοκέρτομος οὐδὲ μὲν σωπή

Εργον δέ τοι πελέμι ποιεῖ, οὐδὲ τελόδοιπον ἀκένει.

Εἰπε δέ (μὴ κρύψῃς) ποιεῖ γένομα, γένομα πάτερι,

Ου γάρ ἐμοὶ σε λέληθεν ἐμοὶ δέ σοι μα κλυτός, Ήρώ.

Πύργος δὲ ἀμφιβόλιος, ἐμοὶ δόκος ὑπεριουκίας,

Ως εἴ τιμάντα σὺν ἀμφιπόλι φησί μάτη,

Σησιάδος τούτος πόλιος τούτος βατυχύμορας δέσμει,

Neptuno immitti jussu vicina parentum.
Aequævæ longè comites, dulcisque choreæ
Virgineæ plausus, tantum noctesque diésque
Insonat assiduo spumosus murmure Nereus.
Hæc effata genam roseam velamine texit,
Erubuitque iterum, sèque his super increpat ipsa.
Sed juvenis volucri transfixus pectora flammâ
Jam parat ad dubium sè certamen amoris.
Namque domans telis mortalia corda Cupido
Ipse manus adhibet medicas, ubi præsidet ille
Consiliis juvat, & solus moderatur habenas.
Ardenti qui promptus opem tulit ipse Leandro.
Ingemit & vafro tandem sermone profatur.
Te propter, virgo, nabo maria aspera, quamvis
Claudat iter flammis, insanâque ferveat unda.
In thalamos Herûs mare non terrebit euntem,
Si fremat excitum ventis & verberet astra.
Sed semper pelagi me semita nota, maritum
Hellestiaci mædidum tibi sistet ab undis.
Nam colo non longè distantis mænia Abydi.
Tu tantum adversam sublimi à vertice turris
Per tenebras ostende faciem (formosa) tuóque
Sidere deducar nocturni navis amoris.
Hoc ego, non gelidum cupiam spectare Booten,
Oriôna ḡfavem, pelagoque incognita plaustra.
Hoc vehar oppositas terra securius ad oras.
(Chara) sed instantes pernox custodia ventos
Arceat, extinguant mihi ne cum lumine vitam.
Lumine lucifero ductore animæque viæque.

Et

Γάιτοι πάντοι ἔχει το γένος βιβλίον τούτον.

Οὐδέ μοι ἔγγονος ἔστι οὐκίλικες, οὐδὲ χρῆσι

Ηἱθέστι παρέστιν ἀντὶ τούτων γένεται

Βέβηλος οὐκέμοντος θητερέκεις θεοπιτός ἐχει

Θεοὶ φαμένοις ρύματι τόποι θάρεις κρύπτει παρεῖσι,

Εμπατεις αἰδομένης, σφετέροις μὲν επειμήφετο μάθοις.

Δείπαθρος μὲν πόνης θεοβολημένος οὐτεις κέντης,

Φερόμενος τοῦτον καὶ Ερωτος ἀπειλέντες ἀγάπη.

ΑΝΔΡΑ γάρ αἰδομένης Ερωτος βελέεστι δαμάζει,

Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκεστεται· δίσι μὲν ἀδαντι,

Αυτος ὁ παρδαμάτης βαληπόρος οὐτι βροτοῖσιν.

Αυτος γένεστι τόποις θεάμψινος Λεάθρος.

Οὐδὲ μὲν ἀλασθήσας πολυμηχανοι ἔνεπε μάθοι.

ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δὲ ἔρωτας γένεσιν διλματρίστοι,

Ει πυρὶ παφλαζοίστο, γένεσιν διπλοστεσται ὑδωρ.

Ου τρομέως βαρὺ γένυμα τελητονεύμενος ἐντάν,

Ου βρόμοις ἔχεντα βαρυγένετον θαλάσσης

Αλλ' αἰεὶ χειρὶ τύχει φορέμενος ὑγρὸς ἀκοίτης

Νικόμενη Ελλήσποντος ἀγαρρέος· γένεσιν γάρ

Αιγαία σειο πόλινος ἔχει πολιεύθρον Αβύλυ.

Μοδινοὶ ἐμοὶ ἔται λύχνοις ἀτεντηταί τοι πύργοι

Εκ τράτης ἀναφανει χειρὶ κιέφας· σφετει τούτος

Εογομενόλχεις Ερωτος, ἔχει σεῖον απένει λύχνοιν,

Καί μνοντητίσσαται, γένεσιν διφορεύη λιώταις,

Ου θερσού θεέσιναι, γένεσιν διθροχον οὐκούτοις,

Πατερίδος αἰτιπόροιο ποτὶ γλυκιών οὔρμον ἴκούμινοι.

Αλλὰ φίλη περιυλαζο βαρυπετεσται αἴτει,

Μή μιν ἔτεσθεασται, γένεσιν διλίσσονται,

Λύχνοις ἐμοὶς βιότοια φαισφόροις ἡγεμονίαι.

Et si te tantum nostrum juvat accipe nomen.
 Sum-conjux (formosa) tuus, dicorque Leander.
 Sic illi tacito jungebant foedera nexu,
 Nocturni secreta thori, at prænuncia lecti
 Tæda ministerium occulti servaret amoris.
 Tenderet illa facem, hic jaætaret brachia ponto.
 Furtivum interea cupidi certamen amoris
 Perficere, abscedunt (invitus uterque) revisit
 Illa suas sedes, juvenis ne noctis in umbra
 Signa subobscuræ fallant incognita turris
 Multa cavens, patriam serò defertur ad urbem.
 Dulciaque optantes venturæ gaudia noctis,
 Obscuras nimiūm cupiunt properare tenebras.
 Jámque superfluae nigræ caliginis umbræ,
 Gratum aliis referunt, tibi non, Leandre, soporem.
 Anxius undosi stabas prope littora ponti,
 Promissa ostensis expectans gaudia flammiss,
 Sollicitaque facis depositens flebile signum,
 Luminaque occulti procul effulgentia lecti.
 Vedit ut Oceano piceas insurgere nubes,
 Extulit illa facem, fulgentia lumina cernens
 Fervet, & immenso comburitur igne Leander.
 Flamma virum tædámq; cremat; sed littore summo
 Ut stetit, & sonitum ingentem maris auribus hausit,
 Intremuit primùm, mox expulit ipse timorem,
 Talibus obfirmans trepidantia pectora diætis.
 Sævus amor, pontusque gravis sed mitior unda
 Est maris, haurit amantis adustas flamma medullas.
 Concipe cor ignes, nec te vaga terreat unda.

Hic

Ει ἐπειδὴ οὐδέλλοις ἐμὸς θύος τὸν θεῖον θεῖον, οὐδὲ ποιεῖσθαι
Ουομά μανιάσθρος, οὐδὲ τεφάνη πόσις Ήροῦς.

Ως δέ οἱ μὲν κρυφίσοιτο γάμους συνέργετο μητήρ, πρόσιτος
Καὶ τούτῳ φιλότητα, οὐ τούτῳ μηδίναντος αὐτούς τοις
Λύχνης μαρτυρίου ὀπίσταντο φυλάξαις.
Η μὲν φάσι ταῦτα, οὐδὲ κύματα μαχεῖσθαισαν.
Παπυγέδας δὲ αἰνύσαστος ακοινίτων υμδαίσιν,
Αλλήλων δέκοντες ἐνοσφίθισσαι αὐτέργει.
Η μὲν ἐν τῷ πόροιο, οὐδὲ ὄρρυστη αὐτά τούτα,
Μή πολύπτλάσιο, θαλάσσης πέργα,
Πλάσις βαθυκρήπιδος ἐπ' ἐνέργειαῖς Αβύδου.
Παπυγέδας δὲ δάραιν κρυφίσεις ποιήσαστες αἴτλας,
Πολλάκις ἐρήσαντο μολεῖν θαλασσηπόλοις ὄρρυστην.
Ηδη κυανόπεπλος αἰέθραμε τυχήσος ὄμιχλη,
Αιδεύσιν ὑπονομέγχοι, οὐδὲ ποιήσοντες Λεσίδρου.
Αλλὰ πολυφλάσιβοι παρ' ἀνένετοι θαλάσσης
Αγγελίνη ἀνέμησε φαετομέρος υμδαίσιν,
Μαρτυρίης λύχνοιο πολυκλαυσούσιο δοκέσιν,
Ευηνής τε κρυφίσις πτιλεσκόποις αγγελιάτηι.
Ως δέ οὐδὲ κυανέντος λιποφεγγέας τυκτὸς ὄμιχλη,
Ηρά λύχνοις ἐργάζεις αἰακτοφρόοι δὲ λύχνη,
Θυμὸν Ερας ἐφλέξεις ἐπειρυθήσιο Λεσίδρης,
Λύχνιος χανοιδήρως συνεκάστετο πάρ' οὐδὲ θαλάσσην
Μαριοδάμον, ροζίσιαν πολυτήρα βόσιβον σκέψαν,
Ερέμεις μὲν τοποθετοι, ἔπειτα δὲ θάρσος σείρας,
Τοίοισι ταχετάλευτο παρηγέρεσσι φέρνα μήτοις.

ΔΕΙ Νός Ερας, οὐ πόιος ἀμειλίχος· ἀλλὰ θαλάσσης
Εστιν ὑδάρ, τὸ δὲ Ερωτός ἐμὲ φλέγεις σέδημαχοι πῦρ.
Αδέσσο πῦρ κεχεδίν, μὴ μείδετι τήχυτον ὑδάρ,

Hic præsens in amore mihi maria aspera temine.
 Ignoras pelago quodd sit Venus edita, fluctus
 Quæ regit æquoreos & nostro præsidet igni ?
 Exuit hæc fatus pulchro de corpore vestem,
 Atque manu capiti hæsuram constrinxit utrâque.
 Littoræque exiliens corpus dejecit in æquor,
 Ad facis oppositæ fulgentia lumina tendens,
 Ipse ratis, remexque sibi, gnarusque magister.
 Hero flammiferæ sed summo in vertice turris,
 Quâ celeri instabant atroces flamine veniti,
 Sæpè manu vestem circumtulit, alta Leander
 Tangeret undosi titus dum littora Sesti.
 Vestibulo occurrens turrim tunc ducit ad altam,
 Solaque anhelantem tacite complexa maritum
 (Aequora perfusis rorantem salsa capillis)
 Dulcia virginæ vocat ad penetralia lecti.
 Siccavitque cutem, & dulci perfudit olivo,
 Præpingui, roseo, pelagiique extinxit odorem,
 Composuitque thoris, & adhuc ex æquore fessum
 Circumfusa virum, verbis sic mulcet amicis.
 Sponse laborasti seu nullus sustinet alter.
 Sponse laborasti, tibi salsus sufficit humor
 Aequoris ingrati, piscesque Tethyos unda.
 Huc ades ! hoc gremio duros depone labores.
 Dixerat, hic primos citò virginitatis honores
 Carpit, & optatæ Veneris nova fœdera jungunt.
 Tæda, sed absq; choro, thalamus fuit, at sine cantu.
 Conjugitum nullus celebravit carmine vates.
 Nec fax ulla thori genialis prævia luxit.

Non

Δεῦρο μοι ἐν φιλότητε· πίδηροδιώτις ἀλεκήτης;
Αγιώσας ὅπι Κύπρος ἀπόστολος θείαλάστης,
Καὶ κεχτέσι πότοι, καὶ ἡμετέρην ὀλιωδῶν;

Ως ἐπτά, μελέσι ἐσφερνή ἀπεδύσατο πόπλοι
Αμφοτέρης παλάμηση, ἐφ' οὐδὲ σφριγέει χερήσι,
Ηἴσος λέξεωρτο, δέμας λέρρηψι θαλάσση,
Λαμπτομένης λέπτευδης ἀπὸ κατενατία λύχνη,
Αυτὸς ἑρέτης, ἀντόστολος, ἀυτόματος γῆς
Ηρώ λέλιβάτοι φαεσφόρος ὑψότι πύργος,
Λευγαλέης ἀγρησι θέτε πιένεσθε αἴτης,
Φάρει πολλάκι λύχνιον ἐπεσκεπει, εἰσόχε Σηκεδ
Πολλὰ χειμῶν Λειακήρος ἐβι ποτὶ ταύλοχοι ἀκτίνε,
Καὶ μι τὸν πόπλοι ἀνήγαγεν ἐκ λεθερῶν
Νυμφίον ἀδημάριοντα τεῖνε πίνεασα σιοπῆ,
Αφροκόμης ῥαζάμηγεις ἐπι ταύλοντα θαλάσσης,
Ηγανημφοκόμοιο μυχύεις ἐπι παρτενεῖνος,
Καὶ χρέος πάντες κεδηρε, δέμας λέγειν ἀλάσιο
Ευόλμω, ρολέω, καὶ ἀλίπτοος ἐσθεσην ὀλιμέν.
Εισέπι λέδηδημοντα βαθυτράποις ἐπι λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχθεῖσα φιλίωρες ἵαχε μύθης,

ΝΥΜΦΙΕ, πολλὰ μόγηται, ἀ μὴ πάριε νυμφίος ἄλλος.
Νυμφίε, πολλὰ μόγηταις ἄλις γύν τοι ἀλμυρὸν ὄδωρ,
Οδυρή τι γυναίεσσα βαρυγλύπτοι θαλάσσης.
Δεῦρο τέτοις ιδρῦσες ἐμοῖς σύνετθε κόλποις.

Ως ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, οὐλέαντίκα λύσαστο μίτην
Καὶ θεομῶν ἐπέβησαν ἀειτεῖος Κυθερεῖς.
Ηγάμος, ἀλλ' ἀχρέωτος ἐπι λέχος, ἀλλ' ἀτεργάμητος.
Οὐ ζυγιστεῖον τις ἵπευθύμικοντος αἰδοῖς,
Οὐ δάιδαν ἄγραπτε σέλας θαλαμηπόλον ἐνίσιο,

Non agili juuenes circum siluere chœræ.
 Nec pater & mater natis cecinere Hymenæum.
 Sed thalamum ornârunt tacitura silentia noctis,
 Atque maritales sponsum obduxere tenebræ.
 Et non cantatis sœ coniunctere Hymenæis.
 Sola fuit lecti nox conscia, sponsus in illo
 Nunquam Luciferi surgentia lumina vidit,
 Adversum repetens patriæ sed littus Abydi,
 Spirat in expletum nocturnos semper amores.
 Fallit & incautos Héro malefida parentes,
 Noctu nupta, die virgo, cupiebat uterque
 Sæpius occiduos pelago se mergere soles.
 Sic illi tacitam Venerem velare coacti,
 Mutua carpebant occulti gaudia lecti.
 Sed breve tempus utriusque fuit: nec longior ætas
 Est data trajectis vada per Nereia tædis.
 Bruma rigens gelidis horrebat amicta pruinis,
 Et maria horrisonæ turbabant cana procellæ,
 Et penitus motas pelagi traxere lacunas,
 Aequora præcipiti verrentes turbine Cori.
 Certatim nimbi feriunt mare, præscius horret
 Nauta, ratemque avidus prærepto littore frangit,
 Infidam fugiens hyemem pelagique labores.
 Sed non magnanimum incepto terrere Leandrum
 Excitus valuit brumali sidere pontus.
 Extulit infelix solitæ prænuncia tædæ
 Lumina, sublimis malefido è vertice turris,
 Securumque maris monuit: sed tempore brumæ
 Debuerat virgo infelix caruisse Leandro,

Et

Ουδὲ πολυσκέψημε τὶς ἐπεισόρτους χρήσεις.
Ουχ ὑμδίους ἀμοι πατήρ καὶ πότια μάτηρ
Αλλὰ λίγος τορέσσω τελεστιγάμοισι οὐ δεινός.
Σιγὴ παῖσιν ἐπιτέλει, σύμμαχόμητος λέομάχλη,
Καὶ γάμος ἡ ἀπάνευθεν ἀμδομένων ὑμδιναῖσιν.
Νῦν μὲν ἔών κέποισι γαμισθόλος· οὐδὲν ποτὲ ἡδεῖς
Νυμφίος ἀλλὰ Λέασμορος ἀεργιάστοις ἔτι λέκτησις.
Νῆχετο λέοντι πόροι πάλιν ποτὶ δῆμοι Λεβύλη,
Επινυχίον ἄκορητος ἐπὶ πάσιν ὑμδιμάσιν.
Ηρὰ λέοντεσπέπλος ἔτις λέθηστα τοκῆς,
Παρθένος ηματίη, τυχέν γυναῖκ. ἀμφότεροι λέοντεσπέπλοι
Πολλάκις ἡρίστατο κατεπλέμενοι εἰς δύσην ἡδεῖς.

Ως όι μὲν φιλότητος τέσσαρες πλούτοις ἀνάγκη,
Κρυπταδίνη πέρποτο μετ' ἀλλήλων κυθερέων.
Αλλ' ὅληροι ξέσοκοι ὅτι πρόσθιοι, ὡλ' ὅτι μάροι
Αλλήλων ἀπονεκτο πολυπλάγκτον ὑιμνάσιον.
Αλλ', ὅτε παχύτερος ἐπήλυτος χείματος ὄφη
Φευγαλέας δονήσσει πολυπροφάλιγγας ἀέλλας,
Βέντεα λ' ἀπίστειτα καὶ ὑρέα θέμετλα θαλάσσης
Χειμέσσοι πτεούστες αἱ τυφέλιγον ἀῖται,
Λαιλάπτι μασίζοντες ὅλην ἀλαί τυπιμόνις δί,
Ηδη τὰ μέλαντα ἀπέλλαστο διεράδις χρυσῷ
Χειμεσίων καὶ ἀπίστοις ἀλυσοκάζοντος ἀλα ταύτης.
Αλλ' οὐ χειμεσίου στο ύποβος κυπτήρικο θαλάσσης,
Καρπερότυμα λίστιμφε διακτοσίν λέ σε πύργον,
Ηταίδε σκηνίσσοις φαντασίαις ὑμματοί,
Μαργούμόντις ὄβισσαν αριθμήτωντε θαλάσσης,
Νηλείσις καὶ ἀπότος ὄφειλε λέ μυτιμόρος Ήρώ,
Χείματος ιταμόνοιο, μήντην ἀπάνωτε Λεάδην,

Et clarum officio dūcitere fidus amorum.
 Dirus amor, fatūmque cōēgit, nūncia lethi
 Fax miseræ accensa est, nec amantum prævia flāmis.
 Nox erat, & mota tūm tempestare feroceſ.
 Grandia brumali tollebant æquora flatuſ.
 Et vasto unanimes venti incubuere profundo.
 Tunc quoque Leandrum consuetæ Virginis ardor
 Impulerat ſævo ſeſe committere ponto.
 Unda tumens undam ferit, & confunditur æquor,
 Miscetur cœlo mare, mota est undique tellus
 Ventorum occurſu, Zephyro contrarius Eurus.
 Ibat, & in Boream immani Notus irruit irā,
 Immensūmque ſurebat inevitabilis unda.
 Dira ſed in tumido Leander gurgite paſſus,
 ſæpe mari genitam Venerem prece laſſuſ adorat,
 ſæpe iſum pelagi domitorē, ſæpe recenſet
 Athidōs erepta Borea tibi gaudia nymphæ.
 Non tulit ullus opem, fatum non cefſit amori.
 Undique contritum juvenem maris obvius urget
 Impetus, & pedibus ſæva abſtulit unda vigorem,
 Brachiāque affiduo ceciderunt fessa labore,
 Nec revomit ſalſas quas haiferat æquoris undas,
 Sed babit affuſum deſectis fauicibus æquor.
 Ecce facem extinguit crudeli turbine ventus,
 Leandrūmque ſimul miserōſque obtexit amores.
 Proſpiciens vigili ſed apertum lunaine pontum
 Stabat adhuc dubiis Hero tristissima curis,
 At jubare exorto ſponſum non aſpicit uſquam.
 Ergo oculos celeres circumfert æquore toto,
 Fluctibus

Μηκέτι εἰσισθεντὸν μεταβελτωτόν τον οὐδεῖσθαι
 Αλλὰ πότες γέ μετέστηται θελητόν τον οὐδεῖσθαι
 Μοιράν τον θέρεται. Καὶ οὐδέτι θελεῖται Εράστης
 Νῦν τέτοιο μάθηται βαρυπόντος τοῦ πτωτού τον οὐδεῖσθαι
 Χειμεστέρα τον οὐδεῖσθαι μέτα τοῦ πτωτού τον οὐδεῖσθαι
 Αθρόον τον οὐδεῖσθαι τοῦ πτωτού τον οὐδεῖσθαι
 Διὰ τούτου τοῦ πτωτού τοῦ πτωτού τον οὐδεῖσθαι
 Δυσκελάδων περόριτο θαλασσαῖον ἐπει γέτων.
 Ήδη κύματι κύμα κυλίνδετο, σύγχυτο λ' ὕδωρ,
 Αιθέει μύσητο πότες αἰέρχετο πάντοτε τὸ οὐράνιον
 Μαργαρίθιον ἀνέκανεν ζεφύρῳ λ' αἰτέπεται θύεσ,
 Καὶ τότος ἐς θορέων μεγάλας ἀφίκεται ἀστελάς,
 Καὶ κτίπος τέλος ἀλίστος ἐσεργασίγριο θαλάσσης.
 Αποπαγῆτε τὸν Αἴγαθορον τοπλήτοις ἐπει στίσας
 Πολλάκι μὲν λιτάνευε θαλασσαῖαν Αφροδίτην,
 Πολλάκι λ' αὐτοὶ ἀνάκτα Ποσειδώνα θαλάσσης
 Ατθίδος γέ θορέων ἀμήκυνα καλλίπτει γύμφης.
 Αλλά οἱ γέ πει ἄριτχεν Εραστής λ' ὑπει τον Μοιράν.
 Πάντοτε λ' αἰχρομύροιο μυστητή κύματος ὄρη
 Τυπόβιμνος περόριτο ποδῶν δέ οἱ αἰχλαστοὶ ὄρη,
 Καὶ οὐένος τέλος αἰδομέντον παλαμάσι.
 Πολλή λ' αὐτούρατος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαζίζει,
 Καὶ ποτὸν αἰχνίτοι αἰφανιμάκετε πίει ἄλμις
 Καὶ λί λύχνοι αἴπιστον αἰπετεῖστο πικρὸς αἴτης,
 Καὶ φυχὴ γέ ἔρωτε πολυτάντοιο Λεσίδηρος.
 Η λ' ἐπει μηδύνογος ἐπ' αἰρυπνοῖσιν ὄπωκαῖς
 Ισαπτο, κυκανύντα πολυκλαυσοῖς μεσίμαντα.
 Ηλυτή λ' οὐειγάντα, γέ ὑπει τὸν τυμπόν Ηρώ.
 Πάντοτε λ' ὅμητα πτωτεῖστον οὐρία γέτα θαλάσσης,

Fluctibus oppressum tumidis si fonte videret
Infidâ face deceptum, ad fundamina turris
Ut lacerum scopulis vidi miseranda maritum,
Diripuit variam moritura à pectore vestem.
Nec mora præcipitem turri se misit ab alta,
Exanimem super expirans illapsa maritum,
Ultima nec miseris necis hora diremit amantes.

BIONIS

Gustave Doré

Επιγ. ἐστρίσεις ἀλώμηροι ὁ τελευτῶν
Λύχνις σεβεννυμένοι. Παρὰ κρηπῖδα μὲν πύργοι
Θρυστόμηνοι αἰλαύνειν ὅτι ἔμεσοι εἰκρόι ἀκοίται,
Δαμόλεον ρήξασα τεῖνει σήμεροι χετῶν,
Ροικανοί τελευτών απ' ἀλιβάτων τοῖς πύργοι
Καστλ' Ήρε τεττήκε σω. ἀλημένη τελευτή
Αλλήλων μὲν ἀπόντα χρ. σε πυμάτων μὲν ὀλέθρῳ.

BIONIS EPITAPHIUM ADONIDIS.

TE lamentor Adoni, jacet formosus Adonis,
 Pulcher Adoni jaces, mæstorū luctus Amorū.
 Exue purpureā mollem cum veste soporem,
 Mœsta Venus, surge, & lugubria pectora plange,
 Et cunctis memora : Occubuit formosus Adonis.
 Te lamentor Adoni, gavis dolor angit amores.
 Montibus ille jacet summis, niveum femur albo,
 Dente albo niveum femur ictus; & ægra trahentem
 Alma Venus plorat suspiria, profluit ater
 Commaculatque cutem sanguis, morientia torpant
 Lumina, abit roseus labris color, oscula Divæ
 Diffugiunt pariter, quæ nunquam sponte relinquunt.
 Nämque Venus quamvis defuncti basia carpit;
 Quid refert moriens ea si non sentit Adonis?
 Te lamentor Adoni, gravis dolor angit amores.
 Ah! vulnus, grave vulnus habet femur ictus Adonis:
 Majus habet Cytherea tamen sub pectore vulnus.
 Téque canes miserande puer luxere jacentem,
 Silvicolæ extinctum Fauni flevere, sed ipsa
 Incultis silvis Venus & totâ urbe vagatur,
 Nuda pedem, neglecta comas, lugubris, euntis
 Cerra Dexæ lacerant, & rorant sanguine vepres.

Vallibus

ΒΙΩΝΟΣ ΕΠΙΓΑΦΙΟΣ

Α ΔΩΝΙΔΟΣ.

Αιάζω τὸν Αδωνιν' Απάλετο χελὸς Αδωνις.
Ωλετο χελὸς Αδωνις, ἐπαγάγον Ερωτες·
Μηκέπι πορφυρέοις ἐπι φάρεσι, Κύωρι, καθέτευδε·
Εγρεο λειλαία κυκλοσόλε, ύπ πλαταγήσοι
Σταύρεα, ύπ λέγε πᾶσι, Απάλετο χελὸς Αδωνις.

Αιάζω τὸν Αδωνιν' ἐπαγάγον Ερωτες.
Κεῖται χελὸς Αδωνις ἐπ' ἄρεσι, μηρὸς ὁδόντι
Αευκάρ λευκὸν ὁδόντι πυκεῖς, ύπ Κύωριν ἀπίζ
Λεπίδοις ἀποφύχοι τὸ σῆ δὲ οἱ μέλαται εἴβεται αἵμα
Χιονέας κατά σπαρκός· ὑπ' ὁφρύσι οὐδὲν οὐδικαταγαρκεῖ,
Καὶ τὸ ρόδον φένυε τῷ χεύλεος· αὐτῷ μὲν τὸν
Θιάσκει ύπ τὸ φίλαμα το μήποτε Κύωρις ἀρίστει.
Κύωριδι μὲν τὸ φίλαμα ύπ' ζώοντος ἀρέσκει·
Αλλ' ὡς εἴδει Αδωνις οὐ μη θιάσκοντ' ἐφίλαυε.

Αιάζω τὸν Αδωνιν' ἐπαγάγον Ερωτες.
Αγριον ἄγριοι ἔλκος ἔχει καὶ μηρὸν Αδωνις·
Μεῖζον οὐδὲ Κυθέρεια φέρει ποπιχέρδιον ἔλκος.
Κένον μὲν τοῖς παῖδα φίλοι κύνες ὄρυσσετο,
Καὶ νύμφαι κλαίγοντι Ορειάδες· οὐδὲ Αφροδίτα
Λυσαριδία πλοκεμιδας, αἰδὲ μρυμέθες ἀλάλητας
Περθαλέα, οὐ πλεκτος, αἰσανδρας· οὐδὲ βάτοι νη
Ερχομένη τείροντι, ύπ ιερὸν αἵμα μρέποντας.

Vallibus illa cavis errans, iterabat acuto
 Allyrium clamore virum puerumque vocabat.
 Huic ventrem maculat saliens ex vulnere sanguis,
 Pectora perfoſſum femur inquinat. & tibi costas
 Certantes quondam nive purpura tinxit Adoni.
 Heu! viduam Venerem, mœſtos dolor angit Amores.
 Perdidit eximio ſacram cum conjuge formam :
 Tantis per formosa fuit dum vixit Adonis,
 Cum pulchro fugit decor omnis Adonide; quercus
 Plorarunt querulæ, & flevit mons omnis Adonin.
 Fluminaque in mœſto Veneris luxere dolore.
 Te quoque defunctum plorat fons omnis Adoni.
 Demiffi lucretu flores rubuere; ſed ipſa
 Per silvas canit & per totam flebilis urbem;
 Heu miseranda Venus, periit tibi pulcher Adonis :
 Pulcher Adoni jaces, reddit convallibus Echo :
 Idaliæ flamas quis non ploraverit ? eheu !
 Vedit ut impressæ crudelia vulnera dentis,
 Purpureumque femur concreto ſanguine, tendens
 Brachia mœſta; mane infelix clamavit Adoni !
 Pulcher Adoni mane! extreſos hoc tempore amanti
 Concede amplexus, atque oſcula dulcia fige.
 Ora parumper Adoni leva miser ! oſcula donec
 Ultima diſcedens ſed adhuc viventia jungas.
 Ut mihi poſtremus pérque os, & viſcera, ſeſe
 Spiritus inſinuet, puræ ut dulcedinis haufſtu
 Intret ſuccus amoris : ego hæc extreſa reponam
 Oſcula ſeu charum, quoniam diſcedit, Adonin,
 Heu ! longè fugis, & Stygias deſcendis ad undas,

Et

Οὖν οὐ κακόντως, δέ τριτη μακρὰ φορᾶται,
Ασύνετος θεός τοι, καὶ παῖδες καλεονται.
Αμφὶ δὲ μη μέλαις ἄμμα παῖς ὀμφαλὸς γορεῖτο,
Στάθεις δέ ἐκ μηρῶν φοιτάστη ὁ δέ τοι παῖδες
Χίονες τοπαροῖται Αδάνιδι πορφύροντο.

Ἄι δι τὴν Κυθέρειαν, ἐπαγάγγειον Ερωτεῖον
Θλεος τὸν καλὸν ἄνδρα, συνάλεσσεν ἵερὸν εἶδος.
Κύπειδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζάεσκεν Αδάνις.
Κάτηγε δέ τὸ μορφὰ σὺν Αδάνιδι Κύπειδος, διὸ τὸ
Ωρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ θρύbes, Αἱ τὸν Αδάνι.
Καὶ ποταμοὶ κλαύσοι τὰ πέτρα τὰς Αρραδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Αδάνιν τὸ ὄρεος δακρύοντι,
Ανθει δέ τοι ὁδίων ἐρυθράνεται· ἀλλὰ Κυθήρη
Παντεῖς ἀνὰ κναμάσις καὶ πόλιν οἰκεῖον σείλει.

Αἱ δι τὴν Κυθέρειαν Ἀπάλετο καλὸς Αδάνις.
Αχὺ δέ ἀντεβόσαιν, Απάλετο καλὸς Αδάνις.
Κύπειδος αὐλὸν ἐρωτα τίς γένεται εὐχαστοῖς; Αἱ δι.
Ως ἵδεν, ὡς σύνοντι Αδάνιδος ἀσχετοῖς ἔλκος,
Ως ἵδε φοίνιον αἵμα μαραχιούδιν πέλε μηρῶν,
Πάγκεας ἀμπετάσσοσι κινύρετο, Μένιον Αδάνη,
Δύσπολις μένιον Αδάνη, πανύσσετον ὡς σε κιχεῖσι,
Ως σε τελεπίνεω, καὶ χείλεα χείλεοι μένω.
Εγρεο τυτζὸν Αδάνη, τὸ δέ ἀντούματον με φίλασσον.

Τοοτζὸτον με φίλασσον ὅστις ζώει τὸ φίλαμα.
Αχεις ἔπος τύχης εἰς ἐμὸν σόμα καὶς ἐμὸν ἕπερ
Πινεῦμα τεὸν ρέουση, τὸ δὲ σεμ γλυκὺ φίλασσον ἀμέλεω,
Ἐκ δὲ πώ τὸν ἐρωταῖ φίλαμα δὲ τῆτο φιλάξω
Ως αὐτὸν τὸν Αδάνη ἐπεὶ σὺ με δύσμορα φέυγεις,
Φεύγεις μακρὸν Αδάνη, καὶ ἔργαν εἰς Αχέροντα,

Et tristem regem aspicies, miseranda relinquor,
 Scilicet & Dea sum, me fata morantur ituram.
 Sume meum felix sponsum Proserpina, nostrâ
 Est melior tua sors ad te pulcra omnia tendunt.
 Infelix ego perpetuo subiecta dolori
 Extinctum tua regna timens lamentor Adonin.
 Chare puer moreris, fugiuntque ut somnia amores.
 Jâmq; Venus vidua est, vacuq; queruntur Amores.
 Tecum Cestus obit. Quid enim spectabilis isto
 Ore, feras contra immanes temerarius ibis?
 Sic Venus ingemuit, luctumq; imitantur Amores.
 Heu! viduam Venerem; periit formosus Adonis.
 Tot lacrimas Venus effudit, quot vulnere guttae
 Liquuntur, gemino flores tum flumine surgunt,
 Dâtq; rosas sanguis, lachrimæ genuere Anemonam.
 Te lamentor Adoni, jacet formosus Adonis.
 Quid Venus in silvis amissò conjugè ploras?
 In promptu thorus est, foliis tibi stratus Adoni!
 Compositusque thoris recubat formosus Adonis,
 Carpenti similis (jam post sua fata) soporem.
 Depone in molli quâ quondam veste quievit,
 Quoque sacros tecum carpebat nocte sopores
 Sterne thorum, & miserum suspira tristis Adonin.
 Floribus & fertis medium compone, sed ipsa
 Ut periit juvenis, perierunt ferta rosæque.
 Unge virum unguentis unguentis mitibus unge.
 Cuncta valete unguenta, tuum quia fugit Adoni.
 Purpureis tener in lectis extensus Adonis,
 Maestorum infando gemitu ploratur Amorum.

Crinibus

Καὶ τοῦτο βασιλῆα γέγονον· ἀδελφάνια
Ζέα, γένος ἡμῖν, γένος Λέανδραν σε διάκει.
Λάμβανε Περσιόνα τὸν ἄνδρα πόσον· ἔστι γάρ αὐτόν
Πολλὸν ἔμεινεν τὸν τοῦτον καλὸνές σε κατερρέει.
Εἰμί δέ εἰς τοιάποτος, ἔχω δέ ακόρετον αἴσιον.
Καὶ κλαίει τὸν Αδωνιν, ὃ μοι θάνει, καί σε φοβερῶμαι.
Θιάσκεις. ὁ τειπότας πόθος δέ μοι αἰς ὅταρ ἐπίη.
Χίρη δέ ἀ Κυθέρεα κενοί δέ αὖτε δέματε Ερωτεί.
Σοὶ δέ ἄμα κενὸς δλωλεί πέρα τολμηρὸν κατέγεις;
Καλὸς ἐν τοιᾶσιν τοιάποτον ἐμήνας θυροῖ παλαίειν;
Ωλέον δλωφύρετο Κύθερις ἐπαγάγον Ερωτεί.

Αι αἱ τὰν Κυθέρεαν· Απόλετο καλὸς Αδωνις.
Δάκρυνον ἀ Παρίν τόσον ἐκχει, σογον Αδωνις.
Αιμα χρεῖ· τὰ δὲ πάντα ποτὲ πλοιοί οἵτε τε τοιά.
Αιμα ρόδου πάτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν Ανεμόναν.

Αιάγο τὸν Αδωνιν· Απόλετο καλὸς Αδωνις.
Μηκέτ' εἰς δρυμοῖς τὸν ἀνέσχε μύρεο, Κύθερι.
Ετεῖς ἀγαθὰ πίνεας, ἐστι Αδωνιλι φυλλὰς ἐποίμα.
Λέκτεον ἐχει, Κυθέρεα, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Αδωνις.
Καὶ νέκυς ἀν καλός έστι, καλὸς νέκυς δια κατέυσθων.
Κάττεο γένος μαλακοῖς ἐνι φάρεσιν οἷς σύσιμεν,
Τοῖς μετὰ σεῖ ἀντίκτα τὰι ιερὸν ὑπτον ἐμόγει,
Παγκρένσια κατηπτεῖ πόθοι γέγονον Αδωνιν.
Βάλλε δέ εἰς τεφάνοισι γέγονοι πάντα σὺν αὐτῷ,
Ως τίνος τέγνακε, γέγονοι πάντα πάντα ἐμαράνθη.
Ράγη μέ μιν μύρτοισι, ἀλεύφασι, ράγη μύροισι.
Ολλύθω μέρα πάντα τὸ σὸν μύρον ἀλετε Αδωνις.
Κέκλιται ἀβρὸς Αδωνις σὸν εἴμασι περφύρεοισι.
Αιμρὶ δέ μιν καλογοτες αἰασταγάγον Ερωτεί.

Crinibus ob juvenem scissis, celerēsque sagittas
 Alter, at hic arcum calcar pharetrāmque decoram.
 Vincla hic solvebat Adonidis, ille lebēre
 Aurato portabat aquām, femur ille lavabat
 Ille sed expandit juvenēmque refrigerat alis.
 Nunc mœstā ob Venerē tristes dolor angit Amores.
 Infāustas extinxit Hymen in limine tādas.
 Nec solitā festā dependent æde coronaē.
 Cantat nullus Hymen, vox est cantantibus eheu.
 Ploratūrque miser juvenis plorāntē Hymenāos.
 Et Cynaraē natum ternā flevere sorores,
 Er repetunt mœstā; Periit formosiss Adonis,
 Exuperāntque ipsam Venerēm plangoribus, ipsā
 Curta nimis plorant tristes sua stamina Parcāe,
 Et cantu revocant, negat ille canentibus autem
 Quam præstare nequit, Ditis tenet invida conjux.
 Parce Venus lacri mīs! festis lux ista negetur,
 Post flebis, luctūsque novum renovabis in annum.

I Ncautus puer, umbrosā in convalle volucres
 Dum petit insidiis, fugitivum vidit Amorem
 Ramo insī dentembuxi, tantāmque repente
 Nactus avem, tantā vanus spe gaudet, & omnes
 Componens calamos frustra sectatur Amorem.
 Verūm ubi nulla datur prædam affectare potestas,
 Exosus calamos & inania retia, querit

Proiectum

Και σύμμοιχοί τοίς Αδάνιδις καὶ μὲν δίγενες,
Ος δὲ δέ τις πέζοις θεατής δέ εὐπίπερος ἄγε φαρέτεσσι
Χαράκης ἔλυσε πέλιλοι Αδάνιδος, δέ δέ λέβητοι
Χρυσεῖοις φορέσσοι θύλαρχοι, οἱ δὲ μητέραι λάθει
Ος δὲ δύπτειρος πλευρήσασιν αὐτούχοις τὸν Αδάνην.

Αυτοῖς ταῖς Κυθέρεις επαγάγουν Ερωτεῖς,
Εσθεοτε λαμπάδα πασσοντεῖς φλοιοῖς Υμένειος,
Καὶ σέφος ἐξεπέταστος γαμήλιον ὑπέπειρος Υμάνη,
Υμάνη ὑπέκειτο φειδοφρονού μέλος, ἀδεταῖ αὐτῷ.
Αι αἱ χώραι τοῖς Αδάνιδις ἐπι πλέον, αἱ Υμένειοι.
Αἱ Χάρετες κλαύσοντες τὸν Κύρον τῷ Κινύρῳ,
Ωλετο καλὸς Αδάνης, σὺν ἀλλήλησι λέγοισαν.
Λυταὶ δὲ δέξιν λέγοντες πολὺ πλέον οὐ περ Διάνα.
Καὶ Μοῖσει τῷ Αδάνην ἀνακλαίσασιν Αδάνην,
Καὶ μην επαγέλλεται ὁ δέ σφισιν ὑπὲπακόει,
Οὐ μάλιστα ἐθέλει, Κύρεια λέμενον οὐκέπολινει.
Λῆγε γάρ τοι, Κυθέρεια, ποσῆμενον ἵσχεον καμμαντοῦ
Δεῖ σε παλιν κλαύσοντα, παλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρύσσαν.

I Ξεντύς ἔτι κῆρος, σὺ ἀλσεῖ διενδράσετι
Ορεαὶ θηρεύοντα, τοὺς ἀπόποτον εἰδεῖς Ερωτεῖς
Εσδέμφρον πιέζοι ποτὶ κλάδον ὃς δὲ σύσσατε,
Χαύρων ἀνειχεῖ δὲ μέγα φάνετο θρεπούσατο,
Τῷς καλάμως ἄμα πάντες ἐστο ἀλλάλοισι συνάπιστοι,
Ταῖς χώραις μεταλλήμνοι ἀμφεδόκενει
Χώ πάντοις ἀσχαλάσσων, ἐνεχούσιοι δὲ τέλος οὐδὲτε ἀπάντη,

Τὰς

Proiectum ætate agricolam, qui callidus istas
 Tradiderat puerō, & primus monstraverat artes.
 Fallacem digito monstrans super arbore Amorem.
 Ille caput quassans risit, tunc talia fatur.
 Desine, nec proprius, puer, hunc accede volucrem,
 Improbus iste ales, longè fuge, tēque beatum
 Esse puta si non capias, cùm fortior ætas
 Adveniet, fugiens hic nunc vitansque, redibit
 Sponte suâ, figētque tuo sibi vertice sedem.

Carpenti dulces quondam Cytherea sopores
 Astitit, illa manu infantem ducebat Amorem
 Sæpè vacillantem gressu, tunc talia fatur.
 Instrue chare tuo modulamine pastor Amorem.
 Nec plura his, linquit me qualia sæpè solebam
 Alato frustra modulantem carmina Amori.
 Pandedit obliquos calamos, rectosque Minerva,
 Mercuriūsque chelyn, citharam formosus Apollo.
 Hæc cecini: at nullas advertit cantibus aures.
 Ille mihi dulces contrà referebat amores,
 Et flamas divum, atq; hominū, matrisq; triumphos.
 Carmina non memini, quæ nostra docere volebam,
 Sed quæ dulcis Amor docuit me, cuncta recordor.

Τὸς καλάμου ρίφας ποτ' ἀροτρία στρέσθιν ἔγινε,
 Ος την τάνδε τέχναι εἰλιδάξατο, ω λέγει ἀντῷ,
 Καὶ οἱ λέπται· Ερωτα καθίμενοι, ἀντάρ ὁ στρέσθιν
 Μέλισσαν κύπει κάρη, ω ἀμειβετο παῖδε,
 Φείδεο τῆς θηρευτῆς, μηδὲ εἰς ταῦτα πάρεον ἔρχεν· Α εἰπε
 ΦΕΤΤΓΕ μακέσσων κακού σεπτὸ τὸ θηρίον· οὐλβίος ἔστη
 Εισόκα μή μι ἐλης· θην δὲ ἀνέρος εἰς μέτρον ἐλης,
 Ουτος ὁ την φέυγων ω ἐπάλμυνος, ἀντὸς ἀρ ἀντῷ
 Ελθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σειο καθίξει.

Α Μεγάλα μοι Κύπερις ἔθ' ὑπνώστη παρέστη,
 Νηπίαχοι τὸι Ερωτα καλᾶς ἐκ χρὸς ἀγοισα,
 Ες χθόνα τευταζοντεί πόσοι δέ μοι ἔφεστο μῆθοι,
 Μέλπιν μοι, φίλε βύζα, λακεών τὸν Ερωτα δίδασκε
 Ως λέγε, χ' ἀ μὴν ἀπτλητον ἐνώ λ' ὅσα βγυκολίασδον,
 Νήπιος, ὡς εἴθελοντα μαθεῖν τὸν Ερωτα δίδασκον,
 Ως ἔπει πλαγίασιλον ὁ Πάν, ὡς ἀνλόι Αθάνα,
 Ως χελυν Ερμαίων, κίτασιν λ' ὡς ἀδύς Απόλλων.
 Ταῦτα μην ἐξεδίδασκον· δὲ λ' όχι ἐμπαζετο μύθων,
 Αλλά μοι ἀντὸς ἀγίδεων ἔρωτύλα, καὶ μὲν ἐδίδασκε
 Θιατῆμ' ἀγανάτων τε πόθες, ω ματέρος ἔργα.
 Κ' ΗΓΩΝ ἐκλαζόμενοι μὲν ὅστοι τὸν Ερωτα δίδασκοι·
 Ουαγα λ' Ερως μὲν ἐδίδασκεν ἔρωτίλα, πατ' εἰλιδάχθησ.

Durus Amor Musas non terret, diligit illum
 Musarum chorus, & placide vestigia servat.
 Nam quicunque canit dulces exosus Amores,
 Hunc subterfugiunt Musæ, noluntque docere.
 Sed si quis placidum cœnæ componat amator,
 Haud mora, festinant jucundæ sponte Camœnæ.
 Me præter testem res hæc non exigit ullum.
 Namq; Deos quando aggredior celebrare, virōsve,
 Hæret, & invitum procedit gutture cœnæ.
 In te si quid Amor, Lycidam vel pangere tento,
 Tunc cœnæ hæto jucundum profuit ore.

Si duraturo commehdor carmine, laudem
 Carmina sola feret, mihi quæ mea fata dederūt.
 Si mala sint, cur incassum sine fine laboro?
 Nam duplex rebus nostris decreta Tonantis
 Si largirentur tempus, vel fata dedissent;
 Esset lætitiae pars una, atque una laborum;
 Tunc opere exacto genio indulgere liceret.
 Sed breve cum tribuant tempus mortalibus ægris
 Numinæ, & angustæ curtissima stamina vitæ,
 Heu! quianam tantos patimur sine fine labores?

Quid

Αἱ Μδίσαι τοῦ Ερωτα τὸν ἄγειρον καὶ φοβεροταχ,

Ἐκ θυμῷ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἐπογκα.

Τιμῶν ὑπερέφευγοι π., ω̄ς καὶ ἐπέλοιπε μιδάσκειν

Ηγ. μέγαρη τῷ Ερωπίδιοντιθύρος ἀπὸ μελίσθητος

Ἐστίνων μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι πεφρέουται

Μάρτιος, ἐγένετο ὅτι μῆνος ὅδι ἐπέλετο πᾶσι τοῖς ἀλιτήσι.

Ηγ μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον οὐ ἀγάνακτόν πινα μέλπει,

Και βάνει μεν γλώσσα, καὶ ὡς πάρος ἔχει τὸν αὐτόν.

Ὕπελάντος τούτος είναι ο Λυκίδης πίστιν μελίσσοις.

Καὶ τόχεις γενέσθαι τοῖς σώμασιν πρέπει αἰσθάνεσθαι.

EI μοι χαλέπι πέλε τὰ μελύμεια, ώ τά δε μῆνα
Κύδος ἐμοὶ θίσσοντι τὰ μοι παρος ὥπατε Μοίχει.

Εἰ δὲ οὐχ ἀδέα ταῦτα, πίμοι πολὺ πλήρα μορφῆς;

Ει μὲν τούτων οὐτόλογοι τρόποις ἀμήν ἐλαύνει

Η Κρονίδης, ή Μαίρα παλύτερος, ήτ' αὖεσται

Τὸς μὲν ἐστὶν εὐφρόσυνας καὶ χαρομάτων τὸν δὲ σοὶ μόχθος

Η τάχα μεγάλοστι ποθ' ὑπερον ἐσθλάν μέχεται

Εἰ δὲ θεῖς χατενεύοτεν ἔνα τρόοντες βίον ἐλθεῖν

ଅନ୍ତର୍ଭାବୀ- ୧୦ ମୀ ଭେଦକୁ କି ମାତ୍ର କାହାରେ

21620M G 3

Quid lucra & vanas frustra insanimus in artes,
 Inque dies augetur opum scelerata Cupido?
 Fatorum immemores atque obliti brevis ævi,
 Et quam curta viris Parcae dent tempora vita.

CLEODEMUS & MYRSON.

Cle. **Q**uid tibi ver (Myrson) Autumnus, Hyemsq;
 videntur,
 Quidve Aestas? quid dulce magis? vel quid
 prius optes?
 Tempora perficiunt duros æstiva labores,
 Nec tam sæva fames Autumno agrestibus instat.
 An tibi Bruma placet? quia multos tempore Brumæ
 Solatur focus, & dant otia longa quietem?
 An potior tibi Veris honos? dic quid magè cordi
 Sit tibi, fas horum vacuis meminisse labore.

Myr. Nil temere est super his (quæ dii fecere) loquendum.
 Sed sint grata licet cuncta hæc & sacra, rependam
 Hac in re (Cleodeme) tibi quas debo grates.
 Non onerosa placet fessum quæ torreat Aestas.
 Displacet Autumnus gignens in corpore morbos.
 Cana nives apportat Hyems & frigore terret.
 Vere redit toto nullum mihi gratius anno,
 Tunc neque me torret Phœbus, neq; frigus adurit.
 Et tum cuncta vigent, tunc omnis parturit arbos.
 Sole beante diem noctemque æqualibus horis.

MOSCHUS.

Ψυχὴν δὲ ἄχει τίος ποτὲ κέρδεια καὶ ποτὲ τέχνας
Βάλλομεν, ἴμεροτες δὲ πολὺ πλήνος ὅλων;
ΛΑΗΟμεθ' ἡ ἄρεια πάντες ὅπι θνατοὶ γενόμεθα,
Χ' ὡς βεαχεῖα ἐκ Μοίρας λάχειν τερόν. ***

ΚΑΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΛ. ΕΙΑΡΟΣ, ὁ Μύρων, ἡ χείματος, ἡ φθινόπωρος,
Η θέρεος, πί τοι ἀδύ; πί μὲ πλέον ἔνχεια ἐλθεῖ;
Η θέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσα μογεῦμες;
Η γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀντερχόσι λιμὸς ἐλαφεῖ;
Η καὶ χεῖμα δύστρητον; ἐπεὶ καὶ χείματι πλλόι
Θαλπόμενοι θέλγονται αεργήτη τε καὶ ὄχνων;
Η τοι καλὸν ἔαρ πλέον ἔναδεν; εἰπέ, πί τοι φρέσος
Αἰρεται; λαλέειν γὰρ ἐπέτρεπτε ἀ σχολὰ ἀμῆ.

Μ. ΚΡΙΝΕΙΝ ὡς ἐπέοικε θεῖα ἔργα βροτοῖπ.
Πάντα γὰρ ιερὰ ταῦτα καὶ ἀδέα σεμ δὲ ἔκεπτι
Εἰρέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλει ἄδιον ἀλλαγή.
Ουκ ἐφέλω θέρος ἄνευ, ἐπεὶ τόκε μὲ ἄλιος ὁ πῆ.
Ουκ ἐφέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ οὐσοι ὄσα πίκται.
Οὐλοι χεῖμα φέρτι, οὐφετὸν κριμός τε, φοβεῦμα;
Εἰαρ ἐμοὶ τειπότατον ὄλω λυκέβωντι παρέι,
Ανίκα μόντε κρύος, μήδος ἄλιος ἄμμες βαρισεί.
Εἰαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἀδέα βλαστεῖ,
Χ' αὐτὸς ἀγγρώποισιν ἴσται, τριὶς ὄμοιος ἀώς.

AMOR FUGITIVUS.

Alma Venus natum longo clamore ciebat.
 Errantem in triviis si quis conspexit Amore,
 Elapsumque fugâ comprenderit, oscula Divæ
 Sacra feret facti pretium : quicunque reducat,
 Oscula non tantum, majus quoque munus habebit.
 Præsignis puer est, multa inter millia nôris.
 Non niveus, propiorque igni color, aspera flammæ
 Lumina succendent, mens subdola, mellea vox est.
 Nunquam idem sentit loquitûrque, & dulcia verba
 Sæpius immitti fallax prætexuit iræ.
 Atque vafer fictusque infligit vulnera ludens
 Crinibus excultum caput est, vultusque protervi.
 Parva manus longè jaculari edocta sagittas,
 Tartara, & infernum perstringit arundine regem.
 Corpore nudus agens, animum tamen obtegit arte.
 Dûmq; (ut avis) niunchos lustrat, nûc transit ad illas,
 Fœmina vírque parem dant intra viscera sedem.
 Arcum parva manus tener, exiguamque sagittam,
 Quæ sit parva licet sumum pertingit Olympum.
 Tum pharetra aurata ex humero dependet, amaris
 Plena quibus matrem læsit quoque sæpè sagittis.
 Omnia dira gerit, dira omnia, & insuper ipsum
 Exiguâ torret quam portat lampade Solem.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

ΑΚΥΠΡΙΣ τὸν Ερωτα τὸν κέα μαχρὸν ἐβάθρι,
 ΒΙΤΙΣ σὸν βίσσοδοι πλανάριμον εἰδὲν Ερωτα,
 Δραπετῆλας ἐμός ὅτι ὁ μαντυτὰς γέρες ἐξεῖ.
 Μιαδός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπειδος^τ οὐδὲν μὲν αὐτοῦ γένεται,
 Ου γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ μὲν, ὡς ἔστε, ωὐ πλέον ἐξεῖ.
 Επι μὲν ὁ παῖς πεστεῖμος^τ οὐ εἰκοσι πάσι μάθοις γένεται.
 Χρωτα μὴν δὲ λευκός, πνεὺ μὲν εἴ κελος^τ ὅμμιστα μὲν αὐτῷ
 Δειρύλα ωὐ φλογέρεται. ΚΑΚΑΙ φρένες, ἀδὲν λάλημα
 Ου γαρίσον γένεται ωὐ φτέγγυται· ὡς μέλι φωνά.
 Ην δὲ χολῆ, νόος εἰνὶ ἀκάμερος, ἡδροπευτάς,
 Ουδὲν ἀλαζένωτο δόλιον βρέφος, ἄγεια παίσλει.
 Ευπλόκαμον τὸ κεύσινον, ἔχει μὲν ἴσχυρὸν τὸ αρέσκοντο.
 ΜΙΚΚΥΛΑ μὲν τίκι τὸ χρύσεια, μαχρὰ μὲν βάλλει.
 Βάλλει καὶ εἰς Αχρόντα ωὐ εἰς αἴλεω βασιλῆα.
 ΓΥΜΝΟΣ μὲν τόχε σῶμα, νόος μὲν οἱ ἐμπειπολεῖται·
 Καὶ περόβις ὅσον ὄρης ἐρίπλατη ἀλλοτ' εἰσὶν ἀλλας
 Λιέρχεις οὐδὲ γυαῖκας, ἐπὶ στλαγχησις μὲν κάρηπται.
 ΤΟΞΟΝ ἔχει μάλα βαρός, ωὐδὲν τόξω μὲν βέλεμνον
 ΤΥΤζὸς εἰσὶ τὸ βέλεμνον, εἰσ αὐτέρχει μὲν ἄγεια φορεῖται.
 ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΥ τέλει τίταν φαρέτερος, ἐνδόθι μὲν αὐτί
 Τοὶ πικροὶ καλάμοι, τοῖς πολλάκι κήμε πηγάσκει.
 Πάγια μὲν ἄγεια, πάγια πολὺ πλεῖον μέσοις αὐτῷ
 ΒΑΙΑ λαμπτας εἰστα τὸν ἄλιον αὐτὸν αἰνάζει.

Si semel arripias, vinclum trahe, nec tibi flectat
 Corda puer lachrimans, tunc ne fallare cavendum.
 Ridentemque tene. Si porrigat oscula, vita.
 Oscula enim dulci præbet suffusa veneno.
 Accipe (si dicat) tibi nostra hæc largior arma,
 Effuge; nam diris intinxit spicula flammis.

EUROPA.

Europam in somnis quondam Venus aurea lusit,
 Prævia Luciferi flammis pars tertia noctis
 Tempora cum mulcet somno, resoluta quiete
 Membra fovens, blandaque astringens lumina vinclo.
 Tunc non ficta viros in somnis ludit imago.
 Ædibus in summis carpens Europa soporem,
 Filia Phœnicis, primaque intacta juventa,
 Visa videre duas de se contendere terras, (mâ.
 Europam, atque Asiam, quarum utraq; fœmina for-
 Ista erat ignoto cultu peregrina, sed illa
 Indigeno propriam sibi visa exposcere prolem.
 Huic ego sum genetrix, atque hæc mea, dixit, alumna
 Altera sed validæ contendens robore dextræ (est.
 Cedentem rapit, affirmans sic volvere Parcas,
 Europamque sibi dono tribuisse Tonantem.
 Corripit è stratis corpus perculta timore,

Corde

Ητύπου ἔλικε τάντας δάστας ἀλλού τίλινοντο:
 Κ' ΗΝ ΠΟΤ' ἔμιν χαίσιτα, φιλάδαυτο μή σε πλάνητα;
 Κή γελάσα, τύπος ἔλικε, ύ ΗΝ ΕΘΕΛη σε φιλάσου,
 Φέντε χακού τὸ φίλαμα, τὰ χέλια φάρμακον σάπι.
 ΗΝ ΔΕ λέγη, Αάβε τάντα, χαείζομεν οὐσά μοι ὅπλα,
 Μίπι θίγης πλάνας δάσος τὰ γαρ πυεὶ πάντα βέβαπτα.

ΕΤΡΩΠΗ.

ΕΤΡΩΠΗ, ποτε Κύπεις ὅπι γλυκὺν πίκει διερού,
 Νυκτὸς ὅτε τερέσσαν λάχος ἵσαται, ἐγγέθι μὲν οὐσά.
 Υπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
 Λυσιμελής, πεδάσα μαλακῷ χτύ φάτα δεσμῷ,
 Ευτε καὶ ἀπέκεντον ποικιλότατον ἔγος σύνερον.
 Τῆμος ὑπωροφίοισιν σύγκυώσασσοις λόμοισι
 Φοίνικος θυγατήρ, ἐπι παρθένος Ευρώπεια,
 Ωίγατ' οὐπεράς δοιάς τεῖ οὐσα μαχεσθα,
 Ασιδέλ' ἀντιπέρι τε φυλί μὲν ἔχοι δια γυναικες.
 Τῶνδ' οὐ μὴν ξένιν μορφίον ἔχει οὐδὲ μὲν ἀρέσκει
 Ειδαπτή, καὶ μαλλον εἴης φεισοχετο κύρης.
 Φάσκει μὲν οὐσ μη ἐπικτε καὶ οὐσ ἀπίτηλέ μην ἀυτή.
 Η μὲν ἐπέρι, κρατερῆσιν βιαζομένη παλάμησσι,
 Ειρυει ὡς καέκυσσαι ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἴησαι
 Εκ Διὸς ἀγιόχα γένεσις ἐμμενει Ευρώπειαι.
 Η μὲν δέστο μὲν σρωτῷ λεγέσσα θύρε μεματίσσει,

Corde tremens, vidisse etenim præsentia visa est.
 Conceditque diu taciturna, obversat imago
 Conspecta in somnis Nympharum mira duarum.
 Tandem virgineo depromit pectore vocem.

Quis portenta Deus cœlo hæc demisit ab alto?
 Quæ me suspensam nocturna insomnia terrent
 Secreta thalami carpentem sede sopores?
 Quæve ignota mihi est per dulcem oblata quietem?
 Cujus amor quantùm me torret? quámq; benignè
 Snscepit, propriam veluti blandissima prolem?
 Sed mihi Dii faciles hæc somnia ritè secundent.

Dixerat, & lectas comites excire parabat,
 Aequales, charas, generosas, comparis œvi.
 Quæs simul exercere chorum, aut colludere sueta,
 Aut pariter nitido demergere corpus Anauro,
 Candida odoratis vel carpere lilia pratis.
 Turba vocata coit, rapturâque Veris honores,
 Tota leves gestat calathos, ad littora tendens,
 Florida prata petens, quo se conferre solebant
 Floribus illecti pelagiique sonantibus undis.
 Ipsa gerit calathum auratum, specabile munus,
 Europa, ignipotens multâ quem fecerat arte,
 Et Lybiæ dederat, magni domitoris aquarium
 Concubitus passæ, quæ dono Telephaëssæ
 Dat consanguineæ, claro te munere virgo
 Exornat genetrix pulcherrima Telephaëssa.
 Hic rerum species variarum insculpta nitebat.
 Hic facies aurata tuæ, pater Inache, natæ,
 Nec vitulam exuerat, formamque receperat Iüs.

Illa

Παλλούν κεχδίνι· τὸ γέροντόν ἔμετον δύερον.

Εζορύν· λέγει δικρός σκοτεινός, αὐλοπέρας δέ

Εἰσέπι πεπλανθύοντο σε ὅμιλοις εἰς γυναικες.

Οὐτέ δέ μή μαλά ἔπειτα σενεκατρο παρθένος ἀντίλει,

Τίς μοι τοιάδε φάσματα ἐπνεγίνοντα τασσίλε;

Ποιοί με φρατέλι λεγειν ὑπέρ σε θαλάμοισιν

Ηδὲ μαλα κιώσυντας ἀτελίοντας σύερον;

Τίς λέειν ἡ Σέληνι μετίδονον ὑπνόθεστα;

Ως μὲν ἔβαλε κραδίλια κέντης πότος· ὡς μὲν δὲ ἀντί

Αστασίως ὑπέδεκτο, ως δὲ σφρετέρινος ἴδε παῦδα.

Αλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνεται σύερον.

Ως εἰπῦσσος, αἰόρυστος φίλας λέπεδίζεται ἵτανες

Ηλικας, διέτεις, θυμάρεας, ἐντατερίας.

Τῆστον αὖτις σωτήρει, ὅτες χρόνον σύτισματο,

Η ὅτε φαγμρώσιτο Κρόνα τασσέρηστον Ανάρη,

Η δόποτε ἐκ λειμένους ὑπνοιας λείεινα κέροις.

Ταῦλέ δέ οι ἀντα φάσκειν ἔχοι δέ τοι σύερην

Αιγιοδόκον ταλαρον· ποτὲ λέμενας ἔβαρην

Αγγάλην, δῆτα τὸν ὄμιλαδόν ἡγερθέοτο,

Τερπόμεται ρόδειν τε φυῆν καὶ κύματος ἡχῆ.

Αυτὴν δὲ χρύσεον ταλαρον φέρει Ευρώπεια

Θητότι, μέγα θάυμα, μέγαν πότον Ηφαίστου,

Ον Λιβύην πόρε δώρον, ὅτες λέχος Εινοσιγάνυ

Ηϊεν· ἡ δὲ πόρεια ταῖκαλλεῖ Γιλεφάέσση,

Ητέ οι ἀμμάτος ἔσκειν ἀνύψφω λέ Εύρωπειν.

Μήτηρ Γιλεφάέσσα ταῖκαλυτον ὄπασε δώρον,

Ει τῷ δαιδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαροντα.

Ει μὴν ἔνια Κρυστον πετυγμένη Ιαχές Ιώ

Εἰσέπι πόρπις ἔθεται, φύλαν λέ γέροντος.

Illa gradu propero vada per Neptunia fertur
 Innanti similis: sed cœrula gurgitis unda.
 Effictique viri duo summo in littore ponti,
 Intenti spectant tranquilla per alta natantem.
 Jupiter ipse manu vitulam mulcebat, & illam
 (Qua sua rura beat sempitplex flumine Nilus)
 Reddit, & amissæ solatur munere formæ.
 Argento Nilum, vitulam formaverat ære
 Mulciber, insculpto radiabat Jupiter auro.
 Contrà sub magna calathum cingente corona,
 Mercurii celeris perfecta nitebat imago.
 Occisum super assitens tē pervigit Argo.
 Atque hic purpureo de sanguine floridus ales,
 Explicat exurgens pīctæ spectacula caudæ,
 (Vela ratis tanquam) variisque coloribus auëtam
 Pandit, & extremas calathi dilatat ad oras.
 Tali se virgo pulcherrima munere jactat.
 Pervenere simul postquam in fragrantia prata,
 Quæque suos carpit vario oblectamine flores.
 Huic Narcisse places, dulcem metit hæc Hyacinthū,
 Hæc violam legit, hæc Serpyllum, multaque terram
 Undique consernit populati gloria prati.
 Mixtaque turba croci dulces decerpit odores
 Certatim, in medio præstantis munere formæ
 Insignis Regina rosæ prædatur honorem.
 Ut comites superat ternas Cytheræa sorores.
 Ista brevi fuerat sed duraturæ voluptas,
 Et tibi virginitas non longum intacta manebat.
 Nam simulac hominum vidit sator atque Deorum,
 Pectora

Φοιταλέν λὲ πόδεσσι ἕφ' ἀλυσαὶ βῶνι κέλευθο,
 Νηχομόνη ἵκελην κωνῆ λὲ ἐπέτυχτο θάλασσα.
 Δοῖοι λὲ ἔστασαι ὑψοῦ ἐπ' ὄφρύνις ἀγαλαῖο
 Φῶτες ἀστλάντιοι· θνεωτοὶ λὲ ποιτοπόροις βοῦι.
 Εγ λὲ ἦν Ζεὺς ἐπαφόμονος ἡρέμα χειρὶ θεέη
 Πόρπος εὐαλίνης, τίνος ἐπιπόρφη πάρσα Νείλο
 Εκ βοὸς ἐνκερδοῖο τάλιν μετάμειβε γυμνᾶσα.
 Αρχύρεος μὲν ἔην Νείλος ρόος· οὐδὲ πόρτις,
 Καλκέην χρυσοῦ δὲ τετυγμόνος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
 Αμφὶ λὲ διμέτρος τῶν τεφάλιν ταλάροιο
 Ερμείνις ἥσκητο· πέλας λὲ οὐδὲκτετονιζο
 Αργεος ἀκοιμήτοισι κεχαριμένος ὄφηλμοῖσι.
 Τοῖοι λὲ φοινίκετος ἀφ' ἄιματος ἔξαρέτελλεν
 Ορνις ἀγαλλόμονος περύχων πολυανθεῖ ἔρειη·
 Ταρσοὶ ἀναπλώσαται, ὡσέν τέ πις ὀκώλος τοῦ,
 Χρυσοῦ ταλάροιο περίσκεπτε χείλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἔην ταλάρος φεικαλλέος Ευραπτέου.

Αι λὲ, ἐπεὶ γὰρ λειμῶνας ἐσήλυντος ἀγεμώνεται,
 Αλλαγὴ ἐπ' ἀλοίσιοι τότε μάγειοι θυμὸν ἐτερπον.
 Ταῦν οὐ μὲν τάρκιαστον ἐύπνοον, οὐδὲ ὑάκινθον,
 Η λὲ ίον, οὐδὲ ἔρπυλλον ἀπάντυτο· πολλὰ λὲ ἔρειζε
 Λήμανον ἑαρποφόρον πίπεσκε πέτιλα.
 Αι λὲ ἀντεῖς ξανθοῖο κρόκυς θύεοντας ἐφείρη
 Δρέπον ἐειλμανίθον· ἀταῦρ μέσην ἔην ἀκαστα
 Λυγλαῖνο πυροστοί ρόδλη χείρεσσι λέγοσσα,
 Οιά φε Χαείτεας διεστρεπει Αρρογένεια
 Ου μὲν δικρόν ἐμελλει ἐπ' μάγειοι θυμὸν ιάρειν,
 Ουδὲ λέσσε παρτενικὴν μάτειν ἀγαντοι ἐρυθραῖ·
 Η γαρ μὴ Κρονίδης, ἀσ μη φράσατ', ὡς ἐβέβλητο

Pectora flamamiseræ Veneris læsere sagittæ,
 Invictum quæ sola potest supérate Tonantem.
 Ergo ut Zelotypæ Junonis falleret iram,
 Et te, virgo, novas Divum pater expedit attes,
 Occuluitque Deum simulato corpore tauri.
 Sed cui par nullus stabulis nutritur in altis,
 Aut gemit incurvi deprestus pondere aratri.
 Nec caput armenti talis, nec talis omusto
 Cervicem attritam solitus submittere plaustro.
 Hæc tauri nova forma fuit, flavumque colorem
 Circulus in medio decorabat candidus ore.
 Glauca bovis placido radiabant lumina motu.
 Aequaque sublimi surgebant cornua fronte,
 Cynthia dimidias veluti cum colligit orbes.
 At pratum ingressus visu non terruit ullum.
 Accurrunt studiis, propiisque accedere tentant,
 Et tractare manu taurum, qui corpore fragrans
 Cœlesti longè prati superabat odorem.
 Conflitit ante pedes Europæ, candida colla
 Lambens, & placido demulcens ore puellam.
 Mansuetum virgo atrectat secura, manuque
 Albentes spumas exterget & oscula figit.
 Ille alacris lætis mugitibus æthera complet.
 Tibia sic resonat Phrygio Berecynthia cornu.
 Incurvatusque genu, flexa cervice puellam
 Aspiciens, monstransque instrata sedilia dorsum.
 Hæc circumstantem compellat prompta catervam.
 Hic comites sociæque licet confidere mecum,
 Nam locus est cunctis, generosum ascendite taurum,
 Ut

Θυμὸς, ἀποτίσσοις οὐτοις θυμοῖς θελάσσοις
 Κύπειδος, οὐ μέντη λιναταῖς ψεύταις θεμάσσοις,
 Δὴ γὰρ ἀλευθέρος τὸ χρόνος ζυλίμονος Ήρης,
 Παρθενᾶς τὸ ἐθέλον ἀπαλὸν τοσού ἔξαπατησε,
 Κρύψε θέοι, ψεύταις λέμας τὸ μέντο ταῦρος,
 Ουχ ὁιος σαργμοῖς σφιφέρθεται, οὐδὲ μὲν ὁιος
 οὐλιχε διατικογει, σύρου ἐνχειμὸς ἀροτροί^ο
 Ουδὲ ὁιος ποιμένος ὀπιζόσκεται, οὐδὲ μὲν ὁιος
 οσις οὐτοις θυμοῖς ἐρύει πολύφορον ἀπίλιν,
 Τοῦδε μὲν τὸ μὲν ἀλλο δέμας ξανθόχρου ἔσκει,
 Κύκλος μὲν ἀρχήφος μέσος μάρμαρε μετόσιο,
 Οογε μὲν οὐσούλανκεσκε δι' ὑμερον αἰστράποτε^ο
 Ισά τὸ ἐπώ ἀλλήλοισι κέρε, αἴστελλε καρίν,
 Αγτυγεις ἡμιπόνης κεραῖς ἀπε κύκλα σελίνης.
 Ηλυτε μὲν ἐς λευκάνα, ψεύταις ἐφόβησε φαντεῖς
 Παρθενᾶς πάσοις μὲν ἔρεσ γένεται ἐγγύσικάδος,
 Ψαυσαύθιμερτοι βοῦς, τὰς ἀμιθροτος ὀδημή^ο
 Τυλόθι ψεύταις λευκάνος ἐκδικτο λαρὸν ἀυτηλέ.
 Στῆ μὲν ποδῶν προπάροιτε ἀμύμονος Ευρώπειν,
 Καὶ οἱ λιχμαζεσκε δέρισ, καπτίθελγε μὲν κύρισ.
 Ηδὲ μὲν ἀμραφάσκε, ψεύταις ιέρεμα χέρεσιν αἴρον
 Πολλοὺς ἀπὸ τομάτων ἀπομόργυτο, ψεύταις ταῦρον
 Αυταρὸν μελίζεον μικροσατο^ο φάινε καὶ σύλοι
 Μυγδονίας λιγυσ ἥχον αἰπισυοτος αἰάνει.
 Ουκκλαστε μὲν πρὸ ποδῶν^ο ἐδέρκετο μὲν Ευρώπεια
 Αυχένι ὀπιστρέψας, καὶ οἱ πλατὺ λείκηνε γέντοι^ο
 Η μὲν βαζυπλοκάρμοιοι μετένεπε παρθενᾶς,
 Δεῦτ^ο επάρει φίλια ψεύταις ὀμήλικες, δέρρ^ο οὐτὶ τῷδε
 Εζόρμηται ταύροι περπάνεσται μὲν γὰρ ἀπάστα.

Ut simul hoc omnes longâ seu nave vehamnr.
 Hic mitis placidusque est, & formâ dispare tauros
 Excellens alios, hominisque in pectore mentem
 Possider, & reliquis quæ discrepet unica vox est.

Dixerat, & dorso bovis imperterrita sedit.

Dum properant aliae, celeri vestigia taurus
 Quam voluit rapiens direxit ad æquora cursu.
 At comites conversa suas Europa vocabat,
 Brachia protendens, sed opem non attulit ulla.
 Littore tum, Delphin veluti, prorupit in altum.
 Nereides pelago emergunt, ipsasque vehebant
 Fluctibus allis obnixa immania Cete.

Exerit ipse caput ponto regnator aquarum,
 Complanatque truces undas, & per mare ducit
 Germanum, crebras circum duxere choræas
 Tritones, sedem sortiti in fluctibus imis.

Concelebrantque cavâ diuina cubilia conchâ.
 Sed Jovis illa sedens taurino pallida tergo,
 Cornua dura bovis dextrâ tenet, atque sinistrâ
 Ponè legit laxam vestem digitisque fluentem.
 Colligit, allis sicciam ut servaret ab undis,
 Virginis & molli ludunt velamina vento,
 Tanquam vela carinæ inflata, levantque timentem.
 Ut patriam longè aspexit terrâsque relietas,
 Et littus videt & notos discedere montes.

Jamq; nihil supereft, cœlum undiq; & undiq; pōtus:
 Se circumspectans mœsta sic voce locuta est.

Heu! quo bos divine trahis me? quisve marinum
 Hoc iter ingressus, nec vasti murmura ponti

Exhorrens,

Νέοι τοι παναρόποτας ἀναδίξεται, διά τοῦτο
Πρώτος ὅδος εἰσιθεῖ καὶ μελιχες, ὅδε π. ταῦροι
Αλλοις παραποτικές γένος δέ οἱ οὐτός φοτός
Λιοντος ἀμφιφίτει, μάτις δὲ ὅπιδίνεται ἀνδις.

Ως φαρμάκι, γάτοισι ἐφίζεται μελιόσωσι
Αι δὲ ἄλλα μελλεοκονάρια πάρα πολὺ πανταχοταῦρος,
Ηι θέλει ἀρταζεῖς ὥκης δὲ ὅπις πόντοι ἔχεται.
Η δὲ μετέπερφεγμότα φίλας καλέσοκεν ἐταῖχες,
Χεῖχες ὄρεγκυμάντη τοὺς δὲ ὅπις ἐδύνατο κικλώνει.
Ακταῖοι δὲ ὅπιδίταις φρόσων θέντε, οὐτέ δελφίς.
Νηρεῖδες δὲ ἀνέδυσαν υπὸ ἔδρας, αἱ δὲ ἀρσαπάσαι
Κιτένοις γάτοισι ἐφήμιλαι εἰπήσαντο.
Καὶ δὲ αὐτὸς Βαρύλιππος ὑπειρ ἀλὸς Εποτίχαιος
Κῦμα καπιθύνων, ἀλίνις οὐρανοῦ καλένθη
Αυτοκαστούτῳ τοι δὲ ἀμφί μιν οὐρέθοτο
Τείτωνες, πόντοιο Βαθυρρόντα σύνετηρες,
Κόχλαιοιν τεναοῖς γάμισαν μέλος οὐρούτες.
Η δὲ ἄρετεροι Ζηνὸς Βοέοις ἐπὶ γάτοις,
Τῇ μὲν ἔχει ταύρος δολιχὸν κάρες, σὸν χεῖν δὲ ἄλλῃ
Ειρες πορφυρέας κόλπας πούχας ὄρεζε κει φίλω
Δένους ἐφελκομένην πολιητὸς ἀλὸς ἀστετοι ὑδάρι.
Κολπάζη δὲ ὄμοιοι πέπλοις Βαζὸς Ευρωπέων,
Ιστόν διά τε τοῖς, ἐλαφείσοκε δὲ κάρη.
Η δὲ ὅτε δὴ γάμις ἀπὸ παρίδος οὐρανοῦτε,
Φαρέτοι δὲ ψυτὸν ἀκτήνης ἀλίρροος, ψυτὸν δὲρος αἰρόν,
Αλλ' ἀλλ' μὲν ὑφθει, ἔνεργε δέ πάντος ἀπέραν,
Αμφί επαπήναται, τούτην ἀνεκάκατο φανίι,
Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; πέτελος; πᾶς δὲ καλευθός
Αρχαλέσοις πάθειοι διερχομένοι, ψυλὲ θάλασσα

Exhorrens, ratibus solis vada perva tentas?
 Nunquam ferre pedem sueti per Nereā tauri.
 Quis tibi potus erit, pelagiique in fluctibus esca?
 Sive Deus, quianam Divis in honesta capeſſis?
 Piscibus ignota eſt tellus, impervia tauris
 Äquora, tu ſiccus veheris terraque marique,
 Et tibi remorum officium ſolida ungula præſtat.
 Forte etiam præpes ſupera ad convexa volabis,
 Et ſumptuā aërias volucreſ imitabere pennā.
 Heu me infelicem! quæ ſic ablata relinquo
 Tecta pattiſ, taurum fallacem virgo ſequuta,
 Pérque altum rapior miferanda, & fluctibus erro.
 Summe pater, Neptune potens regnator aquarum!
 Huc placate veni, quoniam ſpes unica reſtat
 Noſſe ducem, neq; enim certo ſine numine Divūm,
 Tentamus dubios vada per Nereia cursus.

Dixerat: huic contrà vector cùm talia reddit.
 Pone metum virgo, nec te vaga terreat unda;
 Námque Jovem falſo cernis ſub imagine tauri,
 Sumere qui varias poſſum vel ponere formas.
 Méque tuus vada per Neptunia perpulit ardor,
 Hac tectum formā, mox altæ littore Cretæ
 Sistēris, quæ me nutravit, debita tædis
 Terra tuis, pariēſque meo de ſemine natos,
 Maxima qui totum extendent ſua ſceptra per orbē.

Sic fatus timidum Cretæis Jupiter oris
 Siftit onus, lætusque aliam capit ipſe figuram.
 Gaudia nec differt, stratisque cubilibus Horæ
 Abscedunt, ſed virgo prius, nunc ſponsa Tonantis,

Fit

Διμαιάνεις; τηνοὶ γὰρ ἐπίθρονός ἔστι θάλασσα
Θενάλοις, ταῦροι δὲ ἀλλοὶ προμένοντι ἀπέρπον.
Ποιόν σοι ποτὲ ἥδιν; τίς εἶ ἀλλὸς ἔστετος ἔδωδι;
Η ἥρα πιστὸν θέος; πίθεοις ἀπενικότα ρέζεις;
Οὐδὲ ἄλιοι δελφῖνες ὅπλοι θεονός, ψύτε τι ταῦροι
Εἰ πόντων σείχησοι σὺ λέ πρότια ψέτησον
Αθροχος ἀίστεις, χιλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἀρτημά.
Η πάχα ψυγλαυκῆς ὑπέρ ἥρεος ὑψός ἀεργεῖς
Εἰκελος αἴψιροῖσι ποτήσαμεν οἰστοῖσιν.

Οιμοι, εἴδε μέρα δῆτι πι μυστικορος, η ἥρα τε δῆμα
Πατέσδες ἀποτελιπόσσα, ψυγεομέρη δοῖ ταῦδε,
Ζείμην ταυπιλίνη ἐφέπτα, ψυγεομέρη δοῖ.
Αλλὰ σύ μοι μεδίων πολῖν ἀλλὸς Εποστῆμε
Ιλαος ἀντασειας ἐλπικας εἰσορέαθα
Τούδε χαπτήσοντα πλόοι τρεχέλευθοι ἐμεῖο.
Ουκ ἀγέει γὰρ ταῦτα διέρχομενοι κέλευθα.

Ως φάτο. Τινὶ δὲ ὁδὸς τρεστρώνεεν εὐρύκερος βοῦς,
Θάρσει παραγένεται, μὴ λείδιτι πόντοισιδιμα.
Αυτός τοι Ζεὺς εἴμι, ψυγεομέρη εἰδόμενος
Ταῦρος· ἐπει λιαναμα γε φαίνεμεν δέ, τί ἐφέλοιμα.
Σὸς δὲ πότος μὲν σέπεκε τόσην ἀλα μερήσσαδε
Ταῦροι ειδόμενοι. Κρήτη δέ σε δέξεται ἥδη,
Η μὲν ἐφρεψε ψυγεομέρη, ὅπη νυμφήα σεΐο
Εαγεῖσα· εἴδεθε δὲ κλιτής μαλα φύσεας ητα,
Οι σκηνῆχοι ἀπασιν ὅπλα θρονίοισιν ἔσονται.

Ως φάτο· ψυγεομέρη ταῦτα φάτο. φάγετο μὲν δὲ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐπέρην ἀνελάζετο μορφέω,
Δῆσε δέ οἱ μέριν· καὶ οἱ λέχος ἔντυνοι θραη.
Η δὲ πάρος κέρη, Ζητὸς γένεται ἀντίκει νύμφη,

Fit genetrix, prolisque novæ lætissima mater.

EPITAPHIUM BIONIS.

JAm grave suspirent saltus, & Doridis unda,
 Et tristes fluvii dulcem deflete Bionem.
 Nunc plantæ gemitu, nunc fletu plangite silvæ.
 Nunc gravidis luctum flores spirate Corymbis.
 Nunc lugubre rubens doleat rosa, nunc anemone.
 Nunc Hyacinthe refer tibi quondam inscripta, no-
 Heu manda foliis præclari fata Poëtæ. (vñmq;
 Plangite in hoc luctu Siculæ, nunc plangite Musæ.
 Túq; canens mœstam in silvis Philomela querelam,
 Nuncia fer tristes Arethusæ ad flumina luctus,
 Pastorem fato cessisse Biona, gravemque
 Carminis interitum, & quòd Dorica Musa recessit.

Plangite &c.

Plangite Strymonii lachrimosa ad flumina cycni,
 Et mœstum querulo producite gutture carmen,
 Quale Bion quondam Cycneo protulit ore.
 O Eagiæque sciant Nymphæ, cunctæque puellæ
 Bistonides discant, periit quòd Doricus Orpheus.

Plangite &c.

Nulla modos chari discent armenta Bionis,
 Non tectus patulæ quercus modulabitur umbrâ.
 Ille domos Ditis Lætheo carmine mulcet.

At

Καὶ Κροίδη τίκτε πάπι, ύπ' αὐτίκα γένετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ.

ΑΙΛΙΝΑ μοι σταχεῖτε γάπαι, καὶ Δάσιος ὕδωρ,

Καὶ ποταμοὶ κλάύοιτε τὸν ἴμερόντες Βίωνα.

Νῦν φυτά μοι μύρεοδε, ύπ' ἀλσα τοῦ γράσιαθε.

Αντεα τοῦ συγγοῖσιν ἀποκνέοιτε κορύμβων.

Νῦν ρόδα φοινίασθε τὰ πέτριμα, τοῦ ἀτεμάνα.

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, ύπ' πλέον αὐτοῦ

Λάμβαγε σοις πετάλοισι καλὸς τέφνακε μελικτάσι.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πέφτεος, ἀρχετε Μοῖσα.

Ἄδρεις αἱ πυκνοῖσιν ὄδυρόμδημα ποτὶ φύλλοις,

Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τὰς Αρεθύσας,

Οἵτις Βίων τέφνακεν ὁ βασκόλος, ὅπις σὺν αὐτῷ

Καὶ τὸ μέλος τέφνακε, ύπ' ἀλετο Δασίος ἀσιδά.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πέφτεος, ἀρχετε Μοῖσα.

Σπυρυμόνοις μύρεοδε παρ' ὕδασσιν αὐλινα κύκνοι,

Καὶ γεροῖς σομάτεοις μελίσθετε πέτριμαν ὄδην,

Οιας ὑμετέροις ποτὶ χείλεσι γῆρην ἀειδεῖ.

Εἰπατε δὲ ἀν κάρρος Οιαγγέσιον, ἐπατε πάσας:

Βιωνίας νύμφασιν, Απόλετο Δάσιος Ορρέας.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πέφτεος, ἀρχετε Μοῖσα.

Κεῖνος ὁ ταῦς ἀγέλασιν ἐρχόμενος θέλητι μέλπει,

Ουκέτι ἐρηματίασιν τοῦ προτὸν ἄμδηνος αὐλεῖ,

Αλλὰ παρὰ Πλατητῆ μέλος λήγατοι ἀύλει.

At reticent montes, tauri vestigia vaccæ
Tristia plorantes servant herbāmque recusant.

Plangite &c.

Curta Bion nimiūm tua stamina flevit Apollo,
Amissum lugent Satyri, pullique Priapi.
Suspírant Panes tua carmina, fatáque Nymphæ
Fontibus in mœstis lugent, fletum unda ministrat.
Et quoniam muta est in montibus ingemit Eccho,
Non imitata tuas voces : post fata Bionis
Arboreique cadunt fructus, & gloria florum.
Candida poma rubor non tingit, melláque flavis
Infabrefacta jacent ceris, nec talia curæ,
Sunt quoniam fatis tua mella erepta, recedunt.

Plangite &c.

Non tristes adeò Philomela a rupe querelas,
Nec celer hirsutâ sub monte effudit hirundo,
Non tantūm Halcyone deflevit fata mariti.

Plangite &c.

Cerylus & tali non personat æquaora cantu,
Ne ctantūm afflicto tristantur pectore notum
Memnonides solitæ circumvolitare sepulchrum,
Quantūm fata sui deploravere Bionis.

Plangite &c.

Syrenes dulces silvarum, atque omnis hirundo,
Quas mulxit quondam dulci oblectamine cantūs,
Quásque loqui densis doçuit super arbore ramis,
Inque vicem questus iterabant, hisque volucrum
Respondit chorus : Hunc etiam deflete columbæ.

Plangite in hoc luētu, Siculæ nunc plangite Musæ.

Fistula

Ωρεα μ' εἰς τὸν ἄφοια, καὶ αἱ βόεις αἱ ποτὶ ταύρωις
Πλαζόμεναι γράσσοι, καὶ ὑπὲρ ἐζέλουσι νέμεσθαι.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πάθεος, ἀρχετε Μοῖσα.
Σεΐο, Βίσι, ἐκκαυσεὶ τεχνὴ μόρον αὐτος Απόλλων,
Καὶ Σάτυρος μύροντο, μελαγχλαγοί τε Πεόποι·
Καὶ Πάνες σωταχῶντο τὸ σὸν μέλος· αὐτες καρφὸν
Κρενίδες ὀδύρειστο, καὶ ὑδάτα δάκρυα γέντο·
Αχὼ μὲν τὸ πέρησιν ὀδύρεται, ὅπις σιωπὴ,
Κάκηπι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ μὲν ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένθρεα καρπὸν ἔειψε, τὰ μὲν ἀγήρα πάντα ἐμαρσύζει.
Μόλιν ὡς ἔρρευσε καλὸν γλάρος, καὶ μέλι σύμβλωσι
Κατταῖοις σὸν κηρῷ λυπεύμενοι· ὑκέπι γάρ μεῖ
Τῷ μέλιτος τῷ σῷ τεγμαχότος ἄλλο πουγασθαί.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πάθεος, ἀρχετε Μοῖσα.
Ου πάσιν ἐναλίαισι παρ' ἥδοι μύροντο διλφίν,
Ουδὲ τόσον ποκ' ἄμεσον σὸν σκοπέλοισι ἄπδεν,
Ουδὲ τάσσον θρύσισεν αὐτὸν ὄρεα μακρὰ χελιδόν,
Αλκυόνιος μὲν ὡς τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κήϋξ.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πάθεος, ἀρχετε Μοῖσα.
Ουδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐν κύμασι Κηρύλος ἀδει,
Ου τόσοις ἡδοῖσιν σὸν ἀγύκεις παῖδα τὸν Αοῖς
Ιπάνθυρος τεῖχος σῆμα κινύσσετο Μέμνονος ὕρις,
Οοσον ἀπορθιμόνιο καταδύσειτο Βίσιος.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πάθεος, ἀρχετε Μοῖσα.
Αδούίδες, πάσται τε χελιδόνες, αἱ ποκὲ ἔτερπτε,
Αἱ λαλέεις ἐδίδασκε, καρφόμεναι μὲν ὥστι φρέμνοις,
Αυτίον ἀλλήλαγοιν ἐκάκων· αἱ μὲν ὑπερφάνειν
Ορθίες, Λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πάθεος, ἀρχετε Μοῖσα.

Fistula sed cuius tua nunc inflabitur ore ?

Quis ve tuos calamos audebit tangere dulces,

Qui cantus retainent, & sunt à vate recentes ?

Carmen arundinea è silva desiderat Eccho.

Hos tristes calamos Pani fero, labra sed istis

Si fortè admôrit, post te feret ipse secundos

Plangite &c.

Plorat pulchra tuum carmen Galatea, sedentem

Littore quam cantu quondam oblectare solebas.

Carmina non Cyclopum cantabas, fugerat illa

Horrendos Cyclopas, te fluctu blanda marino

Aspexit, gelidisque oblita resedit arenis

Nympha sui, viduosque boves in littore pascit.

Plangite &c.

Tecum Pieridum pereunt dona omnia Pastor,

Raptaque virgineis puerorumque oscula labris.

Te super extinctum mœsti lachrimantur amores,

Ipsa Venus te plus quam basia diligit, olim

Fovit Amatorem queis in nece tristis Adonin.

Hic tibi Mele recens, amnis placidissime, luctus,

Hic tibi Mele recens luctus; concessit Homerus,

Dulce os Calliopes, fatis nam primus ; & illum

Deflevisse ferunt mœsto te gurgite, natum,

Implentem gemitu totum mare : nunc tibi restat

Hunc deflere, iterumque novo tabescere luctu.

Fonti charus uterque suæ fuit, ille bibebat

Pegaseos latices, pulchra huic Arethusa placebat.

Ille Jovis pulchram celebravit carmine natam,

Et Thetidis prolem, & geminos laudavit Atridas.

Carmine

Τίς ποτε σᾶ σύεγκη μελίσθεται, ἢ τετρότατε;
 Τίς δὲ οὐκὶ σοῖς καλάμοις θάσῃ σόμα; τίς θερσὸς θάσος;
 Εἰσέπι γὰρ πνέει τὸ σὸν χέλεα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.
 Αχέλ. σὸν δογάκεογι πελές ὑπίβοσκετ' ἀνοδές.
 Παντὶ φέρω τὸ μέλισμα τάχ' ἀν κακένος ἐρεῖσα
 Τὸ σόμα λειμανίοι, μὴ δέντεσκε σεῦ φέρηται.

Αρχετε Σικελίκαι τῷ πέντεος, ἀρχετε Μοῖσα.
 Κλαύδιος καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἀν ποκὸν ἑπτάπτες
 Εὔομενας τῷ σεῦ παρὸν ἱδίσεογι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἵστος Κύκλωπ μελίσθεος θάσην ἐφευγόν
 Α καλὰ Γαλάτηα, σὲ δὲ ἀδύντοντες ἀλμας.
 Καὶ νιστὸς λασαριδίν τῷ κύματος, σὸν φαραρίδοισι
 Εὔετε ἐρημάταισι, Βόεις δὲ ἐπὶ σεῦ νομεύειν.

Αρχετε Σικελίκαι τῷ πέντεος, ἀρχετε Μοῖσα.
 Πάντα τοι, ὁ Βότα, ξυγκάτηται δῶρα τοι Μοῖσαι,
 Παρτηνίκαι ἐρέσται φιλάματα, χειλεα παύδων
 Καὶ συγνύται σῆμα τελὺν καλύπτη Ερετός.
 Α Κύπροις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
 Τὸ φρόντιον τὸ Αδανη ἀποτράσκοντα φίλαστ.
 Τῷτο τοι, ὁ ποταμὸς λιχυρώτατε, δέντερον ἄλγος
 Τῷτο, Μέλι, νέον ἄλγος. ἀπόλετο φράτι τοι Ομηρος,
 Τίσο τὸ Καλλίόπας γλυκερὸν σόμα καί σε λέγοντε
 Μύρεαθα καλὸν καὶ πολυκλαυσοῖσι ρέαθροις,
 Πᾶται δὲ ἐπλιγας φωνᾶς ἄλας νιστὸν πάλιν ἄλλον
 Υἱέα δακρύεις, ἀντὶ δὲ οὐκὶ πέντε τάκη.
 Αιρότεροι παγαῖς περιλαμδύοι. ὃς μὲν ἐπτεύ
 Παγασίδος κρίνας, ὁ δὲ ἔχει πόμα τῶν Αροτύσσας.
 Χύ μην Τιμαρέσιο καλάτι ἀντεσθύγατρα,
 Καὶ Θέπιδος μέγατις καὶ Αἴγειδαι Μελέλαστι.

Nullas hic lachrimas, nec funera, Pana sonabat
 Carmine pastores mulcens, pascensque canebat,
 Compingens calamos, vitularumq; ubera pressans,
 Oculaque edocuit puerorum, & pectore amores
 Ingenuo fovit teneros, Veneremque colebat.

Plangite &c.

Et tua præclaras luctu mors obruit urbes.
 Hesiodoque suo te plus desiderat Ascra.
 Nec tantum patriis lugeris Pindare silvis.
 Non tantum Alcæum defleverat ardua Lesbos.
 Insula non proprium flevit sic Ceia vatem.
 Archilochus gravius te flet Parus, & Mitylene
 Oblita est querulæ, retinens tua carmina, Sapphûs.

Palma Syracusæ non parva Theocritus, ipse
 Ausonium mœrens carmen cano, nec male notos
 Bucolicos numeros quos tu nos sæpe docebas,
 Carminis hæredes tanto dignatus honore.
 Divitias aliis mihi carmina, sola relinquis.

Plangite &c.

Hei mihi! floriferis quoniam marcescit in hortis
 Malva, sacrumq; apium, aut caulis florentis Anethi:
 Erigiturq; iterum, & renovato vere resurgit.
 Fortibus, ingenioque viris præstantibus (atra
 Cùm semel invadens animam mors abstulit) altus
 In promptu sopor est, æternaque vincla coërcent.
 Téque atræ claudent latebrofa silentia terræ.

Perpetua

Κεῖνος δὲ πολέμεις, οὐ δάκρυα, Πάντα μὲν ἔμελπε,
Καὶ βάτας ἐλίγανε, οὐ ἀείδοι σφόδρενε,
Καὶ σύειγχας ἔτευχε, οὐ ἀδέα πόρτν ἔμελγε,
Καὶ πάθδων ἐδίδασκε φιλάρατα, οὐ τὸ Ερωτα
Ἐπειεφεν σὸν κόλποιο, οὐ ἡριστε τῷ Αφροδίτῃ.

Αρχετε Σικελικοὶ τῷ πένθειος, ἀρχετε Μοῖσα.
Πᾶσα, Βίσι, θρύλει σε καυτὴν πόλιν, ἀγεα πάντα.
Ασκρηι μὲν γορέι σε πολὺ πλέον Ησιόδοιο
Πίτιδαροι δὲ ποθέοντι τὸν Βοιωτίδες ὑλαγ.
Ου τόσον Αλκαίω πέρι μύρατο Λέσβος ἐρυτά.
Ουδὲ τόσον τὸν αἰοιδὸν ἐμυράτο Κήιον ἄστυ.
Σὲ πλέον Αρχελόχοιο ποθεῖ Πάρος ἀντὶ μὲν Σαπφῆς
Εισέπι σεμ τὸ μέλισμα κανύρεται αἱ Μιτυλάναι.

* * * * *

Εγ γέ τε Συρρακοσίοις Θεόκριτος ἀντάρειγότοι
Αυστονικῆς ὄλιων μέλπω μέλος, οὐ ξένος φάδεις
Βανκολικοῖς, ἀλλ' οὐτὸν ἐδιδάξαο σεῦ μαργυταί,
Κλαρονόμων μάστας ταῖς Δωρεῖδσι ἄμμει γεράρεσσι.
Αλλοις μὲν τὸν ὅλβον, ἐμοὶ δὲ ἀπέλειψας αἰοιδαί.

Αρχετε Σικελικοὶ τῷ πένθειος, ἀρχετε Μοῖσα,
ΑΙ ΑΙ, τὰ μαλάχατα μὲν ἐπάντα καὶ τὰ κατόπιν ὅλων ταῖς,
Η τὰ χλωρά σέληνα, τό, τὸν ἐνταλές θλόν ἄητοι,
Ταῦρον ἐν ζώοιπι, οὐ εἰς ἔτος ἄλλο φύοιπι
ΑΜΜΕΣ δὲ οἱ μεγάλοι οὐ καρποὶ οὐ σοφοὶ αἴμεις,
Οππότε φρᾶσι θάνατοις, ἀνάκοοισι σὸν πόσον κοίλα
Ευδομεῖς οὐ μάλα μαχρὸν ἀτέρμονα γέρετοι ὑποτονοί.
Καὶ σὺ μὲν σὸν σιγᾶ πεπυχοριμένος ἔστει σὸν γαῖ.

Perpetua indignis nymphæ dant carmina ranis,
Queis nihil invidio, neq; enim bona carmina can-
Plangite &c (tant.

Toxica num quisquam tibi miscuit ? omnia labris
Toxica tacta tuis sed delinita fuissent.

Quis tam crudelis misceret pocula, mistum
Mandaréte dari ? tua quem non carmiua flectant ?

Plangite &c.

In cunctos fera Parca furit, sed si velut Orpheus,
Aut Laertiades, penetrare ad Tartara possem :
Seu quondam Alcides loca nocte silentia adirem,
Et scirem fleetas num Ditem carmine, vel quid
Post tua fata canas ; dominâ auscultante silentum
Carmina Sicelidum cantare memento, modosque
Bucolicos, Siculo quos quondam in littore & Aetnæ
Audiit alludens : non indonatus abibis,
Montibus at reddet patriis, ut reddidit Orpheo
Euridicen ; dulces sed si mea fistula cantus
Sciret, ego infernum lenirem carmine Regem.

Ταῖς νύμφαις λέδοξε ἀεὶ τὸ Βάραχον φέλει.

Τῷ λένῳ δὲ φθονεῖμι τὸ γὰρ μέλος δὲ καλὸν φέλει.

Αἰχέλει Σικελίχει τῷ πένθεος, ἀρχετε Μοῖσα.

Φάρμακον ἔλθε, Βίον, ποτὶ σὸν σόμα, Φάρμακον εἶδες.

Πῶς τεν τοῖς χείλεσι ποτείθραμε, καὶ δὲ ἐγλυκαγή;

Τίς δὲ βροτὸς ποιῶντον ἀνάμερος, οὐ κεράνει τοι,

Η λύσις καλέσαι τοι φάρμακον, ἔκφυγεν φέδοι;

Αρχετε Σικελίχει τῷ πένθεος, ἀρχετε Μοῖσα.

Αλλὰ δίκε πίχε πάντας ἔνω λέδοι πένθει τῷδε

Δακρυγέων τεὸν διτον ὁδύροισι. εἰ Λιανάριον δέ,

Ως Ορφέες κατεβὰς ποτὶ πάρθεον, ὡς ποκὸν Οδύσσεος,

Ως πάρος Αλκείδας, καὶ δὲ ταχὺς ἀνὲς λόμοις ἔλθον

Πλαυτός, ὡς καν ἔδοικι γένεται Πλαυτοῦ μελίσθεος,

Ως ἀν ἀκνοσάριον πί μελίσθεος. ἀλλ' ὅπερι Κάρα

Σικελίχει πλίγιανέ, γένεται πι Σακολιάσθεον.

Κάκειν Σικελᾶς γένεται Αιγαίκησον ἔπειχει

Αίσοι, γένεται τὸ Δάσειον. γένεται ἀγίσθεος

Εαγεῖ ἀ μολπά τοῦ ορφέος φρόδετον ἔδωκει.

Αδέα φορμήσοντι παλίστυτοι Ευρυδίκεια,

Καί σε, Βίον, πειψεῖ τοῖς ὄρεσιν εἰ δέ πι καὶ δέν

Συείσθεν Λιανάριον, τῷδε. Πλαυτοῦ καύτος ἀνδοι.

MEGARA UXOR HERCULIS.

Quid tantum tristes, mater, tibi pectora curæ
 Immodico luctu affligunt, solitumq; ruborem
 Amisere genæ ? quæ tanti causa doloris ?
 An quia præclarum sævos tolerare labores
 Vir timidus natum cogit, seu dama leonem ?
 Heu ! quianam tales optarunt sumere pœnas
 Dii superi ? cur hoc fato genuere parentes
 Me miseram ? thalamos clari quæ prima jugales
 Passa viri, teneris mihi qui magè charus ocellis
 Et fuit, & nunc est animo gratissimus unus.
 Quo neque mortales quisquam infelior inter
 Exitit, aut tales vidi patiturque labores.
 Qui miser incurvo Phœbus quem tradidit arcu
 (Aut potius telis quæ dira parat Erinnys)
 Infecit validam natorum sanguine dextram ,
 Conspersitque suos miserandâ cæde Penates.
 Hósque patris fixos vidi cæsosque sagittis,
 Quæ nunquam in somnis aliam delusit imago.
 Sed nec opem, quamvis multo clamore vocabar,
 Dextra invicta viri genetricem afferre sinebat.
 Utquæ suam prolem deplorat sedula mater,
 Quam ferus inventa nemorum inter devia serpens
 Devorat, illa gravi volitans circumsona luctu
 Complevit

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΜΑτερ ἐμαί, πόρτ' ὁδε φίλοι χτι θυμόν. ίδιοις
 Εκπάγλας ἀχοίσαι; τὸ τῷν λέ τοι ψή ἔτ' ἔρευνθος
 Σώζετ' ὅπι ρεθέοσι; πι μαι τόσοις ἡπίσοσι;
 Η ῥ' ὅπι ἀλγεα πάσχεις ἀπίεισα φαιδίμος ψή
 Ανθρός ύστ' ζτιδανοῖα, λέων ὁσει δ' ζέσον νεβροῖ;
 Ω, μοι ἐώ, πι γύ μ' ὁδε θεοὶ τόσοις ἡπίμασσαι
 Ατάνατοι; πι γύ μ' ὁδε κακῆ χρέες τέκονται;
 Δύσμορος, ήτ' ἐπεὶ ἀνθρός ἀμύμονος ἐς λέχος ἡλθοι,
 Τὸν μδρ' ἐώ πεσκον ἵσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
 Ηλ' ἔτι γινῶ σέβομαι τε ψή ἀλέομαι χτι θυμόν
 Τοδ' λ' ψήτις γένετ' ἀλλος ζποιμότερος ζεόντων,
 Ουδὲ τόσοις σφετέρησιν ἐγένεσσε το φροντίσι χιλίεσσι.
 Σχέτλιος, ύστοιοιν ἡ οι πόρεις αὐτὸς Απίλλω,
 Ηέ τιος κηρῶν ή Βεινύος αἰγὰ βέλεμνα,
 Παιδίας ἔνεις κατέπεφνε, ψή ἐκ φίλοις εἴλετο θυμόν,
 Μακρόδυνος χτι δίκοιος ὁ λ' εμπλεος ἐσκε φόνοιο.
 Τύς μὲν ἐώ μόντος ἐμοῖσιν ἴδνον ὀρθαλμοῖσι
 Βαλλομόντις ύπι πατεῖ (τοδ' ψλ' ὅναρ ἡλυτερού ἀλλα)
 Ουδέ σφιν μινάμενοις ἀδινότι καλέγοσιν ἀρῆξα
 Μητέρ' είμι ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἡν.
 Οις λέ τ' ὁδύρεται ὄρης ὅπι σφετέροισι νεοσαροῖς
 Ολλυμόντοις, ψήτις αἰνός δρις ἔτι ηπιάχοντας
 Θάμνοισι οι πυκνοῖσι καλεσθεῖσι ή μὲ κατ' αὐτούς

Complevit silvam maternis mœsta querelis :
 Non tamen auxilium sôboli ferre ausa, timétque
 Vicinos nimiùm monstri crudelis hiatus.
 Non aliter celeri genetrix vestigia gressu,
 Mœsta meos miserans natos, per tecta ferebam.
 O utinam nobis ea lux suprema fuisset,
 Pectora lethifera fixissent nostra sagittæ,
 Foemmineæ sexûs decus & regina Diana.
 Tum nostrum lachrimis lavissent funus amici,
 Corpora & inferias communis flamma cremaisset,
 Relliquiásque simul congestas urna teneret
 Aurea, sed patrio longè condenda sepulchro.
 Nunc illos Thebe, sonipes ubi fortis abundat,
 Pinguiaque Aoniis habitantur pascua glebis.
 Ast ego Tirynthum crudeli obsessa dolore,
 Invilam sedem servo Junonis, & una
 Spes reliqua est nullam requiem sperare dolorum.
 Tempore enim parvo mihi vir mansurus in istis
 Aedibus aspicitur, sempérque parata laborum
 Est moles nova, quos errans terrâque marique
 Aggreditur, saxum aut ferrum sub pectore gestans,
 More etiam liquidæ interea tu solueris undæ
 In lachrimas, totos lugens noctesque diésque,
 Nec mihi cognatas inter solatia præbet
 Altera, nec nostros quondam subiere Penates,
 Pinifer at longè submotos dividit Isthmos.
 Nec superest cui tam sævos perpesta dolores
 Confugiam, & tristes valeam deponere curas.
 Unica Pyrrha soror restat, sed & obruit ipsam

Mœror,

Ποταταὶ καλέσοτε μάλα λιγὸς πότηα μήπερ,
 Οὐαλ' ἀρ' ἔχει τάχιοισι ἐπαρκέσαντες ἢ γάρ οἱ ἀντεῖ
 Λαγοὶ ἵμεροι μέγα πάρεσσι ἀμειλίκτοι πελώρες
 Ως ἔντες αἰροτάκεια, φίλοι τέκος αἰάζονται,
 Μαιρομένοις πόδεσσι δόμοις καύσει πολλοὶ ἐφοίτην.
 Ως γ' ὄφελοι μετὰ παρτὸν ἀμα θήσονται ύπερ αὐτὴν
 Κεῖθαται, φαρμακόεστα διὸ ἥπατος ἢντες ἔχονται,
 Αρτεμι θηλυτέρημοι μέγα κρείσονται γυναικές.
 Τῷ χρήματι κλεψαντες φίλοις ἐπειχειροῦνται τοιαῖς
 Πολλοῖσι σὺν κτηρέσσι πυρῆς ἐπεβησαντες διαιτήσει.
 Καὶ καὶ ἔτια γενέσθαι εἰς ὅστα κρεωπὸν ἀπάνται
 Λέγαντες κατέθαταις ὅτι τερπόνται γνόμεωθα.
 Νιῦ λέπτοις μὲν Θήβαις ἵπποβόροι ἐπαγόνται,
 Λονίς πεδίοιο βαθεῖαις βῶλοις ἀροῦσσεται.
 Αυταῖς ἐνώπιον Τίρυνθα καὶ μεγαλὸν πόλιν Ηερας
 ΠΟΛΛΟΙΟΙΝ Λέντηνος ιαπομειναὶ ἀλγονται ἡτοι
 Αἰεὶ ὅμης δακρύων λέπταις μοι ὑπὲρ τοῦ ἐρεσθα.
 Αλλὰ πόστι μέντοι ὄρες παῖδων γερόντον ὀφθαλμοῖσιν
 Οικοὶ σὲ ἡμετέρῳ πολέονται γάρ οἱ ἔργαν ἐτοῖμοιν
 Μόχθων, τεὸς ὅπλοι γαῖαν ἀλώμηνος ἡλὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὅγει ἔχειν τόσον ἡὲ σιδηρός
 Καρτερὸν σὲ σῆμαστε σὺ λέπτοις ὕδωρ,
 Νύκτας τε κλαυσότες ύπερ Διὸς ἡματ' ὄπεονται.
 Άλλος μάλιστας τοις τοῖς εὐφρίναις με τελέσας
 Κηδεμόνοις ἢ γάρ σφε δόμοισι καὶ τοῖχος ἔργυνται
 Καὶ λίτιν πάντες γε πέριν πιτυώδεος Ιεδμοδίης
 Ναύτας ὑπὲρ μοι ὅπλοι τοῦτον ἔπιπλα κε βλέψασται
 Οια, γυνὴ πατάποτμος, ἀταψίζει με φίλοι τοῖχοι
 Νέστρι γε λέπτοις σωματίμοτος ἢ λέπτοις ύπερ αὐτὴν

Mœror, & Iphiclo luget viduata marito :
 Cui quoque tu genetrix, geminōsq; deoq; virōq;
 Immenso natos peperisti mista labori.

Hæc dicens oculos lachrimis implevit obortis,
 Inque sinūs calidæ fluxerunt lumine guttæ.
 Dum subeunt mœstam vir, charaq; pignora mente.
 Ora simul multo fletu formosa rigabat
 Alcmena, & graviter suspirans pectore ab imo,
 Talibus alloquitur nurum tristissima dictis.

Ah prole infelix ! quianam tibi tristis oberrat
 Hic animo dolor, aut repetens cur uris utramque
 alia, quæ quondam tristes deflevimus ambæ ?
 Nec satis est quem fert semper lux crastina lucidum.
 Ut si quis nostros cupiat numerare dolores,
 Perpetuus habeat cor insatiabile curis.
 Parce metu, haud tali genitæ sumus utraque faro,
 Te quoque (nam video) quanto cruciere dolore,
 Et tibi tam justas juvat indulgere querelas,
 Deploroque tuos etiam tristissima casus,
 Quòd te participem nostri fecere doloris
 Fatæ, importunus lateri qui semper adhæret.
 Te secreta Ceres, & te Proserpina testor !
 Quas impunè Deas nullus violaverit unquam,
 Quòd te chara meo levijs non corde reponam,
 Quàm si te partu genetrix enixa fuisset,
 Atque domi nostre nunc unica virgo maneres.
 Neve meum primò jam sentis tempore amorem,
 Téq; putas, mea lux, nunquam mihi non fore curæ.
 Suspirem quamvis Niobæ oppressa dolore,

Λιμφὶ πόσῃ σφρατερῷ πλίσῃ ἀχθεταὶ Ιφικλῆ,
Σφ. καὶ πάντων γαρ οἵ γεράται τά τέκνα
Γένεσθαι σε θεῷ τε ύπ' ἀρέσει θιτῷ φολπῃ.

Ως δὲ ἔφη τὰ δέ οἱ θαλεράτερα μάχρια μήλων
Κόλποι εἰς ομαρέστα χρι βλαφάρων ἔχοντες,
Μητομέρητι τάκναι τε ύπ' ὅν ματάπειται τοξίναι.
Ως δὲ ἀντας δάκρυοις παρῆια λείκη ἔδεσσεν
Αλκηδέν· βαρὺ δὲ τοῦ ἐκ θυμοῦ τετάχυσται,
Μύτοισιν πυκανοῖσι φίλιον τοῦτο ἀδει μετικά,

Δαμοτίνι πάδεν, πίνοντο φρεστὸν ἔμπιστο τύπο
Πενταλίμην; πᾶς ἄμμος ἐτέλειος ὄροτσινέμδιος ἄμφω,
Κίδε ἄλασσα λέγχυσται; τὰ δὲ τοῦ τορῶται κεκλαυται.
Οὐχ ἄλις οὖς ἔχοντεδα τὸ λευτατον αἷμι ἐπ' ἥμαρ
Γιγνομένοις; μαλα μηδὲ γε φιλοθρητεύσις καὶ τις εἴη
Οστις ἀεριζόμενος ἐφ' ἡμετέροις ἀχέσαι.
Θάρσος δὲ τοῖσισι ἀκεράσταισι εἴκεν οὐδέποτε.
Καὶ δὲ ἀντας ὄρος σε, φίλοι τέκνοι, ἀβύτοισι
Αλγησοι μορφίζονται ὀπτιγιώμων μὲν τοι εἷμι
Ασχαλάδαι, ὅτε δέ γε καὶ ἐνφροσύνης κάρος ὄζει.
Καί τοι μαλ' ἐκπάγλος ὀλοφυρομακ ἥλος ἐλεύθερος,
Οπικετε ἡμετέροιο λυχνοῦ μετά μαίμονος ἐσχες,
Οστὴν ἄμμοντος φέρεται κάρος βαρὺς ἀιωρεῖται.

Ἵτα γαρ κάρη τε ύπενέλαος Δημότηρ,
(Ας κε μέχα βλαφήσις τις ἵκοι ἐπίστροχον ὀμόσατε
Δυσομήσατε) μιδέν τοι χρεότερος φρεστὸν ησι
Σπέργειος δὲ εἰστερ μοι οὐτοῦ εἴκεντονόφην ἥλιθες,
Καί μοι τηλυγέντη σεί δάκρυοι παρθένος ἥδα.
Ουδὲ ἀντας γένει πάντας ἔσλαπτο τύπον γε λίθοι.
Τῷ μηδὲ ἔξεπης τούτῳ, εἰμὶ θάλος, ὃς σεν ἀκηδῶν,

Non culpanda tamen genetrix quæ, tristia nati
 Flet fata, & sorte in lachrimis miseratur iniquam :
 Bis quinos utero quem gesit mensibus, antè
 Quàm tener ætherias infans prodiret in auras.
 Nam me vicinam tenebroso reddidit Orco,
 Duráque difficilis toleravi tædia partūs.
 Ille vagus nova jam semper certamina quærit,
 Prædurum silicem aut ferrum sub pectore gestans,
 Inque dies reducem spes est incerta videndi.
 Insuper ingentes nocturna insomnia nuper
 Incussere metus, quoniámque recurrit imago
 Quàm vereor charis fati fint prævia natis.
 Nam mihi per dulcem species oblata quietem
 Herculis, & duro manus huic armata ligone
 Ultráque erat, sicutque operam mercede locasset,
 Sic fossam extremo properans ducebat in arvo,
 Corpore nudato, tunicâque & veste remotis.
 Sed postquam finem posuisset dextra labori,
 Ductaque erat lentos quæ jungeret area vites,
 Tunc cessans opere exatcto positóque ligone,
 Depositas visus voluisse resumere vestes.
 Cum subito erumpens fossa rapidissimus ignis
 Arsit, & immensis properabat lambere flammis.
 Ille sed incerto referens vestigia gressu,
 Instantem voluit Vulcani avertere pestem,
 Prætenditque gravem parvæ sub more ligonem,
 Corpora ne tangens violentus adulteret ignis.
 Afflito latus opem mihi visus & ipse

Μηλ' εῖ καὶ πόνομεν Νίοβης πυκνώτερα κλάμεν·
Ουδέτε γάρ ιμπεστόν υπέρ τέλεια γορδαδειν·
Μητέρει μυσταγέοντος· εἰσεὶ λέκχοι μηδεὶς ἔκειμοι,
Πειρά καὶ πέρ τ' ιδέειν μη, ἐμῷ υπὸ ἥπατος ἔχοισα,
Καὶ με πυλάρτιο σχεδὸν ἤγανε Λιδοῖνος·
Ωδέ· εἰ δυσφένετασα κακὰς ὡδίνας ἀνέτλα.

Νιῦ δέ μοι ὄιχεται θεος ἐπ' ἀλλοτέμ νέον ἄφεν
Εκτελέσω· θεὸν δίδει μυσταγόμενος εἴτε μη ἀντίς.
Εντάδε τοσκόταγή τοι πλέξομαι, εἴτε γέ τοι.
Πρὸς δὲ ἐπι μὲν ἐπίστομε. διὰ γλυκιὸν αὐτὸς ὄνειρος
Τυπον· λειμανίω μὲν, παλίγκοτος ὅμιτι ἴλησσα,
Εκπάγλως, μὴ μοι τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
Εισεστο γάρ μοι ἔχων μακέλιν ἐνεργία χεροί.
Παῖς ἐμος ἀμφοτέροις βίν Ηρακλείη·
Τῇ μεγάλιν ἐλάχανε, μεδεγμόνος ὡς ὅπι μιθῷ,
Τάφρον πιλεζάοντος ἐπ' ἐσχατῆ πυὸς ἀλεοῖ,
Γυμνὸς, ἀνευ χλαύτης τε γέ ἐνμήροιο χετῶν·
Αυταρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργο,
Καρτερὸν ὄνιοπέδον πονεύμδιος ἔρκος ἀλασῆς,
Η τοι δὲ λίστρον ἔμελεν ὅπι τορβύροτος ἐρεύος
Αιδηρά καταδύνει ἀ το πάρος εἴματα ἔρο·
Εξαπίνεις δὲ ἀγέλαιμψιν τοῦτον καπέτοιο βαθεῖν·
Πῦρ ἀμοτον, τοῖς δὲ ἀντὸν ἀφέσφατος εἰλέπιο φλεῖ·
Αυταρ ὅγειρον ὅπισθε θοοῖς ἀνεχάλευτο ποντίς,
Εκφυγέν μεματὸς ὀλοῦτο μόρος Ηφαίστοι·
Αἰεὶ μὲν περπάροισεν ἐοῖς γέρος, ἡύτε γέρρον,
Νόμασκεν μακέλιν· τοῖς δὲ ὅμμασιν ἔτητα γέ τοι·
Πάπλανεν, μὴ δῆ μην ὀπιφρέζη μήσον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀσσητοσαγ λελημόνος (ὡς μοι ἔπειτο)

Iphiclus, subitò terram consernere lapsu,
 Nec projecta valens tellure attollere membra,
 Invalidusque senex tanquam, vel roboris expers:
 Qui quondam pronus longâ cogente senectâ
 Concidit, atque loco defectus inhæsit eidem,
 Dum capit is quenquam cani reverentia cogat
 Tollere, & auxilio juvenilem extendere dextram.
 Sic cecidit, jacuitque loco defixus in uno:
 Ast ego in hoc inopi natorum sorte dolebam
 Mæsta, gravis madido fugit dum lumine somnus,
 Aureaque ostendit reduces Aurora jugales,
 Somnia per dulcem mihi talia visa quietem;
 Omnia quæ sese ad crudelem Eurystheam vertant
 Portenta à nobis; mea mens præfagiat illi,
 Nec plura afflictis superaddant numina rebus.

Cum Zephyri mulcent spirantes leniter æquor,
 Invadit mentem torpor, nec grata Camœna est
 Ut quondam, tardo mihi sed magis otia curæ.
 Cum sonat atroci spumosus flamine Tethys,
 Curvanturque graves agitato marmore fluctus,
 Respicio terras: silvæque & Nerea vito.
 Et mare damnatur, nemorūmq; est grata voluptas.
 Dulce sonant ventis agitatæ murmura pinūs.
 Quam pescatoris mala fors, cui parva carina
 Est domus, in pelago labor, & captura sub undis?

Dulce

Ιφικλέης μεγαλύτερος, ἐπ' ὑπερχρήστην ἀνυπότατον
 Πείν γέλθει, οὐδὲ ὄρτος αἰαστηκεὶ λιωταὶ ἀπει,
 Αλλ' ἀστερίσεις ἔχειτο, γέρων ὁσεὶ τὸ ἀιδηλίως,
 Οὐτε γέρων ἐγέλοντα βίσσοστο γῆρας ἀπέρπετος
 Καππασσέστι, καὶ ταῦτα λόγοι, οὐδὲν ἀπειδεῖν αὐτοῖς,
 Εστοκε τὸς χειρός μη ἀνειρύσου πανόρτων,
 Αἰδηθεῖς ὑπὸ τοῦ πολιοῦ γενεῖς.
 Ως σὺ γῆρας λελίθειος σπάχασσαλος Ιφικλέης.
 Αυτῷ δὲ καὶ κακούσκεις ἀνιχνεύοντος ὄρτον
 Παιδαὶς ἄνετος, μέρχει δικτυοις ἀπέταυτον οὐδένιος ὄπτος
 Οργαλμόν, ἡνῶς δὲ τούτου τούτου φαίνετος ἡλίος.
 Τοῖα, φίλη, μοὶ διαφέρει διὸ φέρεις ἐπίοιστα.
 Παινυχίοι τὰ δὲ πάντα ταῦτα Ευρωπῆα τεθέντα,
 Οικεῖ ἀφ' ἡμετέροιο γέρεος δὲ μάντις ἔχειν
 Θυμός ἔμεινε, μηδὲ ἄλλο παρεκτελέσθε πιλάμιαν.

ΤΑῦταὶ ἀλλα τὰ γλαυκὰ ὄστρα ἄποιος ἀβέμεια βάλλει,
 Τὰὶ φέρει τὰὶ λειλάταὶ ἰρετίομα, οὐδὲ ἐπι Μούσα
 Εὐπὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἀμμεταλέα.
 Αλλ' ὅταν ἀχροὶ πολὺς βυθός, ἀ δὲ θάλασσα
 Κυρτεῖ ἐπαφεῖται, τὰ δὲ κύματα *** μεμόνη,
 Εἰς χθόνια παπισθεῖσα γένετρεα, τὰὶ δὲ ἄλλα φεύγει.
 Γά δέ μοι ἀ πιστό, πάχει δὲ ἔνοχος ἔνεδειν ὑλα,
 Εὐθα γέ τοι πιέσου πολὺς ἄνεμος, ἀ πίστις ἀλλι.
 Ηγεκοὶ ὁ γειπτὸς ζώει βίον, ὁ δόμος ἀ ταῦ,
 Καὶ πόλιος σύπι θάλασσα, γέ τοι χθόνιος ἀ πλάνος ἀγαν.

Αυτῷ

Dulce mihi æstiva platani dormire sub umbra
 Murmur ad acclinem labentis rupibus undæ,
 Innocuos quæ non terret, sed mulcet agrestes.

Pan Echo ardebat vicinam pastor, at illa
 Saltantem Satyrum, Lydæ qui flagrat amore,
 Utque Echo Panem, Satyrus sic tortuit Echo,
 Lydaque sic Satyrum, alternus sic perfurit ardor.
 Et quantum emeritum quis neglexisset amantem,
 Pendebat justas duro sub vindice pœnas.
 Hæc exempla dedi, ut si quis despexit amantem,
 Diligat, inque vicem meritos expectet amores.

HEspere, formosæ Veneris lux aurea divæ!
 Hespere, secretæ pulcherrima noctis imago!
 Salve, & pastori convivæ hâc nocte futuro
 Clariùs affulge. Lunæ vice. Cynthia námque
 Lumina commonstrans mox subtrahet, haud mihi
 Furta, nec insidiis tentandus nocte viator. (cordi
 Cogit amor, gratus sed amanti mutuus ardor.

Αυτῷ δέ τοι γλυκὺς ὅπτος τοσού πλατάνω βαζυφύλλῳ.
 Καὶ παῖς φιλέοιμι τὸν ἐγγένητον ἥχον ἀκάθιτον,
 Λέπτες φορέοισα τὸν ἄγεικον, οὐχὶ παρέλαγε.

Ηρα Πάνι Αχέσ τᾶς γένετος, ἔρεπτο δὲ Αχέ
 Συρτιτταῖ Σατύρῳ, Σάτυρος δὲ ἐπεμήνατο Λύδα
 οὐς Αχέ τῷ Πάνᾳ, τόσον Σάτυρος φιλέγει Αχέ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον ἔρεπτο δὲ ἐρμύχετερον ἀμοιβᾶ.
 Οσογον γάρ τινων τὶς ἐμίστε τὸν φιλέοντα,
 Τόσογον ὁμῶς φιλέστη ἐργάτητο, πάσχε δὲ ἀποτα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσι τὸν διεδύγματα τοῖς ἀνεργάσοις,
 ΣΤΕΡΓΕΤΕ Τὸν φιλέοντας, οὐδὲ τὸν φιλέντες, φιληθε.

Εσπερε, τᾶς ἐρεπτᾶς ἀρύσσεον φάσος Αφροδιτείας,
 Εσπερε, κωνάεσας ιερὸν φίλε πυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσογον ἀραιώτερον μέλιας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
 Χαῖρε φίλος, καὶ μοι ποτὲ ποιειδία καῦμον ἄγειπ
 Λιπτὶ σελατάθας τὸν δίδλιον φάσος ἀνεκε τίνα
 Σάμαρον ἀρχοιδία, τάχειν δὲν. οὐκ ἵπτε φωρεῖ
 Ερχομα, οὐδὲ τοι πυκτὸς ὁδοιπορέοντες σύοχλίστε,
 Αλλ' ΕΡΑΩΣ, καλὸν δὲ τὸν ἐρχομαδίφορον επεργάσθη.

POst Pisam Alphæus mare subterabitur, atque
Formosam exscendens Arethusam invisit, a-
bundans.

Frondibus, atque oleâ silvestri, & pulvere sacro.
Pérque æquor capit ipse viam, totûsque sub alto
Labitur inferior, nec amantes polluit undas,
Flumina nec sentit præter labentia Nereus.
Sic artis fœcundus amor, rerûmque magister,
Edocuit fluvium nando penetrare per æquor.

SÆVUS Amor virgam positis capit omnibus ar-
Et gravat alatum pendula pera Dëum. (mis,
Et juga committens fortes sub panda juvencos,
Frugiferam pingui semine spargit humum.
Suspiciënsque Jovem jussit comburere messes,
Mitteret Europæ ne sub aratra bovem.

PHAR-

Αλρειδού μέτα Πίστας ἐπὶ καὶ πάπται ὁ Λέυκος.
 Ερχεται εἰς Αρέτοιςας ἔπειτα καπινθόρον ὕδωρ,
 Εδια φέρον, καὶ λα φύλλα γένθεα, καὶ κόπιοι εργά,
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τίνι μὲν θάλασσας
 Νέρτεις θεωτεοχατει, καὶ μήγνυται ὕδασιν ὕδωρ,
 Α λέυκη ὁιδὲ θάλασσα διερχειδής ποταμοῖο.
 Κέρος λευκοφέτας, κακομάλανος, ἀπὸ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ερεις ἐδίδαξε καλυκεύειν.

Δαμπάδα είσι καὶ τέξα, Βονλάπτη εἴλετο ῥάβδοι
 Οὐλος Ερεις, πίρια μὲν εἴχε καλεμαδίνων
 Καὶ ζεῦξας ταλαρέρειν θώ ζυγέαν αὐχένα ταύρου,
 Επιπέρης Διοῦς ἀνδακα πυροφόροι
 Εἰπε μὲν ἀκο Βλέψας ἀντῷ Διῖ, Πρῆσον ἀρύσσει,
 Μή σε τὴν Ευρώπης βῆ, ὑπὸ ἄροτρα βάλω.

Με **φαρμα**

PHARMACEUTRIA.

Huc virides affer laurus, huc (Thestyli) philtra.
 Purpureæ calicem circumdent vellera lanæ,
 Ut durum magico tentemus carmine aman-
 Qui me sustinuit bis senos linquere soles (tem,
 Crudelis, neque jam sim viva an mortua novit.
 Neve fores pepulit peregrino ablatus amore,
 Implicitusque novis complexibus: ipsa palæstram
 Timageti ingrediens cras primâ luce videbo,
 Et clarè quo me pæcto tractaverit edam. (stra
 Carmine jam magico aggrediar, mihi (Luna) mini-
 Luminis officium, nam te mea vota salutant,
 Téq; Hecate veneranda, canes quam nocte tremi-
 Tristia perfusam sparso vestigia tabo. (scunt,
 Salve Hecate! & mihi semper ades pede, Diva, secun-
 Et comes, ut Circæ nostris eat æqua potestas (do,
 Carminibus, sœvæ vel Colchidos, aut Perimedæ.
 Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Consumit tibi flâma molam, quid spargere cessas
 Thestyli? quo rapiunt tibi tardam oblivia mentem?
 Tu quoque num nostris in luctibus impia ludis?
 Spargito, & aspergens dic: Spargo Delphidos ossa.
 Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Delphis me malus urit, ego hanc in Delphide laurū.
 Istaque

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ·

Π

Α μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέουλι πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
 Στέφον τὰν κελέσαν φοινικέω δίος ἀντώ,
 Ος τὸν ἐμοὶ Βαρὺν ἔντα φίλον κερατύσσομαι ἀλρα,
 Ος μοι δαδέκαλλος ἀφ' ὧ πάλαις θάδηποθ' ἔκει,
 Οὐλ' ἔγινε πότερον πενθάχειν, οὐ ζοὶ εἴμει,
 Ουδὲ θύρεας ἀρράξει ἀτάρσιος. οὐ ρά οἱ ἀλλα
 Πλετ' ἔχων δέ, τὸν Ερωτα, παχνὰς φρέας ἢ τὸν Αφροδίτα
 Βαστύμαι ποπὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλάστραι
 Ανελοι, ὡς νηὶ ἴδων χύνειν φομένην οὐδὲ με ποιεῖ.
 Νῦν δὲ πη ἐκ θυέων καταθύσσομαι. Αλλὰ, Σελάνα,
 Φανε καλόν· την γάρ ποταίσομεν ἀσυλα, Δαίμον,
 Τὰς χθονίας τὸν Εχατα, πάντας σκύλακες πεισμέοτι
 Ερχομένας νεκύων ἀπά τ' ἡσία, χύνειαν ἀμέλαις ἄγεια.
 Χαρ' Εχατα διαστλῆπ, χύεσ τέλος ἀμμιν ὀπάδει,
 Φάρμακα Ιανθ' ἔρδισσα, χερέοντα μήτε τὸ Κίριν,
 Μήτε τὶ Μιλεῖας, μήτε Ξανθές Περιγένδας;
 Ιούγξ, ἐλκε τὸ τίεων ἐμὸν πόλι· δῶμα τὸν ἀνδρεα.
 Αλφιτά τοι πρῶτοι πιεῖ τάκετα· ἀλλ' ἐπίπαστε
 Θέουλι Λειλάκα· τὰ τέσσερα εἰκεπότεσσι;
 Ή ρά γέ τοι, μισσαρά, χύ την ἐπίχαρμα τίτυριμα;
 Πάσσ' ἄμα χύ λέγε τῶτα, Τὰ δέλφιδος δύστα πάσσαν
 Ιούγξ, ἐλκε τὸ τίεων ἐμὸν πόλι· δῶμα τὸν ἀνδρεα.

Istaque seu mediis sonitum dedit arida flammis,
Ut cinerem nullum subito consumpta reliquit,
Delphidos ignotâ liquifiant corpora flammâ.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
Utque hæc cera Deo mea sacra juvantè liqueficit,
Delphis inextincto tabescat Myndius igne.
Auxilio Veneris seu voluitur æneus orbis,
Nostra volutatum videat sic janua Delphin.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin
Furfuribus nunc sacra fero, tu casta Diana
Tartara dura potes, firmumque Adamanta movere,
Turba canum totam latratu personat urbem,
In triviis Diva est, pulsa nostra ocyùs æra.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
Jámque undæ posuere minas, & flamina venti,
Sed nunquam in nostro requiescit pectore vulnus.
Hunc amo, qui me non habuit pro conjugè, rapto
Reddidit infamem sed virginitatis honore.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
Ter libo, téisque hæc clare pronuncio verba.
Seu pueri Delphis, seu flagrat amore puellæ,
Tantum animum subeant dilectæ oblivia, quatum
Phaside neglectâ Theseia pectora quondam.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
Hippomanes crescit Tigræis montibus herba,
Morsu cuius equum intolitus furor occupat artus,
Sic mihi narretur despectas Delphin ad ædes
Insano similem nitidâ venisse palæstrâ.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
M
Delphidos

Λιθ. Χ' ὡς ἀντὶ λακέει, μέχρι τεττυράσσει
Κιξαπτόντος ἀργῆ, καὶ γένει αποδένειδόμενος ἀνταῖς·
Ουτα τοι γένει Δέλφις εἰς φλογὶ σάρκ' ἀμαζύνοι.

Ιὔγξ, ἔλκε τὸ τίμον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ως τέτται τὸν καρόν ἐγὼ σὺν μάζαις τάκαι,
Ως τάκοις ὑπὸ ἔρετος ὁ Μύνδος ἀντίκαι Δέλφις
Χ' ὡς δινεῖτ' ὅδε ρόμβος ὁ γράλκεος, εἰς Αφροδίτας,
Ως καῖος δινοῖτο ποτὸς ἀματερεῖσι θύραισιν.

Ιὔγξ, ἔλκε τὸ τίμον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νὺν θυσῶ ταπίττερο. Τὸν δὲ Αρτεμίη τὸν σὲ φέλαι
Κύκλουσι ρέαδάμαντα, καὶ εἴ πι τῷ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέτουλι, ταὶ κατέσι φύματι ἀνὰ πόλιν ὠρύουται·
Α θεός σὲ τεισθίστη, τὸ γαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ιὔγξ, ἔλκε τὸ τίμον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ηγίδε στρατὸν μάνι πόντος, σιγῶντι δὲ φῆται·
Α δὲ ἐμὰς στρατὸν σέρινον ἔκτοθεν ἀνία.
Αλλ' ἔδι τίμον πάσσα καταγόμει, θεός με ταλαιπώ·
Αγπι γυναικὸς ἔργηκε κακοῦ γένει πάρθενον ἄρδη.

Ιὔγξ, ἔλκε τὸ τίμον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Εσ τοῖς ποστενδὼ, καὶ τοῖς παθε, πότικα, φωνῇ·
Εἰπε γυνὰ τίμον παρεκλιθεῖ, εἴτε γένει,
Τόσοιον ἔχοι λάζαρος, οὐσοι πότε Θάσεα φαντί·
Εν Δίκῃ λαθῆμεν εὖ πλοκάμεν Αειάδας.

Ιὔγξ, ἔλκε τὸ τίμον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ιστοματές φυτὸν ὅδι παρ' Αρχαῖοι· τῷδε δὲ ποτασσεῖ
Καὶ πῶλοι μαθοῦται ἀνέρεα, γένει δοσι τίπποι.
Ως γένει Δέλφινος ἔδιμον γένει τόδε δῶμα περῆσαν·
Μαρναδίκης ἵκελον, λιπαρέσσεις ἔκτοθεν ταλαιπώτας·

Ιὔγξ, ἔλκε τὸ τίμον ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.

Delphidos hæc quondam delapsa est fimbria veste,
 Quam nos ardenti divulsa spargimus igne.
 Heu crudelis amor! siccum sine sanguine corpus
 Liquisti mihi, seu venis affixus hirudo.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Cras prensæ dabimus tibi dira venena lacertæ,
 Interea sumens hæc Thestyli pharmaca, limen
 Imbue, cujus ego nunc non sine amore recordor.
 Et tamen ille meos crudelis neglit ignes, (offa.
 Conspue, et hæc profer: Nunc spargo Delphidos

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Unde traham nostras nunc sola relictæ querelas,
 Quod mihi principium, quæ tanti causa doloris?
 Ad nos Eubuli nam filia venit Anaxo,
 Invisens lucum Phæbes, onerata canistro,
 Spectatura feras, quas inter ducta leæna est.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flamas.
 Et me Teucharilæ felix Rhodopæia nutrix,
 Huic vicina domo, multis obnixa rogavit
 Ut pompam aspicerem, mala me sors impulit illuc.
 Ponè sequor, mollis byssò splendebat amictus,
 Et xystis pulchræ decus addiderat Clearistæ.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flamas.
 Area sed nobis simul est ingressa Lyconis,
 Illac Delphis erant atque Eudamippus euntæ,
 Barba erat incipiens, barbæ color aureus illis.
 Pectora formosæ splendebant æmula Lunæ.
 Gymnasii gratos linquebat uterque labores.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flamas.

Ut

Ταῦτ' ἀπὸ ταῖς χλεύασι, τῷ κεράτῳ δὲ τοῦ Δέλφωνος,
Θεράπων πόλιοντα κατέσχε τὸ ποτὶ Κάλλα.

Αἰδί, ἔρεσ αὐτῷ πόλιν μέλαν ἐξ γρεός αἴμα
Ευρὺν ὃς λιποῦσις ἀπαντεῖ τὸ Βοτίον πεπάκας;

Ιούχε, ἔλκε τὸ πίστον ἐπὸν πόπον δῆμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦρον τοι τελέσαστα, πότιν κακὸν ἀνεισεν οἰστον.
Θέριλι, τῶν δὲ λαβοῦσσα τὸν θρόνα ταῦτη, ὑπάκουο,
Ταῖς πίστοις φλιᾶς κεραυνοπέτεροι, ἐπειδὴ πᾶν
Εκ θυμοῦ λένικαν (οὐδὲ μετά λόγου γέλεια ποιεῖ).
Καὶ λέγε, ὄπιργονδοιστε, Τὰ Δικτύων δέσμα πάσα.

Ιούχε, ἔλκε τὸ πίστον ἐπὸν πόπον δῆμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὲ μέτη ἔοιστα, πότιε τὸν ἔρετον διακρισθεῖς;
Εκ πίστος ἀρξεῖσθαι; τίς μοι κακὸν ἀγαγε τὸν πότον;
Ηντί ἀ τῷ Κέρελοιο καναφόρος ἀμυντινοὶ Αιακοί
Αλοσος ἐστὸς Αρτέμιδος· τῷ δὲ ποκα πολλὰ μὴν ἀλλα
Θεοία ποιεῖσθαι τελεῖσθαι, σέ δὲ λέμενα.

Φεράζεο μεν τὸν ἔρετον ὅπερ ἔκειτο, πότιν Σελάτα.
Καὶ μέτα Θεωχαστέλλα Θράσσα τοσοφός ἀ μακαστίποτε
Αγχέτυρος τάνοισα κατέτειπο τοῦ λιπάνευσο
Τὰ τοπιά τάσσαθεν ἐκώλε οὐδὲ οὐδὲ μεγάλοισος
Ωμάρτεοι, Βάσσοιο καλέοι σύροντες γε τοῖς,
Καμφριτίλαρδοι τὰ τεντίδα τοῖς Κλεαρχοῖς.

Φεράζεο μεν τὸν ἔρετον ὅπερ ἔκειτο, πότιν Σελάτα.
Ηδὲ μένοισα μέσοι κατέστησαν αἰματίτοι, ἀ τὰ Λύκαρος,
Ειδοι Δέλφηνας τοῦ Ευδαμοποτοῦ ἔστις.
Τοῖς δὲ τῷ Ξερφοτέρῳ μὲν ἐπιδρεύσσοι γειτάς, τοῖς δὲ σβίτοι
Στήθεα μὲν πάνθεστα πολὺ πλέον, ἀ τὸ Σελάτα,
Ως ἀπὸ γυμναστού καλέοι πόνον ἀρτί λιπάνει.

Φεράζεο μεν τὸν ἔρετον ὅπερ ἔκειτο, πότιν Σελάτα.

Ut vidi, ut perij? quo percita mente ferebar?
 Perdideram formæ decus, & spectacula pompa
 Cernere tædebat, nec quî rursum inde reversa
 Sim scio, sed totis ardebat flamma medullis,
 Decubuïque decem leæto noctesque diésque.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flamas.
 Pallentem exangui referebam corpore thapsum,
 Defluxere comæ, vix conspicienda tegebat
 Ossa cutis: cuius neglexi flebilis ædes?
 Quæve furentem effugit anus cantare perita?
 Labitur interea tempus, morbûsque remansit.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flamas.
 Ancillæ tandem denarro fessa dolorem.
 Thestyli! quære meum sanantia pharmaca vulnus,
 Ille urit miseram pulcher me Myndius, illum
 (T'imageti ad nitidam crebrò solet ire palæstram)
 Observa, eligitur grato locus iste labori.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flamas.
 Et nutu eliciens dic parvo murmure in aurem;
 Te Simætha vocat, nostrâsque huc perfer ad ædes.
 Paruit, & nostro formosum in limine Delphin.
 Sistit: ego juvenem simulac succedere sensi
 Aedibus, & tecti superantem limina vidi,
 (Cynthia dic primâ nostras ab origine flamas.)

Dirigui subitò exanguis, guttæque per ora
 Frigida brumali similes fluxere pruinæ.
 Lingua hæsit, tanto effari nec murmure quivi,
 Quanto chara vocant in somnis pignora matrem.
 Sed rigui ut niveâ pendens cervice monile.

Χάσις ἔδει, ὡς ἐμάντει, ὡς μεν τὰς θυμούς ιδεργήσαις
 Δειλόκας τὸ μὲν κέλλος ἐτάκετο, κύδεν ποιεῖται
 Τίνας ἐφεισσάμεν, ὃλ' ὡς πάλιν οὐχαρλ' ἀπῆντο
 Εγινεὶ ἀλλά μέ πι καπισχὴ τόσος ἐξαλάπαξε.
 Κέμην μὲν ὃς κλιπτεὶ μέντος ἀματα, γέ μέχρι τύχτας
 Φράξεό μεν τὸ ἔρωθ' ὅτειν ἵκετο, πότια Σελάνα.

Καὶ μεν ξεῖνος μὴν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκις θάλψει.
 Ερρευειν' ἐκ κεραλῆς πᾶσαν τείχος ἀντὶ μὲν λοιπᾶ
 Οὐτέ ἔτ' οὐδὲ μέρμα. γέ εἰς τίος ὑπὲπερνοτα;
 Η ποίας ἔλιπον γρύνεις δόμοις, ἀτις ἐπερδει;
 Αλλ' οὐδὲν ἐλαφρόν. οὐ μὲν ξεῖνος ἀντο φεύγων;
 Φράξεό μεν τὸν ὄρωθ' ὅτειν ἵκετο, πότια Σελάνα.
 Χ' ὅντα τὰ μέλα τὸν ἀλαζέα μῆτον ἔλεξα,
 Εἰ ἄγε Θέρουλί μοι χαλεπᾶς τόσος ἐνρέ πι μᾶχος.

Πάσταν ἔχει με ταλαιπωρία ο Μύρδιος, ἀλλὰ μελοτοπ
 Τύρισον ποπὶ τὰν Τιμαγύτοιο παλαίγραν
 Τίνει γάρ φοιτῆ, τίνει μέ οἱ ἀδὺ κατηπάτε.

Φράξεό μεν τὸ ἔρωθ' ὅτειν ἵκετο, πότια Σελάνα.
 Κηπεῖ καὶ τὴν ἐόντα μαΐτοις μόνοι, ἀσυχα τεῦσον,
 Κηφ' ὅπι Σιμαίτα τὸ καλεῖ, γέ υφάγειο τάδε.
 Ως ἐφάμαγε ἀλλ' οὐτε, γέ μάγας τὸν λιπαρό ξενον
 Εἰς ἐμὰ δάμαζε Δέλφιν. ἐχα δὲ τὴν ὡς ἀσένος
 Αρπι θύρεις ὑπὲρ ὃδὸν ἀμεβόμενον ποδὶ κάγρα,

(Φράξεό μεν τὸ ἔρωθ' ὅτειν ἵκετο, πότια Σελάνα)
 Πάστα μὴν ἐψύχειν. χόνος πλέον, ἐκ δὲ μετόπα
 Ιατρός μεν κοχμεστεῖς θον οὐτόποιν ἔρροτες,
 Οὐδέ τι φωτᾶσαν μινάματα, ὃλ' οὐτοις σέ ψηφ
 Κηνζωτῆι φωτεῦσα φίλαι πότι μιντέρι τάκτα
 Αλλ' ιπάγεις δειγῦμει καλέοι ξεῖνα πάτοθεν ίστα.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammas.
Méque tuens crudelis humili sua lumina fixit,
Et propè discumbens his dictis ora resolvit.

Me prævertisti tantum, Simætha, Philinum
Quantum ego certantem cursu post terga reliqui.
Cùm mihi mandares hæc ut modò limina adirem.

Cynthia &c.

Nam te testor, Amor, fueram venturus, & una
Me duo træsve tuas comites sequerentur ad ædes,
Mala sinu Bacchi tibi munere pulchra ferentem,
Candida populeis evinctum tempora ramis,
Undique purpureæ ambiret quos tænia vittæ.

Cynthia &c.

Sique fores vestræ patuissent gratiùs esset,
Nam cursu æquales formâque excedere dicor,
Contentusque forem post oscula pauca reverti.
Ferrea si duræ clausissent limina vœtes,
Armatus face venissim sœvâque securi.

Cynthia &c.

Hoc Veneri munus primum debere fatebor,
Tûque (secunda) meis solamina grata ministras
Ignibus, has quæ me jussisti visere sedes
Jam viëtum flammis. Liparæ sœpè favillâ
Pectora dirus amor juvenum nam sœvior urit.

Cynthia &c.

Qui sœpe insanam thalamo consurgere cogit,
Et tepidos jussit sponsam contemnere amores,
Hæc dicens animum ficto sermone fefellit.
Protinus extensis in leëtum adduco lacertis,

Et

Φραζέο μεν τὸ ἔρωτὸν ὅτε ἤκετο, πότια Σελάνα·
Καὶ μὲν ἀπόδον ὡς τοργες, ὅπερ χθονὸς ὄμματα πίξα,
Εἰς τὸν ὕπανθρωπον ὑπέβαδμος φάτο μῆτον·

Η ῥάμε, Σιμαιάτα, τόσον ἔφταστε, ὅσον ἡώ θύμος
Περάν πάσα τὸ χρείαν τοσέχου ἔφταξε Φιλίνοι,
Ἐς τὸ τέλον καλέσσαστα τόδε σάγες, οὐ με παρῆμδι.

Φραζέο μεν τὸ ἔρωτὸν ὅτε ἤκετο, πότια Σελάνα·
Ηγήσοντος χάρα καὶ γάλα, ταὶ τὸ γλυκύν, πήγον, ἔρωτα,
Η τέτος, τὸ πέπερτος ἐπὸν φίλος ἀντίκα γυνήτος,
Μᾶλα μὲν τὸ κόλποις Δικαιύσιο φιλάσσαν,
Κερπὶ λέχον λεύκας, Ηρακλέος ιερὸν ἔρυος,
Πάγιτος πορφυρέασι τοσείωστρασι ἐλικτάν.

Φραζέο μεν τὸ ἔρωτὸν ὅτε ἤκετο, πότια Σελάνα·
Καὶ μὲν εἰ μὲν καὶ ἐλέγεσθε, πάσιν φίλα τὸν γάρ ἐλαφρός
Καὶ καλὸς πάντων μετ' ἡθέοισι καλεῦμεν.
Εὐδότι τούτῳ, εἴκε μόνον τὸ καλὸν σώμα τοῦ ἐφίλασσα·
Εἰ λάλλα μὲν ὡφεῖτε, τὸ θύρα τοῦ ἔρωτος μοχλῷ,
Πάντως γέ τελέκεις τὸ λαμπτάδες ἡδονὴ ἐφ ὑμέας·

Φραζέο μεν τὸ ἔρωτὸν ὅτε ἤκετο, πότια Σελάνα·
Νῦν δὲ χάστι μὲν ἔρωτα τοῦ Κύπεροῦ πράττον ὀφείλειν,
Καὶ μετὰ τὰς Κύπερος, τούτη μὲν τελέει τὸ πυρὸς εἴλειν,
Ω γύναι, ἐσκαλέσαστα τούτη πότι πάντοτε μέλαθρον,
Αυτῶς ἡμίρλεκτοι· ΕΡΩΣ λέγεται τὸ Λιπαράν
Πολλάκις Αφάντου σέλας φλογερώτερον αἰγεῖ.

Φραζέο μεν τὸ ἔρωτὸν ὅτε ἤκετο, πότια Σελάνα·
Σὺν λέπαντος μανίας γέ τελέοντος ἐπὸν θαλάσσιοι,
Καὶ νύμφαις ἐφόβηστος ἐπὶ λέμπαις θερμὰ λιποῖσαν
Ανέρος. Ως δὲ μὲν εἴπεν· ἐνώ δέ οἱ ἀ ταχυπειθής
Χειρὸς ἐφεραμένη μαλακῶν ἱκλινούσης λέκχοι·

Et juncta insuetos senserunt membra calores,
 Ora impressa tepent, & dulcia murmura miscent.
 Ne longo sermone morer te (Luna) peracta est
 Maxima res, tantum votis utriusque petita.
 Tempore ab hoc nunquam lis intervenerat usque
 Ad lucem hesternam, tibicina nostra Philista
 Quâ genita est sed me visens, quâ nata Melixo,
 (Linqueret obscuræ virides cùm Tethyos undas
 Phœbus, & ad sūmum curru properaret Olympū)
 Plurima narravit, Daphnīnque ardore teneri.
 Num pueri flagret, teneræ vel amore puellæ
 Se nescire refert, sed longa oblivia nostri
 Ebibisse mero, & tandem fugisse putabat,
 Inque domo densas dixit pendere coronas.
 Talia multa mihi non mendax retulit hospes,
 Nämque aliás nostras cùm sæpe veniret ad ædes,
 Dorica, quam portat, nobis est credita pyxis.
 Ergo ipsum nequeo bis senos cernere soles.
 Scilicet immemorem retinent nova gaudia nostri.
 Carmine tentabo interea, si mouerit iras
 Altiūs, Inferni per Parcas, regna videbit.
 Talia secretâ servantur pharmaca capsâ, (hospes.
 Quæ (Domina) Assyrius quondam mihi tradidit
 Luna vale & bijuges deflecte ad Tethyos undam,
 Hos ego si potero nitar perferre dolores.
 Cynthia pulchra vale, fulgentiâque astra valete,
 Nocturnos Phœbes comitari assueta jugales.

Καὶ ταχὺ δέσας ὅπερί δέσαν πεπάνετο, ω̄ τὰ ἀρόφωπα
 Θερμότερό ἂν οὐ περισσότερο, ω̄ ἐνθυμόσθομες ἀδύν.
 Χῶς χάρα τοι μὴ μαχρά φίλα θριλέομει Σελάτα,
 Εσφράγη δη̄ τὰ μέγιστα, ω̄ εἰς πόθον ἄνθομες ἀμφρα.
 Κύπετι τίνος ἐμίνι ἐπικαμμένας μέσφρα την ἐπέδεσ,
 Οὐτ' ἐχώ ἀντίων ἀλλ' ἄντε μοι ἀλλά τη Φιλίστας
 Μάτηρ τῶν γε ἐμᾶς ἀντιτέίδος, ἀλλά τη Μελιξῆς
 Σάμερον, ἀγίκα πέρ τε ποτὸν ψεκτὸν ἐρέχοι ἵπποι,
 Αλλά ταν ροδόπην χωράσσων ἀτέος Θεοπατοῖο Φέρομαι.
 Κύπετι μοι ἀλλά τε πολλα, ω̄ ὡς δέρε Δέλφις ἐρεταί.
 Κύπετι μηδέποτε γυναικος ἔχει πόθος, εἴτε ω̄ ἀλθρός,
 Ουκ, εἴρατο, ἀβρέκες ἐλεύθερος ἀτάρ τοσον ἀλλεν ἔρωτος
 Ακράτω ἐπεχεῖτο, ω̄ ἐσ τέλος φίλετο φεύγω.
 Καὶ φάστο οἱ τεφαίοισι τὰ δάματά τινα πυκνόδει.
 Ταῦτα μοι ἀξέντα μιθήσαστο ἔπι λέλαγής.
 Η γάρ μοι ω̄ περὶ ω̄ περάκις ἀλλοτέροισι,
 Καὶ παρ' ἐμάντι οὐταν ταῖς Δωρείδαι πολλάκις δλπαῖ.
 Νῦν δέ τε δαδεκαταῖος ἀφ' ἀπέ την ω̄ λέπον χειδόν.
 Η ρύχος ἀλλό τι περποτὸν ἔχει, ἀμδύος δὲ λέλασται;
 Νῦν μὴ τοῖς φίλοισι καταδύσομαι. οὐ λέπει χῆμε
 Λυπῆ, τὰν Λίδαο πύλαν, ταὶ Μοῖρας, ἀραξέη.
 Τοῖα ὁι σὸν κάτα κακά φάρμακα φαμί φυλάσσω,
 Λαγυρίω, λέπτοια, παρέξενοιο ματροῖσα.
 Αλλὰ τὸ μὲν χάροισα ποτὸν Θεοπατοὶ τεέπε πάλιν,
 Πότνιος ἐχώ λέπιον τὸν ἐμὸν πότον, ὥστερ υπίσαι.
 Χαρέ Σελαταία. λιπαρόχροες χαρίτετε λέλαιοι
 Ανέρες, ἐνκάλοιο κατ' αἴγιτης γυνής ἀπαδοί.

HELENA.

Ngressæ quondam tecta alta minoris Atridæ
 Spartanæ bis sex præstanti corpore nymphæ,
 Demissos redimitæ Hyacinthi flore capillos,
 Virgineam in foribus thalami statuere choræam.
 Tum te reddiderat tædis, Menelæ, beatum,
 Primos passa thorus formosæ filia Ledæ.
 Illi eadem tremulâ jactantes carmina voce
 Alternant pedibus, plausum cava tecta remittunt.
 Sponse! trahis somno dubiæ confinia lucis:
 Num torpor tibi membra gravat, requiéſve coercet?
 Extensusve jaces molli post pocula lecto?
 Sic tempestivæ prævertens munera noctis,
 Debuerat virgo ad ventura crepuscula lucis
 Maternâ lusisse domo, nam nocte diéque,
 Inque ævum tibi conjugio sociatur, Atrida.
 Quis bonus occurrens tibi sternavit eunti?
 Quem de principiis tot solum Sparta beavit
 Connubio, magni gener ut dicare Tonantis,
 Ut tibi nata Jovis sociaret pulchra cubile,
 Cui par Argolicas incedit nulla per urbes.
 Felix si videas similem de conjugè prolem.
 Nos quanquam æquali studio conjunxerat ætas,
 Et pingui Eurotæ ad ripas ungamur olivo,

More

εἰλικρίνεις πρόσωπος, παντού εἰναι μάλιστα ο

πατέρας τούτου, οὐδέ τι πάλιν οὐδέ τι πάλιν

πάλιν οὐδέ τι πάλιν οὐδέ τι πάλιν οὐδέ τι πάλιν

ΕΛΕΝΗΣ.

ΕΝ τούτῳ δέ τοι Σπάρτη, ξενόγραχε πάρ Μενέλαον, οὐδέ
Παρθενίκαι θάλλοντα κόμας ὑπέκειτο ἔχοντας, περιτοιχίας
Πρόσθιε τεραγάντια θαλάσσια χρήσιν επέστητο, τοιούτης περιτοιχίας
Δώδεκα ταῦτα ταῦτα πόλιος, μέχεα δε γῆς μακριά Λακαρίας, περιτοιχίας
Ανίκη Τιμόδειρα κατεκλάξατο ταῦτα ἀχαρατάτα. Μηδέ τοι
Μνασίστας Ελένης ὁ νεότερος Απέρος ψόφος.
Λαγδον οὐδὲ πάσσας εἴη μέλος ἐγκροτίσσου
Ποστήσει πλέκετοις, τούτη οὐδὲ πάχε δέρματι υμνεῖσθαι.

Ουτοί μὲν αράεις κατέθραψε, ὁ φίλε γάμερός τοι
Η ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγύρατος; οὐδὲ ῥά φίλυππος;
Η ῥά πολιώτι ποτέ πάπιες, οὐδὲ εἴς εἰναι κατεβάλλειν;
Ευλεινοὶ μὲν δευτέροις καθέ τοι εἴσαι ἀντοί εἰσειν τούτοις
Πλαΐδα οὐδὲ σωτὸν παύοι φιλοσοφεῖ πάσσα ματείαν τούτην,
Παιστειν εἰς βαθὺν ὅρτρον ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ εἰς ἄλλο,
Κεῖσθε εἴτε ἔτεος, Μενέλαος, τεὰν ποὺς οὐδείς.
Ολβίε γάμερός τοι ἐπειπαρεῖ ἐρχομένῳ τοι
Εἰς Σπάρταν, ὅποι ἄλλοι πέντετεις, οὐδὲ ἀνυστείο.

Μύνος οὐδὲ ἀμφέοις Κρονίδαιν Δία πινθερὸν εἴξεις.
Ζαιός τοι θυλάστηρ οὐτοῦ ταῦτα μέντοι ὀλέτο χλαιῖται,
Οὐα Αρχαιάδαιν γαῖας πατεῖ οὐδεῖς ἄλλα
Η μεγά τοι κε τηνοίτ, εἰ ματεῖς πάτερ ὄμοιος.
Αμμιτις γέρ πάσσα συνομαλίκες, οὐδὲ σρόλιος αὐτὸς
Χεισταμένης ἀνθροῖς πάρ Ευρώπαν λοεποῖς,

Ο

Τετράκις

More virūm, bis vicenæ, deciēsque puellæ,
 Nostrūm nulla caret vitio si Tindaris adsit.
 Ac velut ostendit roseos Aurora jugales,
 Postquam Bruma novo decessit frigida Veri,
 Sic Helena in nostra effulgit formosa catervâ,
 Procera, excellens, seu sulcus longior arvum,
 Thessalus ut sonipes currus hortosque, Cypressus;
 Sic Helena ornabat patriæ Lacedæmonis urbes.
 Nulla opera exequitur glomerata talia lanæ,
 Nec talem arguto percurrebit pectine telam,
 Pictaque subtili producit stamine fila,
 Non varios Citharæ sic ullæ intelligit artes,
 Non Phœbi, aut validæ laudes cecinisse Minervæ;
 Tu veluti, cunctos oculis quæ nutris amores;
 Virgo decens, formosa, viri jam passa cubile,
 Nos matutinæ simul ad fragrantia prata
 Ibumus, & tristes redolentia ferta legemus.
 Sæpe, puella, tui memores, velut edita primūm
 Agna tenella suæ desiderat ubera matris.
 Votivam ex humili Loto tibi sæpe coronam
 Nec temuis, platano quæ suspendetur ab alta.
 Unguentum liquidum tibi sæpe argentea pyxis
 Antiquâ ingentis platani diffundet in umbra.
 Istaque scripta sacer retinebit Dorica cortex:
 Hæc Helenæ est arbor, supplex accede viator.
 Salve sponsa, gener felix & sponse Tonantis;
 Vosque, juventutis columnen, Latona superba
 Prole beet, donet Venus æquos semper amores;
 Mansurisque opibus Pater insuper ætheris ornet,

Quas

Τετάκις ἔρχοντα κόρου, θύλις παλέα.
 Τὰς γέλ' οὐ περιμένεις, ἐπει τὸ Ελένα παρεισθήτι.
 Λός ἀντέλλοντα κελού δέραντε φρόντιστο,
 Πότια πῦρ ἄτε, λευκός ἔπειρος θειάνωνος φύετος,
 Ωδε γέ καὶ τὸν Ελένα δέραντες οὐ πάντα,
 Πίνεται, μεγάλη. οὐτὸς ἀνέρανθρος ὄγκος ἀρύρη,
 Η κατέφευκτος, οὐδέποτε Θεογαλός ἵππος.
 Ωδε γέ καὶ τὸν θεόντρον Ελένα Λακεδαιμονίου κόρην.
 Ουτέ πο τοι τελέρει παίσθιαν ἔργα τοιαῦτα,
 Ουτὸς ἐν λαγδαλέω πυκνώτερον ἥβιον ιστε.
 Κερκίδη συμπλέξαστα μακρῶν ἔτοις ἐκ ιστεόντων
 Ου μάλιστας τὸν ἔπιστηλαν οὐδὲ κροτίσαι,
 Αρτεμιν τείδοισαν γέ τύρυτρον. Αθάναι,
 Ως Ελέναι τὰς παντες εἰσ ὄψιστον ἔμεροι στήνειν
 Ω καλά, οὐ χαλέποντα κόρη, τὸ μὲν οὐκέτις οὐδὲ
 Αμμες λέσσεις, φρέσκαις οὐδὲ γέ λαμπώντα φύλλα
 Εργάτεις, τεφάνες φρεγανθράκις οὐδὲ πίεσθαι,
 Πολλαὶ τεῦ, οὐ Ελέναι, μακαρίσται, οὐ χαλαζίαι
 Αργες γενιαλίδιας οὐδεὶς μαστὸν ποθέοισαν.
 Περάται τοι σέρφανον λωπὸν χαριμένην ἀνεξανθίσιον
 Πλέξασαι, σκιεράνη κατεσθίποιμι εἰς πλατάνιστοι
 Περάτην λέσχηρέας εἶς ὄλπιδος υγρὸν ἀλειφαρ
 Λασδόμηναι, σταξεώμες τέτοιο σκιεράνη πλατάνιστον.
 Γεράμματα λέσσεις φλοιῷ γεγράφεται (οὐ παρειών πι
 Αγυνοῖ Δωρεῖται) Σέβει μέν Ελένας φυτὸν εἰμι.
 Χαροίσ, οὐ γύμφα, χαροίσ εὐπάθετε γαμβρέ,
 Λαπτὸν μὲν δοί, Δατάφειοντος θύμιν
 Εντεκνίσι. Κύπεις μὲν θεά, Κύπεις μάνης φύσιδα
 Λαλάλων Ζεὺς μὲν Κροκίδιας, Ζεὺς δρυτού σόλβοι,

Quas post vos habeat regnique & sanguinis haeres.
 Mutuus in somnis placidum excitet halitus ignem,
 Nec tamen ad lucem oblii indulgete sopori.
 Haec etenim thalamos vestros cras turba reviset,
 Cum cantu Auroram cristatus nunciet ales.
 Hymen, o Hymenae novo lætare cubili.

DAPHNIS & MENALCAS.

Bucolicu cane Daphni prior, tuq; incipe carmè;
 Incipe Daphni prior, tu deinde sequere Menal-
 Et vitulis foetos non foetis jungite tauros, (ca,
 Pascanturque simul, densis & frondibus errent
 Armentum prope Bucolicum; mihi carmen at inde
 Daphni cane oppositus, respondeat inde Menalcas.

D. Suave sonat vituli mugitus, suaviter & bos,
 Fistula dulce canit, pastorque & suaviter ipse
 Admodulor, gelidas thorus est mihi stratus ad un-
 Quem cæsæ nivea texerunt pelle juvenæ, (das,
 Quas Libs pascentes scopulo dejecit ab alto:
 Tantùm curo graves æstivo tempore soles,
 Quantùm verba patris curant vel matris amantes.
 Sic nobis Daphnis cecinit, sic deinde Menalcas.

M. Ætna mihi genetrix, pulchrumq; in rupibus an-
 Ipse colo, & formi quæcunq; affundit imago (trum
 Possideo, multas capras, multasque bidentes,
 Quorum

τοις ἀριστεραῖς τοις ἀνταντέσθαις πάλιν ἔργη.
 Ευδίτ' ἐς ἄλλαλας τέρποι φιλότητα πενοτες
 Καὶ πότος ἔχεσθε λὲ τορὸς ἀστού μάτι λαζηθε,
 Νένυμεθα κέμμεις ἐς ὄφτρον, ἐπεὶ καὶ περάτος ἀστός
 Εξ ἀπᾶς κελαδίοις ἀπασχόν ἐντείχα λιπρίς
 Τμὰν ἂν υμέναις, γάμων ἐπὶ τῷδε χαρέν.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑΣ ΔΕ Ο Δάρης πὲ λ' φέδες ἄρχοτράτων
 Φέδες ἄρχοτράτος, ἐφεβάδω λὲ Μενάλκας,
 Μόσχος βασιν ὑφέτες, τοσὸν τείχειοι λὲ τάφροις.
 Ξ' οἱ μὲν ἀμάρτιοι βόσκοντο, όποιοι τοιούτοι,
 Μηδὲν ἀτιμαγελεύντες ἐμὲν δὲ πὲ βωκολιάσθεν
 Επιπονίοι ἀλλαζεν δὲ γ' ἀποκρίνοιτο Μενάλκας.

Δ. Αδὲν μὲν ἀ μόσχος γαρνέται, αδὲν λὲ χ' α' βασ.,
 Αδὲν λὲ χ' α' σύειγε, χόν βωκόλος αδὲν λὲ κιγών.

Ειπὶ δὲ μοι παρ' ὑδωρ φυγέσθων τιθάσις σὲ λὲ γέτασμα.

Λευκῆν ἐκ δαμαλαῖ καλὰ δέρματα, τοῖς μοι ἀπάντες

Λίψιν κόμαρον πεφερίστας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐπναζε.

Τῷ λὲ θέρετς φρύγοντος ἐγὼ τόσοι μελεθάγω,

Οαγοι ἐρέντι πατέσδι μιθοι καὶ ματρέδι ἀκέντι.

Ουτῷ Δάρης ἀμοτεὶ εἶμι. Υπει λέ Μενάλκας

Μ. Λιτια μάτερ ὁμά, κινή καλὸν ἄγησοι σίσκω.

Κοίλας σὲ πέπεσον ἔχω λὲ τοι ὅστ' σὲ ὄγερψ

Φαύροντας, πολλὰς μὲν ὅτις, πολλὰς λὲ χιμάρας,

Quorum pelle caput securum obnubo pedesque,
 Exta mihi pecudum querno torrentur in igne,
 Faginus & brumam pellit focus, illaque curo,
 Cassus dente nuces seu curat, pulte parata.

Protinus excepti plausuque & munere carmen:
 Daphni tibi clavam, enatam tellure paterna
 Donavi, sed quam faber haud culpaverit a quuis:
 Huic conchae insignem testam, quam littore quondam
 Deprensam Icaro spoliaram carnibus ipse,
 Quinque secans partes praesentibus. Insonat ille.
 Bucolicæ Musæ salvete, modosque docete,
 Quos praesens cecini quondam pastoribus istis.
 Nec producatur summam tibi puftula linguam.
 Formicæ chara est formica, cicada cicadæ,
 Accipitri accipiter: mihi Musa & carmina curæ,
 Queis utinam mihi plena domus sit: nam neque somnus
 Sic reficit, nec ver subitum, nec gloria florum
 Sic apibus grata est, ut nobis Musa: Camœnæ
 Quos placide aspiciunt, non horret carmina Circes.

THYRSIS Pastor, & CAPRARIUS.

Suaviter hæc pinus leni frondosa susurro
 Sibilat, ad liquidos fontes tua fistula, pastor,
 Dulce sonat, meritoque feres post Panam secundas.
 Hircum si Pan accipiat, tibi capra manebit,

Pan

Ωι μοι τορδούσαντας υπάρχει πάντας οντότατος θεός.
 Ει πυεὶ λὲ προΐσθη χρέα τοῦ, σὲ πυεὶ λὲ ἀνατολής
 Φαγοῦ χειμαντοτος* ὥχα λέ τοι ψὲλ' ὅσσα ὄφειν
 Χείματος, ή παδὸς κεράνει, θερμόλοι παρόντος.
 Τοῖς μὲν ἐπεπλατύνοτο, υπάντικα δύρρας ἔδειχε,
 Δάφνιδι μὲν κορίναι, τοῖς μοι πατρὸς ἐπειφερέαρεός,
 Αυτοφυῖ, τὰς ψὲλ' ἀντί τοις μιμιδόσατο τέκτων.
 Τηλόφη μὲν τρόμισθα κυλόν διράκοτ, ψὲρεις θυστός
 Σιταζίων, πέτρωσιν οἱ Ιπεκάροι δοκεώσατο,
 Πέριπτοι πάντας τοις. οἱ λέγουσαντας κόχλων.
 Βασικολική Μέσσατι μάλα χαύρεται, φαίνεται λέ γάδειν
 Τάν ποκ ἐγάν τινοιοι πάρω πέντε γομεῖσι·
 Μηκέτ' οὐκέτι γλάσας ἔχρας ὀλόφυγηδία φύσης,
 ΤΕΤΤΙΞ μὲν πέντε φίλος, μίμεακι μὲν μύρμαξ,
 Ιρηκες λέ ιρηκεν· ἐμὲν λέ ά Μέσσατι ψὲρειν.
 Ταῖς μοι πᾶσαι πλεῖος δόμος· ψὲτε γαρ θύπτος,
 Ουτ' ἔστι εἴδετίνας γυλυκεράτερον, ψὲτε μελίσσας
 Αγγεια, ψὲτον ἐμὲν Μέσση φίλαμ· ψὲτε γαρ ὄρεσσα
 Γαζεών, τοῖς λέ ψὲτη πατρῷ διλήσατο Κίρκε.

ΘΥΡΣΙΣ πομού, ΑΙΠΟΛΟΣ.

Α Δύ το φιθύεισμα ψὲρειν, αἰπόλε, τίνα,
 Α ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται. ἀδὲ μὲν ψὲτε
 Συεισδές* μετὰ Πᾶτα τὸ δέντερον ἀδιλοτέσσι.
 Αιχα τίνος ἔλικι κεραδοι πεάγει, οὐχα τὸ λαζήν

Αιχα

Pan capram si prætulerit, potiere capellæ,
Quæ nisi mulgentem non irritabit odore.

C. Fistula dulce magis resonat tua, pastor, eo qui
Liquitur à saxis trepidans sublimibus humor.

Si pinguem placeat Musis auferre bidentem,
Agna tibi cedet matura; sed agna Camœnus

Si fuerit potior, tibi ovem tua præmia linquent.

T. Vísne híc per nymphas ô pastor, vísne recubēs,
Acclivi in tumulo multūm alliciente myricā,
Hic calamos inflare leves, mihi cura capellæ.

A. Non nobis fas est, pastor dulcissime, non fas
De medio cantare die, nam Pana timemus,
Hac solitum semper, cum præda est parta, reverti.
Acris ei semper patulis in naribus ira.

Daphnidis at quoniam tu nosti, Thyrſi, dolores,
Summāque bucolicæ aspiras fastigia Musæ,
Huc age, sub lenta hac ulmo confide, Priapum
Hunc contra & nymphas fontanas, heic ubi sedes
Pastoralis & hi quercus; at si mihi canticum
Expedias Chromi quem Libico certante canebas,
Enīxam geminos capram dabo, quæ mihi bina,
Et geminos lactens hædos, mulcētralia replet,
Et cerā imbutum dulci cratera, capacem,
Ansatumq; novumq; manus sculptoris olentem,
Labra super lambunt hederæ, complexa sequaces
Nectit Elichryslus, circum lascivus titrūmque
Capreolus gestit croceos conuolvere fructus.
At divina intus sculpta est mulieris imago,
Reticulo peplōque ornata, virīque decori

Hinc

ΠΤΟΚΙΩΝ ΕΠΙ

101

Αλεξανδρείην τον θεόν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Αργυρός. Χαμαγένειαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν

Αι. Αδιον οὐ πάντα τον θεόν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Τίνος ἐπός τας τετάρτας καταβολής την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Μονομάχον την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Αικα ταὶ Μάσσαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Αρια τὸ σακύλιον λαβεῖ γεράνιον την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Τίνας ἀρτα λαβεῖν ταὶ δέ τας ταῖς την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν

Θ. Λέπει ποτε ταὶ πυρφόροι λύτραν πατέρα ταῖς την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Ως το καταγότας τατο γενέλαφον, οὐ τε μητράν
Νεονότηταν διέταξεν; ταὶ δὲ λέπει ταὶ την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Συείσθεν; ταὶ δὲ λέπει ταὶ την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν

Αι. Οὐ θέμει, οὐ ποτέ ταὶ πεπονιάν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Συείσθεν; ταὶ Πάντα περιθέμει την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν

Ταίκα κεκμάκαν ακτηνάταν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Καὶ οἱ δέ περιθέμει την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν

Αλλὰ (τὸν δέ την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν)
Καὶ ταὶ βοναλίκαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν

Δεῦρ, τὸν ταὶ πελεαν επεδιέφερα, ταὶ την Πεντητοῦ
Καὶ ταὶ κεσανακάραν κατηιστάν, οὐ τῷ δέ οὐδείς

Τῆνος ο πειθαρίκοντος καὶ ταὶ σρόντες οὐ δέ καὶ αὐτούς
Ως ποτα τὸν Λιβανότε παὶ Χρύσην απάντεσσόδε,

Αιγά τοι τοι δάσσα δίδυματονού εἰ τεις απελέσαι
Α δὲ εχοισ εφέφερ, ποταμέλεσται εἰ μὲν πελλέσ,

Καὶ βαθὺν κιασθίον κεκλυσμένον αδεί καρπό,
Λιμφάεις, πεστευχεῖς, ἐπι γλυφάντιο ποτασσόδε;

Τῷ δέ τοι μηδεὶς μετεπινεφελεῖ την θεοφορίαν την θεοφορίαν την θεοφορίαν
Κιονὸς ἐλιγύσιον κεκοισμένος, αὐτὸν κατ αυτούς

Καρπῷ εἰλεγται αγάλλον κα κροκεπτι.
Εγράφει δὲ γάρ, π ξενι σηκράλλα, πιτυχταί,

Ασκητός πεπλός τε κατηπομπή παρ δέ οι αιδηρες
ποιησαντες πεπλός τε κατηπομπή παρ δέ οι αιδηρες

P

Καλοί

ποιησαντες πεπλός τε κατηπομπή παρ δέ οι αιδηρες

Hinc atque inde canâ, convicia mutua fundunt.
Illa altercantum verbis immota videtur,
Atque alium vultu subridens spectat amico,
Mox alio sese spectens contendit uterque
Irritus, & tumidis oculis in amore laborat.
Grandævus juxta piscator, & aspera rupes :
Ille sedens prædæque intentus retia ducit
Jam scrior, summisque trahens conatibus iustat :
Nervorum dicas totas intendere vires ;
Nam canâ cervice timentes undique venæ
Apparent, visque est florenti digna juventâ.
Nec procul inde (enex ponto qua retia jactat,
Vinea turgentí ptilchetrima germinat uvâ,
Cui positus custos pueraltis se pribus hæret.
Hunc circum geminæ vulpes; quarum una vagatur
Per medias, lædit positas & in ordine vites :
Imminet ista dolis pœræ, puerumque relinquet
Non prius, impræsum siccâ quam sede locârit.
Ipse sed ex culmo locustis retia nequit,
Junco intertexens, nectantum vinea curæ,
Aut pera est, quantum in textura atq; arte moratur.
Undique craterem circumdat mollis acanthus,
Æolicis signis par delectabile munus.
Quem capræ inductus pretio vix nauta reliquit,
Et pressi lactis Caledonius ubere massâ.
Hunc nondum labris admovi, sed jacet intus
Intactum, nec chare tibi donare gravabor
Hoc si me dulci tantum dignabere versu, (nam
Obope (nec quicquam in video) dulcemque Camœ-
Non

Καλὸς ὄγκεστος ἀμοιβαδίς. Ἀλλοχεὶς ἄλλος
Δικαιόστης τοῦ Λύτρου φρέσος ἀπέτηται αὐτος.
Αλλοχεὶς τοῦ ποτιστήρα ταῦτα γελεῖται,
Αλλοχεὶς δὲ τοῦ ποτιστήρα ταῦτα γελεῖται.
Δικτύον καλοδιδοκτής ἐπάρτα μορφήσιτο.
Τοῖσθι μάτια γειτνίες τε γέρον, πέτραι τε τέτυχαι
Λεπτόρας, ἐφ' ἣν σπένδων μέγα δίκτυον ἐσ βόλοις ἔλκει
Ο πρέσβεις, κάψουσι τὸ κερτερὸν ἀπέρι ἔσκος.
Φάμης καὶ γέρον τὴν ὄστην ὀθέος ἀλλοπιεύειν.
Αἱ δέ οἱ φάνκειτι κατ' αὐχένα πάντοτε ἔνει,
Καὶ πολιῶν ἡρῶντι πολέμοις ἀξιοῖς ἀβάς.
Τυτζόν δὲ ὄστοι ἀποτελεῖ ἀλιστότοιο γέροντος,
Πυργαίας σαφυλαῖται καλὸν βέβειτελον ἀλσά.
Τὰν ὀλίγες τις καῆρος ἐφ' αὔκασταις φυλάσσαι
Ημύκος ἀμφὶ δέ μιν δύναλέπεκες ἀ μὴν ἀντόρχει
Φοιτῆ, σπουδήα τὰς τε ὀξεῖμον ἀ δὲ ὄπι τούτη
Πάντα μόλοι τευχοστα, τὸ παρδίον δὲ τρίη αἴσται
Φαπή, οὐδὲν δὲ ἀκράπτην ὑπὸ ἔποροιται καθίζει.
Λαυταρὸν δὲ ἀντερέκεισται κατὰν πλέκει ἀκειμόθήσει,
Σχοῖνος ἐφαρμόσαντο μέλεισαν δέ οἱ θύτε το πύρις,
Οὔτε φύτεύοντος τοσαῖτον, ὅστιν δέπει πλέγματι γαθεῖ.
Πανταὶ δὲ μέτας τειςπέπιταισι τούχος ἀκαίτος,
Αιολικόν τε βάνημα. τέργεις καὶ τὸ θυμὸν ἀπέξαι
Τοῦ μὲν ἐών πορθμεῖ Καλυδόνιον αἴγα τὸ ὅδοντα
Ωιον, ὡς πυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
Οὐδέ ποτε ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θήγει, ἀλλὰ ἔτι κεῖται
Αἰχαντος, τῷ καὶ τοῦ μαλακοῦ πορόφραν ἀρεταίτα,
Αἱ κέν μοι τὸ φύλον τὸ ἐφίμερον ὕπεινον ἀμόσκο.
Κύ τοι τὶ φθονεός πόταγος ἀ γαθέ, τὰς γαρ τοιδίς

Non tunc ad taciti portabis flumena Averni.

T. Incipe Bucolicos mecum Musa, incipe versus.
 Thyrsis ego Aetnæis scopulis, & Thyrsidos hæc vox.
 Quæ locavos ægro ja Daphnide, quæ loca, nymphæ,
 Tardarunt? Penei num Tempea, vel juga Pindi?
 Nam neque vos magni tenuit tum flumen Anapi,
 Non Aetnæ scopuli, sacræ non Acidos tundæ.

Incipe &c.

Hunc lynces celeres deploravere, Lupique,
 Fata Leo mediis sylvis tristissima flevit.

Incipe &c.

Atque boves circum, circum vestigia tauri,
 Et multæ vitulæ, multæ flevere genitæ.

Incipe &c.

Primus monte venit Cyllenius, & tibi, Daphni,
 Quæ mala te turbant, inquit, quóve uteris igne?

Incipe &c.

Venit & opilio, pastörque, ipsique bubulci,
 Quid doleat, cuncti rogitant; venitque Priapus,
 Et quid, Daphni, doles miser, inquit; at ipsa puella
 Umbrosas cursu fontes, silvæsque peragrat.

Incipe &c.

Et queritur, Daphni, infausto miserabilis igne!
 Ah! velut opilio, qui dicebare bubulcus!

He videns hircos cum libertate coire,
 Tabescit visu, & fieri caper ipse requirit.

Incipe &c.

Sic tu cùm cernis ridentes dulce puellas,
 Tabescis quod non tecum duxere choræas.

Nec

Ουτοί τοι οι Λίνετοι τὸ ἐκλεπτόντα φυλακῆς πομπαροί

Θ. Αρχετε βακολικᾶς, Μάσσα φίλαι, ἀρχετε αἰοιδᾶς
Θύρας ὅστις ἔξι Λίνετοι, καὶ Θυραδός ἀντὶ αὐτοῦ.

Πᾶ, πᾶ, ἀριθμός ὅκα Δάσης ἐπρεπετο, πᾶ πόκα, μηράς τοι

Η καὶ Πινειός καλὰ τάκτει, καὶ καὶ Πίνδας, τοῖς τανγκειτοῖς

Ουγάρδην πολυμοῖο μέχατο ρόση εἴχετο Αιάπτα,

Ουρή Λίνετοις οκοπιάς, καὶ Λικέδησισοις ὑδάρην

Αρχετε βακολικᾶς, Μάσσα φίλαι, ἀρχετε αἰοιδᾶς,

Τίνον μαγεύεις, πάνω λόχοις ὀμίστετο,

Τίνον χάρης λαμπεῖο λέστης διέκλεψες θαύματα.

Αρχετε βακολικᾶς, Μάσσα φίλαι, ἀρχετε αἰοιδᾶς,

Πολλαῖς ὁ παρ πονούς βόεις, πολλοῖς μέτε τε βαροῖς,

Πολλαῖς λέπιαις δαμάσιαις καὶ πορτεῖς ὠδυσάντο.

Αρχετε βακολικᾶς, Μάσσα φίλαι, ἀρχετε αἰοιδᾶς,

Ηττής Ερμᾶς περιπτος απὸ φρεούς, εἴπε μέν, Δαφνίς,

Τίς τη καταρύγγει τηροῦ, οὐ γεθές, ποστην ἐργασομενον.

Αρχετε βακολικᾶς, Μάσσα φίλαι, ἀρχετε αἰοιδᾶς,

Ηττούς τοὺς βάστας, ποτὶ ποιμένες, αἴπολοι μήτοι,

Πάντες αιγρώτευτοι πατζοι κακον, μήτη ο Πελαπός,

Κῆφα, Δαφνί ταλαι, τοι τη τακέας; αὐλέ τε καρδά,

Πάγαν αἰλα χράνας, ποτὶ ἀλοντα ποστι, Φορεῖσι.

(Αρχετε βακολικᾶς, Μάσσα φίλαι, ἀρχετε αἰοιδᾶς)

Ζαποῖο. αἱ λυστρώσις τις ἀγανάκτος εστι.

Βάστας μὲν ἐλέγειν τινας λέπιαις αἴπολοις αἰδρὶς ἐσκαστον.

Ωπόλος, ὅκκα ἐστροφή τὰς μικαδάδας δια βατεωπι,

Τάχαταν ὄφταλμάς, ὅτι καὶ τερεύος αὐτος ἐγένετο.

Αρχετε βακολικᾶς, Μάσσα φίλαι, ἀρχετε αἰοιδᾶς.

Καὶ το λέπιαις καὶ ἐστροφής τὰς παρθένους σις γελωντι,

Τάχαταν ὄφταλμάς, ὅτι καὶ μετα ταῖς τερεύοις.

Nec tamen his Daphnis responsum retulit ullum,
Pertulit at miseros ad fata novissima amores.

Incipe Bucolicos mecum musa, incipe versus.
Tum superadvenit ridens Dea dulcis Amorum,
Exiguum ridens, occulto ineensa furore.
Daphni, licet jactes te posse infletere Amorem,
Nunc ab amore novo tu tandem inflesteris ipse.

Incipe &c.
Talia jactanti qui retulit : & Venus atroc,
Eheu dira Venus, miseris mortalibus hostis !
Hic etenim nobis narrat Sol omnia, Daphnis
Occidit ad manus, me luctus amorumque sequentur.

Incipe &c.
Vade ubi te Pastor quondam, proficisciere ad Idam,
Ad sponsum Anchisen; ibi quercus, inde Cypressus
Floret, apes placide strident alvearia circum.

Incipe &c.
Est formosus oves quantumvis pascat Adonis,
Et figat jaculo lepores, cervosque sequatur.

Incipe &c.
Quin aude modò Tydiden consistere contrà,
Pastorem vici Daphnin, contendito mecum.

Incipe &c.
O lyncesque, lupique, trucesque in montibus ursi !
Non posthac communis erit mihi silva, valete;
Chara Arethusa vale, nemus atque arbusta relinquo,
Et fluvios sacrae quos Thymbridos influit unda.

Incipe &c.
Daphnis ego ille boves ad pascua cogere suetus,

Ille

Τὸς Κύπειον θεοῦ διεπέπει, ἀπὸ τοῦτον οὐδεὶς
Αὐτε πάρος ἔργα τα, οὐδὲ τέλος ἀντι μοίρας.

Αρχετο βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχετὸν ἀνιδέσ-
Ηγέτη τὸν μάτι ἀλεῖσι γε οὐκέποιτο, οὐκέποιτο,
Δέσμην καὶ γελάσισι, Βαρύν οὐδὲ θυμόν ἔχοντα,
Κύπει, Τὸν θεον τὸν ἔργα ταπείχον, Δάφνη, λυγχέων ταράντα,
Αρέτην τὸν ἔργον τὸν ἔργαλέων ἀντί, γνωστον τοιούτοις

Αρχετο βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχετὸν ἀνιδέσ-
Τὰ οὐδὲ τὸν Δάφνης ποθενάστο, Κύπει βαρύν, οὐδεὶς τοιούτοις
Κύπει πανεσσεπτα, Κύπει θασίον ἔπειρον, οὐδεὶς τοιούτοις
Ηδη γαρ φερόσθει πάρον ἄλιον ἄγγι, Διδύκαι, οὐδεὶς τοιούτοις
Δάφνης, καὶ τὸν μάτι κανθὶ θανεῖσι ἄλιον ἔργον,

Αρχετο βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχετὸν ἀνιδέσ-
Ου λέγεται ταῦ Κύπει οὐ βακέλος, ἔπει τοῦ Ίδος, οὐδεὶς τοιούτοις
Ερπε ποτὲ Αγγέστη τίνει δρύν, οὐδὲ κόπτερος,
Ωδὲ καλὸν βακιβεῖτι, ποτὲ φιάλαντο μέλισσα.

Αρχετο βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχετὸν ἀνιδέσ-
Ωραίος χ' Θεόντι, ἐπεὶ καὶ μάτια πομένει,
Καὶ πάντας βάλλει, γε θεία τάλλα μάτάκει,

Αρχετο βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχετὸν ἀνιδέσ-
Αυτοὶ ὄπεις φάσι Διομήδεος δαγκύ ιότος,
Καὶ λόγη, Τὸν βόταιν τοῦ Δάφνης, ἀλλὰ μάχεν μεν

Αρχετο βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχετὸν ἀνιδέσ-
Ω λύκοι, οὐ θεῖς, οὐ αἰ τὸν φαλάδες ἔργοι,
Χαύρετον ὁ βακόλος ὑμμιν ἐντὸ Δάφνης ὄχετον ἀι τὸν,
Ουχέτον ἀπὸ δρυμών, οὐδὲ ἀλοταρχοῖς Αρέτοισι,
Καὶ ποταμοί, ποι χείτε καλὸν καὶ θύμβειός ὑδάρ-

Αρχετο βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχετὸν ἀνιδέσ-
Δάφνης ὄχει οὐδὲ τίνος οὐ τὰς βόσις οὐδὲ πομένει,

Δάφνη

168 TH EOCRITI.

Ille ego Daphnis agens ad flumina sapientias.

Incipe &c.

O Pan! seu vadis nunc per juga summa Lyca.

Seu teris excelsum pede Meosalon, insula poscit.

Te Sicula huc, Helices juga desere suma, sepulchrum.

Linque Lycaonidæ, magnis venerabile Divis.

Define Bucolicos, satis est, jam define versus.

Hos, Rex, disparibus compactos tolle cicutis.

Dulcisonos calamos, concinne ad labra reflexos.

Nam me tristis Amor tenebrosum cogit ad Orcum.

Define &c.

Crescite purpureæ violæ spinisque rubisque.

Junipero dulcis Nârcissus surgat amaro.

Cuncta invertantur, pyra & ferat aspera pinus.

Daphnide defuncto, latrantes prendite cervi.

Lusciniis ululæ certent in montibus altis.

Define &c.

Hæc tantum effatus defecerat, huic Venus ipsa.

Erexit frustra rupto jam stamine, clausit.

Lurida Styx nigro defunctum flumine Daphnem.

Qui quondam Nymphis gratus, gratuq; Camœnus.

Define &c.

Tu profer capram & cyathum, libamina Musis.

Laetea ut effundam, dulces salvete Camœnæ,

Carmina post etiam vobis meliora canemus.

C. Os tibi sit liquidi plenum dulcedine mellis,

Plenum (Thyrsi) favis, ficus tibi florida mittat

Aegylos, argutas vincit tua Musa cicadas.

En cyathum tibi, quam jucundum fragrat amice!

Dicas

Δάρης ὁ τὰς τάυρας ύπερπας ὥδε ποτίσθεν.

Ἄρχετε βακολικῆς, Μάσσαι φίλαι, ἀρχατ' ἀοιδᾶς.
Ω Πάν Πάν, εἴτ' ἔστι κατ' ὄρεα μαχρὰ Λυκαίη,
Εἰπε τού γ' ἀμφιπολεῖς μέχα Μαγύαλοι, εἴτ' ὅπλα τάσσον
Τὰς Σικελάν, Ελίγος λέ λίπτε ρίον, αἴρον τε στόμα
Τῦνο Λυχνοίδαο, τὸ ύπερ μαχέρεαστι ἀγασόν.

Λήγετε βακολικῆς, Μάσσαι, ἵτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Εἴτ' ὁ θάξ ύπερπάς φέρε ἐπάκτοιο μελίπτην
Ἐκ κερῶ συεγγα καλάν, θεῖ χεῖλος ἐλικτάν.
Η γαρ ἐγὼν ὑπέρφωτος ἐσ ἀδειαν ἐλκομαν οἵδη.

Λήγετε βακολικῆς, Μάσσαι, ἵτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν, ἵσ μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε λέ ἀκαγθα,
Α λέ καλὰ τάρκιασος ἐσ ἀρκένθοισι κομάσαι,
Πάντε λέ ἐναλλαγοίστο, ύπερπάτιον ὄχηται σφέικαι,
Δάρης ἐπεὶ θιάσκει, ύπερ τὰς κύνας ὡς λαφος ἐλκοι,
Κιξ ὄρεσι τοὶ σκῶπτες ἀνδροις γαρύσσαγτο.

Λήγετε βακολικῆς, Μάσσαι, ἵτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χά μὲν τοσ' εἰπὼν ἀπεπάσσαπτο Τότε λέ Αφροδίτη
Ητελ' ἀγορτῶσαι τά γε μάλα λίνα πάσσαλεοίπει
Ευ Μοιρῶν· χά Δίάρης ἐβα ρόον. ἔχλυσε δίνα
Τὸν Μάσσαις φίλον ἀνδρα, τὸν ύπερ μύμραστι ἀπελθῆ.

Λήγετε βακολικῆς, Μάσσαι, ἵτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὸ δίλιγ ταῖς αἶγαι, τὸ τε σκύφος, ὃς μιν ἀμελέξει
Σπείσο ταῖς Μοίσαις. Ω χαύρετε πολλάκι Μοίσαι,
Χαύρετ· ἐχὲ λέ ὑμεῖν ύπερ τοὺς θεροι ἀδιοι αἴστο.

Αι. Πληῆρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν σώμα, Θύρπ, γένοιστο,
Πληῆρες μέ σχαδόνων ύπερ τούτον Αιγιλώ ισχάδη τεώγριοι
Αλεῖσαγ· τέττιγος ἐπεὶ τούτος φέρτερον ἀδειας.
Ηιτί λέ τοι τὸ δίπτος· θάσαι φίλοις ὡς καλὸι σσδει.

Q

Ωραῖ

Dicas floriferis lavisse in fontibus Horas.
 Huc Cisiætha veni ! tu mulge hanc, vósque capellæ
 Assultare capro, ne vos petat ille, cavete.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS,
 vel, COMASTES.

VAdo procus dulcem visens Amaryllida, servat
 Tityrus acclivi pascentes monte capellas.
 Tityre noster amor fidissime, pasce capellas,
 Ad liquidos fontes age Tityre, & inter agendum
 Cnaconem hunc Libycum, cornu petit ille, caveto.
 O formosa Amarylli, meum cur ut prius antrum
 Non visis, nec dicor Amor tuus ? an tibi, Nympha,
 Incomptus nuper videor simusque propinquans ?
 An tibi barba gravis ? miserum ad suspendia cogis.
 En tibi mala decem quæ carpimæs arbore jussi
 Aurea, cras iterum numero donabere eodem.
 Respice me quantus cruciet dolor : ô ego felix
 Factus apis, subitò tua si sub tecta venirem,
 Pérque tuas hederas volitans, filicémq; pererrans.
 Nunc scio quid sit Amor: numen grave, dura leænæ
 Ubera qui suxit, saltus quem protulit horrens,
 Qui me comburit, seu ferus in ossibus ignis.
 O formosa nimis sed saxea, blandaque nigris
 Virgo superciliis amplectere, & oscula fige,

Oscula

Ωρέω πεπλύθη την ὥπερ κράτους δυχεστούς.
 Ωδή ἦτι Κιαστίτα, τὸν δὲ διμελγέντην αὐτὸν γέμαντον
 Οὐ μὴ σκητάσῃτε, μὴ δὲ τεάργεος ὑμεῖς ἀνατῆ.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ή ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,

ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

KΩμάσδω ποτὶ τὰς Αμαρυλλίδας ταῖς δέ μοι ἀγασταῖς
 Βόσκοιτας κατέτοις, καὶ δὲ Τίτυρος ἀνταῖς ἐλαύνει.
 Τίτυρος ἐμὲν τὸ καλὸν περιλαμβάνει, βόσκεται τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὰς κράταις ἀγε, Τίτυρες καὶ τὰς αὔρας
 Τὸν Διβυκὸν κτάκενα φυλάσσεο, μὴ τὸν κορύφην.
 Ωχείεσθος Αμαρυλλί, πί τοι ὑπέπειτα κατέτοις
 Παρκύποιστα καλεῖς τοὺς ἐρωτύλους; Ηδέ με μισεῖς;
 Ηδέ γέ τοι σιμὸς καταφράνομεν ἐγκύζετε πίδην,
 Νύμφα, καὶ τερψγένειος; Απάγξαθά με ποιοῖς.
 Ηδέ τοι λέκε μᾶλα φέρω την ἄρτην καθεῖλου,
 Ωδέ ἐκέλευτον τούτον κατέλευτον τούτον.
 Θάσας μοί θυμαλγές ἐμόι ἄχος. Αἴτε γενοίμαν
 Αριμενεῦσσα μέλισσα, καὶ εἰς τεὸν ἄνδρον ἴκοίμαν,
 Τὸν κιαστὸν διεδύνεις, καὶ τὰς πλέειν ἐπὶ τὸν πυκνόστην,
 Νιᾶς ἔγινεν τὸν Ερεσταῖ βαρὺς θεός ηδέ λεπίνας
 Μασδὸν ἐθίλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἵπερε μάτηρ.
 Ος με κατέσπιώχειν, καὶ εἰς ὅστεον ἄχεις οὐ πίει.
 Ω τὸ καλὸν ποτορεῦσσα, τὰς λίτος ἀ κυάνοφρη
 Νύμφα, πρόπτευτά με τὸν ἀιπόλουν, ὃς τὸν φιλάκο.

Oscula vana licet, dulce oblectamen amorum.
 Iratam hanc coges discerpere dura coronam,
 Contextam tibi quam mea chara Amarylli reservo,
 Ex lentiis apii foliis, hederaque sequaci.
 Hei mihi quæ patior! quid fit mihi? nec tamen audis.
 Pellibus exutum saltu super æquora corpus
 Projiciam, thynnos Piscator ubi extrahit Olpis,
 Et si non moriar fuerit tibi magna voluptas.
 Hoc timui; nam cum vellem dignoscere signo,
 Index non clarè plausit percussus amoris,
 Visus at in media tristis marcescere palmâ.
 Dixerat Agræo verum cribraria Vates,
 Quæ nuper spicas in agris mercede legebat,
 Uerer insano quod frustra Amaryllidos igne.
 Ipse gemelliparam capram tibi dura reservo,
 Fuscaq; me Memnonis Erithacis hanc rogat, atque
 Accipiet, quia tu sœvis me luætibus angis.
 Subsiliit lumen dextrum mihi, forte videndam
 Se dabit, acclinis pinum modulabor ad istam:
 Si me respiciat, fortasse adamantina non est.
 Virginis Hippomanes castæ connubia quærens,
 Poma ferens manibus cursu volat, utque Atalanta
 Vedit, in insanos subito est delapsa furores.
 Ipse Melampus agens armentum advenit ab Othry
 In Pylon, amplexu molli quæ pulchra Biantem
 Detinuit conjux genetrix lata Alpheisibæ.
 Annon formosam Venerem quoque Pastor Adonis
 Perpulit ad tantos formâ præstante furores,
 Ut vix exanimem amplexa dimittere possit?

Reddidit

Ε Σ Τ Ι χ' σ' κενοῖσι φιλάμασιν ἀδεῖα τέρψις.

Τὸν σέφατον πᾶλι με καταυτίκα λεπτὰ ποιοσεῖς,
Τόι τοι ἐνώ, Αμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖ φυλάσσω,
Εμπλέξας καλύκεσσι ύπερθρονοις στελίνοις.

Ω μοι ἐνώ, πί πάθω; πί ὁ δύσαρος; οὐχ ὑπακύεις;

Τὰν βαίταν ἀπέδυς εἰς κύματα πᾶν ἀλευμα,

Ωστὶ τὰς γύνας σκοπάζειον Ολπίδι ἡ γριπεύς.

Κίκη μὴ ποθάνω, τὸ γε μάτι τεὸν ἀδὲν τέπικται.

Εγγενές περι, ὅκα μεν μεγαλύθω εἰ φιλέεις με,

Ουδὲ τὸ πιλέφιλον ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα,

Αλλ' αὐτᾶς ἀπαλῷ πόπι πάχει ἐξεμαράγη.

Εἰπε ύπερ Αχεοίω τάλαθέα κοσκιόματις,

Α. περι ποιολογεῦσσα τοῦ θυμιβάτης, οὐκέτι ἐνώ με

Τὸ ὄλος ἔγκειμαν τὸ λέ μεν λόγον οὐδένα ποῦ.

Η μάνι τοι λευκὴν δίδυματόκον αἴγα φυλάσσω,

Ταῦ με ύπερ Αμέρικανος Εεισθάκις ἀ μελανόχρως.

Αιτεῖ ύπερ δάστω ὁ, ἐπεὶ τὸ μοι σύδιατρύπη.

Αλλεταὶ ὀφαλμός μεν ὁ δεξιός ἀρχέγ' γ' ιδητῶ

Αυτάν; αἰσθαμαν ποτὶ τὰν πίτην ἀλλ' ἀπεκλινθέις.

Καὶ κέ μιστος ποτίδοι ἐπεὶ δὲ καμαράτια σύτι.

Ιππομένης ὥκα μὴ τὰν παρθένον ἥτελε γάμοι,

Μᾶλλον τοι γερσὸν ἐλών, μρόμον ἄνετον ἀλλ' Αταλάντα

Ως ίδεν, ὡς ἐμάτη, ὡς εἰς βαθὺν ἀλλετ' ἔρωσα.

Τὰν ἀγέλαν γέ μάτης ἀπ' Οφρυος ἄγε Μελάμπτυς

Ες Πύλον ἀλλ' Βιάρτος σ' ἀγκούσαισι ἐκλίνητη

Μάτηρ ἀγασίεσσα πειρεφορος Αλφεισθοίσσα.

Τὰν μὲ καλλινήνειρας σ' ὄρεσι μᾶλλα νομένων.

Ουχ ὑπᾶς ὡς δάνη ὅπι πλέον ἀγαγε λύσας,

Ωτ' οὐδὲ φτιμών μη ἀτερ μασδοῖ τίθηπ;

Reddidit Endymion te mors jucunda beatum,
 Felicem, virgo, quoque ducimus Jasiona,
 Evectus quo non decet aspirare profanos.
 Non curæ est tibi quòd doleo caput, & mihi cantu
 Nil opus, esca lupis stratus tellure jacebo,
 Gratius hoc tibi sit flavi dulcedine mellis.

PASTORES,

BATTUS & CORYDON.

B. **H**æ vaccæ, Corydon, cujus sunt? anne Phi-
 C. londæ?

B. Non, verùm Aegonis; modò nam me poscere jussit.
 C. An furtim mulges cum venerit Hesperus omnes?
 B. Ipse senex vitulos submittens me quoque servat.
 C. Dic etiam quâ se teneat regione bubulcus.
 C. Ad ripam Alphei ignoras duxisse Milonem?
 C. Quando oleum nitidæ conspexerat ille palestræ?
 B. Herculeum famâ est illi concedere robur.
 C. Et me Pollucem genetrix superare ferebat.
 B. Vicinas hinc egit oves, portatque ligonem. -
 C. Posse lupis credo rabiem suadere Milonem.
 B. Languentes implent vitulæ mugitibus agros.
 C. Ah! miseras pastor queis obtigit ille genistas!
 B. Certè infelices nimium, pascique recusant.
 C. Offa isti vitulæ tantummodo nuda supersunt,
 Rore, puto, vitam sustentat, more cicadæ.

Non

Ζαλωτές μὴ τὸν ὁ τὸν ἀρσοντον ὑπτον ἱανον
 Ειδυμίαιντον ζαλῶ λέ, φίλα γυναῖ, Ιαστοντα,
 Ος πάσοις ἐκύρωσε, ὅσ' οὐ πεισθεῖτε βεβάλοι.
 Αλγέω τὰς κεφαλάς τὸν λέντον μέλει. Ουκέτ' αὔδων,
 Κεισυμαῖ μὲν πεσον, οὐ τοι λύκοι φρέν μὲν ἔδοσι πονον.
 Ος μέλι τοι γλυκὺ τῦτο κατέβροχον γένοντο.

ΝΟΜΕΙΣ,

ΒΑΤΤΟΣ οὐ ΚΟΡΥΔΩΝ.

Β. ΕΙΠΕ' μοι, ὁ Κορύδων, Τίνος ἀι βόις; οὐτέ φιλόνδων;
 Κ. Ουκ, ἀλλ' Αιχνοντος βόσκει λέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν.
 Β. Η πάψι φρύβδαν τὰ πορέσπειρα πάστας αὔμέλγες;
 Κ. Αλλ' οὐ γέρων οὐφίππη τὰ μεσχά, καὶ μὲ φυλάσσει.
 Β. Ουπίς λέ εἰς τὸν ἀργαντον ὁ βεσκόλος φέρετο χάρει;
 Κ. Ουκ ἄκνοντας; ἀγωνιτεῖ ἐπ' Αλφεὸν φέρετο Μίλων.
 Β. Καὶ ποικιλίας ἔλασιν σὲ δέρφαλμοισιν ὀπώκει;
 Κ. Φαντίνη Ηρακλῆν βίσιν οὐ κάρτος ἐξίσθεν.
 Β. Κῆδιν ἔφαγ' αἱ μάτηρ Πολυδένεκεος ηδύν αὔμενος.
 Κ. Καὶ φέρετο ἔχοι σκαπταῖσι τοιούτοις μάλα.
 Β. Πείσαντοι Μίλων οὐ πάσι λύκοις αὐτίκα λυστοί.
 Κ. Ταὶ δαμάλαια λέ αὐτὸν μηκάρδραν ὥδε πορευομένοι.
 Β. Διελαμένη γένεται τὸν βεσκόλον ὡς κυκλὸν ἔνερον.
 Κ. Η μάντη λειλαῖα γε οὐ οὐκέπι λῶντι τέμενος.
 Β. Τίνας μὴν λή τοι τοῖς πόρποις αὐτὰ λέλει ποιεῖ
 Ταῖτεα. Μὴ πρῶκας σπιζεῖται, ὀντόρο ὁ τεῖται;

Κ. Οὐ

C. Non ita, per Terram ; nam s^æpe sub Asaron altam
 Mittitur, & dulci præbemus pabula fœno,
 Umbrosique videt campos quandoque Latymni.

B. Et macer hic rufus, contingat victima talis
 Lampriadæ faciant si quando sacra tribules
 Junoni, populus quoniam teterimus iste.

C. Ille etiam in Physio juxta ostia l^aeta paludis
 Pascitur, & vario gemmantem flore Neætham,
 Aegypyro, Cnyzâque, & odoriferâ Meliteiâ,

B. Ah miser ! armentum clades depascitur Aegon,
 Dum tibi plus æquo vânæ placuere coronæ,
 Et compacta situ nunc fistula fœda jacebit.

C. Non ea, per Nymphas, Pisam námq; ipse profectus,
 Donavit mihi, nam nobis quoq; grata Camœna est,
 Et carmen Glaucæ cano pulchrè, & carmina Pyrrhæ
 Laudo, & Crotonem, sedes pulcherrima, Acynthus.
 Et mons Eous Lacinius, edit ubi Aegon
 Ipse quater denas nullo auxiliante placentas,
 Montibus & taurum prensum pede traxit ab istis,
 Donavitque, Amarylli, tibi ; clamore sonabant
 Fœmineo colles, ridebat at ipse bubulcus.

B. O Amarylli ! tui post fata novissima s^æpe
 Chara recordabor: capris mihi dulcior illa
 Interiit, sed dat tales fors dura dolores.

C. Fidere Batte decet, cras fortè levabere curâ,
 Nam vivis spes est, defunctis omnis adempta.
 Jupiter est quondam pluvius, quondamq; serenus.

B. Reddideras animum, vitulas depelle tenellas,
 Arrodunt oleas, fugis isthinc ocyus albe.

Κ. Ουδέν. Άλλοκα μόρι μιν ἐστ' Αισθέριο τομένω,
Καὶ μαλακῶ χρόνοι καλὰ κόμιστα δίδωμι
Άλλοκα δὲ σκάρετὸ βαθύσκοιο ἀμφὶ Λάτυμον.

Β. Λεπίδος μὰς χρῶ ταῦρος ὁ πύρριχος. Εἰδε λάχοιεν
Τοὶ τῷ Λαμπτορίᾳδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύσιη
Τῷ Ηρα, τοιόνδε κακοχειρων γάρ ὁ δῆμος.

Κ. Καὶ μὰν ἐς σομάλιμοι ἐλαύνεται, ἐς τὰ Φύσκα,
Καὶ ποτὶ τοῖς Νίσσιον ὅπα καλὰ πάντα φύσιη
Αιγάκιπρος, ς χιλία, ς ἐνώδης μελίτεια.

Β. Φεῦ φεῦ. Βασικῶταὶ ς τῷ Βόει, ὡς τάλαι Αιγαίοι,
Εἰς Αίδην, ὅκκα ς τὸν κακᾶς ἡρόνταο νίκας.
Χ' ἀ σύεργε ἐνρῶτη παλιώτει, ἀν ποτ' ἐπάξει.

Κ. Ου τίνα γ', ς τύμφας ἐπεὶ ποτὶ Πίσται ἀφέρπται
Δῶρον ἐμίν τιν ἐλείπεται ἐλώ δέ πι εἰμὶ μελικτάς,
Κῆν μόρι τὰ Γλαύκας ἀγυκρόματα, ἵν μὲ τὰ Γιύρρω.
Αιγέω τάν τε Κρότωνα καλά τσόλις ἀ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταμὸν τὸ Λακώνιον, ἀπέρδ πίκτας
Αιγαίοι δύδακοντα μόριος κατεδαστο μασδάς.
Τίλει ς τὸν ταῦρον ἀπ' ὄπεος ἀγε πιάξει
Ταῖσιν πλάς, κῆδων Ἀμαρυλλίδη τῷ μὲ γυναικεῖς
Μακρὸν ἀιδύσας, ς βακόλος ἐξεγέλασεν.

Β. Ω χαείσος Ἀμαρυλλί, μόνιας σέγεν δὲ θαυμόσας
Λασένιμεθ· ὅσοι ἀγες ἐμὶν φίλαμ, ὅσοις ἀπέσβας.
Αι διτῷ σκληρῷ μάλα λάκυνος, δὲ μὲ ἐλελόγχει.

Κ. ΘΑΡσεῖ ζεῖ, φίλε Βάττει τάχ' αὐγεον ἔσετε ἀμεινον
ΕΛΠΙΔΕΣ σὲ ζωοῖν, ἀνέλπιστο μὲ θανόντες.
Χώ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει ἀγειος, ἄλλοκα μὲν

Β. Θαρτέω. Βάλλε κέστω τὲ μοσχῖν τὰς γάρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τεώγηπ, τὰ μύσοις σιτθ' ὁ λέπαρχος.

C. Ad tumulum, Cymætha, veni ! non andis ? at illuc
 Me sine ut accedam quô non lætere daturum,
 Mox nisi discedas ; rursum venis ? ô mihi si quis
 Porrigat huc baculum quo te importuna ferirem
 B. Per summum me quæso Tonantem respice, punxit
 Plantam spina gravis : quantum inter gramina tol-
 Se tribuli ! fato pereat male torva genista, (lunt
 Illam námq; tuens hoc angor vulnere : cernis ?
 B. Unguib arreptum teneo, ni fallor, & ipsa est.
 C. Pârva licet, quantis hominem cruciatis angit ?
 C. Nudus, Batte, pedem montes ne tende per altos ;
 Summo námque rubi tribulique cacumine surgunt.
 B. Ipse senex, quæso, num flagrat amore puellæ,
 Blanda supercilio nigro quæ ceperat ipsum ?
 C. Et fuit ille quidem solito magis, ipse jacentes
 Nuper in amplexu (si fas est credere) vidi.
 B. Euge senex ! poteras lascivos vincere Panes,
 Capripedem, aut Satyrum naturâ æquare salaci.

AMATOR, vel PERDITE-AMANS.

IMmitem puerum vir quidam assuetus amari
 Ardebat, formâ egregium, sed dispares multum
 Ingenio, miserum nam despiciebat amantem.
 Non animum magni tangebat numen Amoris,
 Non arcu, juvenumque intrantes corda sagittæ,
 Trux

Κ. Σίτη' ἀ Κυμαίᾳ ποτὶ τὸν λόφον ἐκ ἡπακενεῖς;
 Ήξεῖ, ταὶ τὸν Πάνα, χαχὸν πέλος ἀντίχεια διαστῆ,
 Εἰ μὴ ἄπει τετόφετο. οὐδὲ αὐτὸν ἀδει ποθέρκει.
 Εἰτὲ ἦν μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὃς το πατεῖσι.

Β. Θάσοι μὲν, ὃ Κορύδαν, ποτὶ τὸν Διός ἀ γέρ ἀκανθα
 Αρμοῖ μὲν ἀδει ἐπάγει τὸν τὸ σφυρόν. οὐδὲ λέ βαζεῖσι
 Ταὶ ἀβακτιλίδες σύπι. κακῶς ἀ πόρπις δλοιτο
 Εἰς τάχει ἐτύπαι χασμέμυδνος. οὐδὲ γε λένασεις;

Κ. Ναι ταὶ, τοῖς οὐνόχωστοι ὄχο γε μὲν ἀδει γένεται
 Β. Οασίχοι οὐδὲ τὸ πύμα, γένεται ἀλίνοι ἀνδρεια δαμάσσει
 Κ. Εἰς ὄρος ὅχι ἔρπις, μὴ ἀνάλιπτος ἔρχει, Βάθει
 Εἰ γέρ δρεις ῥάμποι τε γένεται ἀστάλαθοι κομόσσητο

Β. Εἰπέ ἀγε μοι Κορύδαν, Τὸ γερόπιον οὐδὲ ἐπι μέλλει
 Τίναι τὰι κυανοφρυνι ἔρωτίδαι, τᾶς ποτὲ ἐκίσθη;

Κ. Ακμάν γένεται λειλαῖς ὥραί γε μέρι ἀντὸς ἐπιγήσα
 Καὶ ποτὶ τὰι μάνδραι, κατειλάμβανοι ἀμος σάργυει.

Β. 'Ευγέ', ὃ ὑφρωτε φιλοῖφα τό τοι γένος οὐ Σατυρίσκοις
 Εγγύθει, οὐ Πάλεσσι κακεκάμψοισι ἐσίσλη.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ή ΔΥΣΕΡΩΣ,

Ανέρ τις πολύφιλος ἀπηέρεις ἔρχεται
 Τὰι μορφὰν ἀγαθῶ, τὸ δὲ πρόπον ὄχι ἔτεροι
 Μίση τὸν φιλέοντα, γένεται ἐν ἀμερον εἰχει
 Κάκιον τὸ Ερωτα, τίς οὐ θεός, οὐδέκα τέχα
 Χεροὶ κεχατεῖ, πᾶς πικροὶ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.

Trux erat occursu; factusque ferocior ipsis
 Blanditiis, nullum dederat solamen amanti.
 Non jubar oris adest, non lumina grata, genæque;
 Non sermo, aut tristes mulcentia basia flamas.
 Sed fera seu turbæ venantium infensa, sequentem
 Torquet amatorem sævus, crudelia semper
 Labra, truces oculi puer, torvumque tuentes;
 Nec vultus dispar reliquis, at pallidus irâ,
 Et rabie immitti suffusus, sed tamen (istis
 Scilicet ut pulchrum vitiis) ardebat annator:
 Non tulit ulterius diras in pectore flamas,
 Sed veniens lachrimas infausto in limine fudit,
 Vestibulo & superincumbens extrema profatur.

Crudelis puer, & fulvæ stirps sæva leænæ,
 Dire puer, nostroque ingratum pectus amori,
 Hunc laqueum finem vitæ tibi dona suprema
 Porto meæ, tandem liber statuere dolore:
 Jam loca jussa peto, properoque capescere sedem,
 Unica damnatos requie quæ donat amantes.
 Illius at terræ si tota oblia potem,
 Heu nunquam memores valeam restringere flamas.
 Vestibulis jam dico vale, narroque futura.
 Gratia blanda Rosæ, brevis hanc tamen obruit ætas;
 Vere nitent molles violæ, subitoque senescunt;
 Liliaque amittunt niveum demissa colorem;
 Candida nix perit, & liquidas mutatur in undas.
 Grata viret pueris parvo sed tempore forma,
 Tûque puer quondam fortasse ardebis amore,
 Et frustra lachrimis flammam plorabis a maram.

Supremum

Πάντος δὲ καὶ μέγιστος γένεται περισσότερον αὐτοῖς.
 Οὐδὲ τι τοῦ πυροῦ περιμέτιον, ὃντες ἀμάρτυρα
 Χείλεος, ὃντες δολούς λιπαρὸν σέλας. οὐδὲ δολαλον,
 Οὐ λόγος, οὐδὲ φίλαμα τὸ καθαρίσαντα τὸ ἔρωτα.
 Οια δὲ θηρὸς ὑλαῖος ὑποπέμψεις κυναλός,
 Ουτοις πάντες ποτὶ τὸ βροτόν ἀχρεῖα μὲν ἀνταρτοῦ
 Χείλεα, οὐδὲ καρδιαὶ λειχὸν βλέποντο, εἰς τὸν ἀνάγκας;
 Ταῦτα δὲ χρήσαι τὸ φρέσπετον ἀμείβετο. φεῦγε δὲ τὸν θεόν
 Υπεν ταῖς ὄργας πεποιημένον ἀλλὰ οὐ τοτε
 Η καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίστο μᾶλλον ἐφαγάς.
 Λοίσθιαν οὐκ ἔτικε τὰ σύμφροντα τὰς Κυνηρείας.
 Αλλ' εἰπέτω ἐκλαυσει ποτὶ συγγοῖοις μελαγχροῖς,
 Καὶ κύστε τὰς φλιάς. οὐτοις δὲ αὐτείκατο φανάτι.

Λυγείει παῖς οὐ συγκένει, κακός αἰταγμένης λεπέτης,
 Λαίνε παῖς, οὐ ἔρωτος αἰγαῖς, δῶρά τοι πίνθον
 Ασίσθια ταῦτα φέρεν, τὸν ἔμοι βρέχοι οὐκ ἔτι γέρσε,
 Κύρε, θέλω λυπῆν κεχολωσθεῖν ἀλλὰ βαδίζει
 Εἴθατύ μεν κατέκεντας ὅπα λόγος ἥμδην αἰσχροῖν,
 Ξωὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, εἴθα τὸ λάθος.
 Αλλὰ οὐδὲ ὄλον ἀντὸν λαβάν ποτὶ χεῦλος ἀμελέξει,
 Οὐδὲ κε τῷσι σβέσω τὸν ἔμοι πόθον. ἄρτι δὲ χαύροι,
 Τοῖσι τεοῖς περιθύροις ὑπειθάλλομεν. οἶδα τὸ μέλλον
 ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟΝ καλόν ὄστι, οὐδὲ γεόνος ἀντὸν μαράντι.
 ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ καλόν ὄστι σὲ εἴσαι, οὐ ταχὺ γηρᾶ.
 ΛΕΥΚΟΝ τὸ κένον ὄστι, μαραντεῖαι αἰίκα πίπη.
 Α ΔΕ ΧΙΩΝ λευκά, οὐ τάχεται αἰίκα παρεῖ.
 ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΣ καλόν ὄστι τὸ παυδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ξῆ.
 Ηξει καύρος ἐκεῖνος ὄπανίκα οὐ τὸν φιλάσσει,
 Ανίκα τὰς κερδίας ὄπιενθρόνος αἰλυμερά κλείσσει.

Supremum sed chare tamen da munus a mantri,
 Ante fores cùm me egrediens pendere videbis,
 Ne sine neglectum sàvus pendere cadaver : (bens,
 Consiste, & paulùm illachrimans, fletúmq; resor-
 Defunctum laqueo exolve, & torpentia membra
 Contege veste tuâ, supremâque bâsia fige :
 Oscula da saltem extincto, exhorrescere noli,
 Nec si mutatus des oscula, vita redibit.
 Extrue tunc tumulum, nostros qui servet amores,
 Et dic discedens ter, Chare occumbis amice.
 Ni piget hoc etiam: Socium mors tristis ademit.
 Tunc hoc quod féri cippo superaddito carmen.

Hunc amor occidit, noli transire viator.

Siste gradum, & durum elegit, dic, iste sodalem.
 Tunc lapidem ingentem advolvit, muróq; reclinat,
 Erectum ad medium limen, funiculus altè
 Nectitur, & proprio circumdat vincula collo :
 Tum pede devolvit sedem, moriensque pependit,
 Extulerat tectis gressum, cùm vidiit ab alta
 Suspensum trabe : at non mitior ille, nec ullus
 Funere demisit lachrimas, sed polluit omnem
 Quam puer induerat defuncto corpore vestem,
 Gymnasiúmq; petens consueto more lavatur,
 Numen & accessit violatum : saxeus illic
 Stabat Amor bâsi, mediis effultus in undis ;
 Exilit, & sônti sumit de sanguine pænas.
 Vox pariter, pariter profluxit spiritus ore.
 Despexi & perii. Valeat nunc agmen amantum,
 Judicat ipse Deus, nullas contemnите flamas.

THA.

Άλλα τὸ πᾶν χειρὶ τῦτο παιίσατοι ἀδύ τι ρέζον,
 Οππόταν ἔξερθιν ἡρτημένον σὲ περθύροισι
 Τοῖπ τεῖσιν Ἰησ., τὸν τλάμονα μή με παρέρθης.
 Στᾶθι μὲ, ω βεργάχι κλαῖσσον· οὐκαστέσσας μὲ τὸ μάχρι,
 Λύσσην τὰς σχάσιμες, ω ἀχρίθες ἐκ ρέθίσιν σῶν
 Ειματα, ω κρύψοι με, τὸ μὲ μη πύματό με φίλασσον·
 Καὶ μερῷ χάσισσαν τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβάσσεις·
 Οὐ μιαμένης, εἴης διαλλάξας με φίλασθε·
 Χῶμα μὲ μοι κοίλαντο, ω μεν κρύψει τὸ έρωτε.
 Καὶ ἀπίκαι, τοῦτο μοι τοῖς ἐπάνουσι, ω φίλε κείσας·
 Ήν μέ γε λῆσ., ω τῦτο, Καλός μὲ μοι ἀλλοῦ ἐπαίρος·
 Γεύσοι καὶ τόδε ἐραμένω, τὸ σὺν τέλσιν χαστεῖν,
 ΤΟΥΤΟΝ Ερως ἐκ θεατῶν, οὐδεὶς πάρεστις,
 Άλλα σὰς πέδε μένεισι, Απηκάσα εἶχεν ἐργάρον.
 Ως μὲ εἰπάτε λιθοῖν μὲ λεπτὸν ἐρεισθερός μὲ θητὲ τοίχῳ·
 Αγέτι μέσσων μέδει φοβερότ λίθοι, πίπειν σὲλήνης
 Τὰς λεπτὰν εχοῦσιν· Βρόχος μὲ μεβαλέτη παχύλω,
 Τὰν ἔσθρας μὲ ἐκύλισετο ποδές, πὲλ ἐκρεμασθεῖ
 Νεκρός ὁ μὲ ἀντ' ἀιδεῖς θυρεός, καὶ τὸν νεκρόν εἶδεν
 Αυλᾶς ἔξιδιας ἡρτημένον· οὐ μὲ ἐπιλίθη
 Τὰς ψυχάς, ω κλαῖσσετο φόροι, καὶ μὲ τοῦ νεκρῷ
 Ειματα πάντας ἐμάσαντες βαίνει μὲ ἐπ' ἀθλοῖς
 Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεκμάστη λαζάρον.
 Καὶ ποτὶ τὸ θεῖον μένθε τὸ οὐβεσσον· λαζάρας μὲ
 Ιστετ' ἀπὸ κρηπίδων Ερως, μέδεις πάντας ἐφύερθε.
 Αλατο καὶ τῷγαλμα, κακὸν μὲ ἀκτινεῖς ἐφαίβοι·
 Λιμα μὲ ἐφοιίχθιν παγδός δὲ ἐπεκάλυπτο φωτα.

ΧΑΙΡΕΤΕ τοὶ φιλέοντες· ω γάρ μιτοῖς ἐφοιίχθιν·
 Σπέργετε μὲ ὑμένες αἵτας ω γάρ ΘΕΟΣ διδούλοις.

THALYSIA.

Tempus erat cum tres una peteremus Halentē,
 Eucritus, ipse comes, sed tertius ibat Amyntas.
 Nam pulchræ Cereris Phrasidamus sacra ferebat,
 Antigenésque, duo fratres, prolésque Lycopis :
 Qui soli ex Clytiæ generoso sanguine restant,
 Soli ex Chalconis, Bureiam qui pede fontem
 Fecerat ex imo, genibus subnixus, ad illum
 Populus umbrosos ramos distendit, & ulmi
 Aetherias surgunt florente cacumine ad auras.
 Vix iter emēnsi medium, tantumque videbam
 Jam tumulum Brasilæ, nobis cum fortè viator
 Adjunxit se, gente Cydon, gratisque Camoenis,
 Cui nomen Lycidas, caprorum pastor: & illum
 Intuitu primo potuisses noscere signis
 Persimilem capræ : fulvâ nam pelle tegebat
 Agrestes humeros pressum lac nuper olente :
 Textilis attritam religarat pectore vestem
 Zona, manum baculo callosam innixus agresti
 Ex olea, mihi qui subridens talia fatur.
 Visus ei placidis risus se fundere labris.
 Quo tibi, Simichida, rapidis sic passibus itur,
 Sub pedibus cum jam cæpit dormire lacertus,
 Nec cassita levis per devia rura vagatur ?

Aut

ΘΑΛΥΣΙΑ.

ΗΣτρέφοντος ἀντί^τ ἐγώ τε γέ Ευχετος εἰς τὸ Αλεπτα
 Ειρηνεος ἐκ πόλιος^τ σωὶς γέ τείτος ἀμψιν Αμύντας.
 Ταῦτα διοῖ γάρ ἔτενε φαλύσια ὁ Φρεστόδημος,
 Καὶ Αγριέμης, δύο τέκνα Λυκάππεος^τ εἴτε φρέσιδαί,
 Χαῖτος τοῦτο^τ διαφέρει, οὐτό Κλυτίας τε γέ αὐτοῦ
 Χάλκανος, Βύρειας ὃς ἐκ ποδὸς ἄνευ χράντα,
 Ευγένειος στάδιος πέτρας γόνιο^τ ταῦτα μὲν πάρ^τ αὐτοῖς
 Αἰγαίοις πιελέαν τε ἔνσκιον ἀλπος ἔφαγον,
 Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες, κομόσσοσαι.
 Κύπεια ταῖς μεσσάζειν ὅδοις ἀνυψεις, οὐδὲ τὸ σῆμα
 Αμνοῦ τῷ Βερσοίλα κατεραφίετο^τ καὶ τοῦ ὁδίται
 Εφελοις σωὶς Μοίσσαις Κυδωνίκον ἔρομες ἀνιλέα,
 Ονοματα μὲν Λυκίδαι, οὐδὲ μὲν αὐτόλος^τ οὐδὲ καὶ τὸ μην
 Ηγυιόντεν ίδαι, ἐπεὶ αὐτόλοις ἔξοχ^τ ἐώκει.
 Εκ μὲν γὰρ λαστοιο δασύτειχος εἴχε τεσσάροιο
 Κυακόν δέρμι^τ ὄμοιοι, γέας ταμισοιο ποτοσδοι^τ
 Αμφίδε^τ οἱ σκύθεσοι γέρων ἐσφύγγετο πέπλος
 Ζωῆται πλοκερῷ^τ ροικά^τ μὲν ἔχει αγειελάω^τ
 Δεξιτερῆ^τ καρυόν, γέ μὲν αὐτέμιας εἴπει σεσταρώ^τ
 Ομηραπ^τ μειδίωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχειο χείλευς)
 Σιμηίδαι, πᾶς δὲ τὸ μεσσημέσιον πολας ἔλκεις,
 Αἴγαια δὲ γέ σανιρος ἐράμικαπ^τ καθεύδει,
 Οὐδὲ οὐπιτυμβίδιοι κορυφαλλιδεις οὐλαγονται;

Aut epulum petis ? aut cuiusdam è civibus offers
 Te cupidum prælo ? propero sic calculus actus
 Parvulus incessu circum vestigia tinnit.

Hic ego ; Præsignes meruit tua fistula laudes ,
 O Lycida ! cedunt pastor messórque canenti.

At quanquam fuerit res hæc gratissima nobis ,
 De dubia me posse reor contendere palmâ.
 Ad sacrum Cereris nobis iter ; & , mihi chari ,
 Par fratrum , Divæ formosæ festa pararunt ,
 Primitias frugum : largo nam copia cornu
 Dono munificæ Cereris nunc horrea replet.

Verùm age , communis quoniàm lux átq; Camœna ,
 Incipe Bucolicum , solamina mutua , carmen. (est ,
 Nam me Pierides vatem fecere , ferórque
 Omnibus eximius , sed non ego credulus illis ,
 Non ego , per terram ! nam nec , me judice , doctum
 Sicelidam supero Samium , dulcémque Philetam ;
 Rana sed argutis videor certare cicadis .

Hæc dixi alliciens : ridens hic suaviter infit.

Hac tereti clavâ mihi mox donabere , námque es
 Eductum penitus divino è semine germen .
 At mihi seu nimiùm vanus faber ille videtur ,
 Qui monti æquales ædes struit Oromedonti ,
 Non minus et vestris res est insana , Camœnæ ,
 Alitibus , frustra Chio contendere vati
 Verùm age Bucolicum (nec sit mora) carmen utérq;
 Experiamur , ego hoc (possit si forte placere)
 Cantabo montis nuper quod vertice feci .

Naviget Ageanax feliciter ad Mitylenen ,

Urget

Η μετὰ δεῖτα κλιτός ἐπείγεια; ἥτιος ἀργανή
 Λαοὶ οὐκεπρόσκεις; ὡς τεδ. ποσὶν εισομένῳ
 Πᾶσα λέγος πλάσια ποτ' ἀρβιλίδεσσιν ἀπίλει.
 Τόι, δέ, ἐγώ ἀμέρητος· Λυκίδα φίλε, φαστί πι πάτε
 Εὔμενος συεικτάνι μέγ' ὑπέροχον ἐν τε γομένοιν
 Εἰ τ' ἀμπτήρεσι τὸ δὲ μάλα θυμὸν οἰνει
 Αμέτερον. καίτοι, κατ' ἐμὸν ιόν, ἴστραστεδεν
 Ελπομένης δέ δέδε Θαλυστάς. οὐ γάρ ἐπεῖροι
 Ανέρες ἐνπέπλῳ Δαμάτεσι δεῖτα τελεῖτι,
 Ολβια ἀπαρχομένοι. μάλα γάρ σφισ πόνι μέρε
 Α λαμίων ἔνεισθοι ἀνεπλήρωσεν ἀλασάν.
 Αλλ' ἄγε μή, (ξυνά γάρ δέδε, ξυνά δὲ καὶ ἀσές)
 Βωκολιασδώμεθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄντασεν.
 Καὶ γάρ ἐγώ Μοισῶν καπιρόνι σόμα· καὶ μὲ λέγοντι
 Πάτεσιν δοιδὲν ἀεισον· ἐγώ δέ πις δὲ τελευτής,
 Ου δάν· γάρ πα, κατ' ἐμὸν ιόν, ψῆτε τὸν ἑστάν
 Σικελίδαι πίκημι τὸν Σάμων, ψῆτε Φιλητάν,
 Αείδαν· ΒΑΤΡΑΧΟΣ δέ ποτ' ἀκείδες ὡς τις ἐσίδε.
 Ως ἐφάμαν ἐπίγαδες· οὐδὲ μαίπολος ἀδὲ γελάσας,
 Τάν τοι ἔρα, κορινίαι διαρίσσομεν, ψήκεν ἔστι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθεία πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔργον.
 Ως μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπεγένθεται ὅστις ἐρευνή
 Ισσον ὄρευς κορυφῇ τελέσαν δόμον Ωρομεδόντος,
 Καὶ Μοισῶν ὄρνιχες, δόμοι ποτε Χῖον δοιδὸν
 Αιγάτα κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Αλλ' ἄγε, βωκολικῆς Ταχέως ἀρχαμένος δοιδᾶς,
 Σιμιχέδαι καὶ καὶ μήν. ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τέρης ὁ, π πάχει σὲ ὅρει τὸ μελισθεῖον ἐξεπόνασσα.
 Εογεταὶ Αγελάνακπι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάταν,

Urget ab occasu cùm jam Notus humidus æquor
 Hædorum, Orion rapidis cum sistitur undis.
 Si pulchrum Lycidam, cuius nunc flagrat amore
 Dimittat, validus quia me tenet illius ignis.
 Halcyones sternant fluctus & marmora ponti,
 Atque Notos, Austrumque algas qui verrit ab imo,
 (Halcyones Nymphæ quas dilexere marinæ
 Ante omnes volucres querunt qui fluctibus escam)
 Ageanax pulchram dum navigat ad Mitylenen
 Omnia sint placida, & portu sistatur amico..
 Tunc roseum gestans fertum, aut florentis Anethi,
 Purpureâ decorans vel tempora lœta coronâ,
 Diffusum Pteleâ vinum craterem refundam
 Juxta ignem recubans, fabas torrebit in igne,
 Tunc aliquis, cubitum lectus consurget ad altum
 Cnyzâ atque Asphodelo redolens, apioque virenti.
 Molliter ipse bibam, non immemor Ageanactis,
 Impressum donec tingat fex crassa labellum.
 Et mihi cantabunt gemini, quorum alter Acarnan,
 Ille Lycopites, & Tityrus accinet ipse:
 Quo pacto Xeneæ Daphnis flagravit amore,
 Utque vagum quercus luxere in montibus altis,
 Quæ circum placidæ ripas nascuntur Himeræ,
 Cum celsam super ille miser tabesceret Hæmum,
 Aut Athon, aut gelidâ Rhodopen, aut Caucason al-
 Et canet ut quondam pastorem acceperit arca (tam.
 Vivum ingens, quando ira gravis terribat herilis.
 Interea simum pratis florentibus agmen
 Sæpe cavam Cedrum repetito examine complet,
 Et

Χάπται ἐφ ἑστεῖοις ἐζίφοις θότος ὑγρὰ διάκη
 Κύματα, καὶ Ωσίαν ὅχι ἐπὶ Ωκεανῷ πόδας ἵσχῃ,
 Αἰκεν τὸ Λυκίδιαν ὀπίσευμαν ἐξ Αφροδίτας
 Ρύσιται. Θερμὸς γάρ ἔρας ἀντοῦ με καταγήει.
 Χ' ἀλκιώνες δορεστεῦντι τὰ κύματα, πάντες θάλασσας,
 Τόν τε θότον, τὸν τὸν ἔυρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ.
 Αλκώνες, γλωσκαῖς Νηρίτοις τάρτε μάλιστα
 Ορύθων ἐφίλαττεν, ὅσας τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγεται.
 Αγεάνακτη πλόσιοι διζηνόμω ἐς Μιτυλάναν
 Οσα πάντα γένοιτο, ύπ' ἔυπλοον ὄρμον ἔχοιτο.
 Κήκω τίνοι καὶ ἄμαρ, ἀνήγινον ἢ ροδοβέλα,
 Η καὶ λευκοῖσιν τεφασιν τεῖλε περὶ φυλάσσων,
 Τὸν Πτελεαπικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξεῖ,
 Πάρπιεὶ κεκλιμένος κύαμοι λέτις σὸν πυεὶ φρεξεῖ,
 Χ' ἀ τιβάς ἐσεῖται πεπυκασμένα ἐπὶ ἕπι πάχω
 Κνύζει τοῦ, ἀσφοδέλῳ τε, πολυγυάμητῳ τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμαμένος Αγεάνακτος,
 Αυτῶσιν κυλίκεσσι ύπει τούγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αυλικούπητι μένοι δύο ποιμένες εἰς μὲν Αχαρίέας
 Εἰς δέ, Λικαπίτας, ὁ μὲν Τίτυρος ἐγγύτερος ἀστεῖ,
 Ως ποκα τῶν Ξείδας ἡράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,
 Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, ύπει δρύες ἀντοῦ ἐτρύπειν,
 Ιμέρα όπει φύουπ παρὸν θάρσου πολαμοῖο.
 Ευτε χεῖτο ἀστις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἰμονί,
 Η Αἴω, ἢ Ροδοπαί, ἢ Καύκασσον ἔσχατεσσα.
 Ασεῖ δέ τοι ἔδεικτο τὸ ἀπόλον ὡρία λάρνας
 Ζωὸν ἔοντας, κακαῖτην ἀλασθαλίασσιν ἀνακλοῖσι
 Ως τέ νη ἀσιμαὶ λέγενοί τε φέρβον ιοῖσσαι
 Κέλρον οὐς ἀλεῖται μαλάκοις ἀντεστητο μέλισσαι.

Et vatem madidum Musarum Nectare pascit.
 Fortunate Comata ! hæc sors tibi pertulit, & tu
 Conclusus fueras arcâ, te Nectare dulci
 Pastor, apes toto paverunt mense jacentem.
 O utinam nostrâ hac esses ætate superstes !

Tunc ego servarem gratus tibi monte capellas,
 Cantibus auscultans, piceis vel quercubus ipse
 Acclivis summis caneres, divine Comata.

Dixerat, & tacuit, tunc ordior ipse vicissim.

O Lycida, tauros pascentem in montibus altis
 Carmina me dulces docuerunt multa Camœnæ,
 Quæ fama ad summum fortasse evexit Olympum:
 Quod tamen in cunctis excelluit, hoc tibi primum
 Incipiam, tu præbe aurem gratissime Mulis.

Simichidæ sternutavit dulce agmen Amorum,
 Qui tantum myrto gaudet, quæm Vere capellæ ,
 Ipse & Aratus amat puerum, gratissimus illi,
 Visceribus totis ardescens : novit Aristis,
 Vir spectatus Aristis, in ipso Delius antro
 Inflantem calamos quem fastidire nequiret.

Quantus Arate tuis pueri furit ossibus ignis !

Pan Homoles præpingue solum sortite nivalis,
 Cura tibi vatis fugitivos sistere Amores,
 Sive Phœnix erit formosus, sive quis alter.

Hoc tu si facias, pueri non Arcades unquam
 Scyllis (Pan) latera atque humeros tibi chare flagel-
 Exigua adfuerit festo cum copia carnis. (lent,
 Si non annueris, fias tunc unguibus ater
 Undique concisius, lectumque urtica ministret.

Montibus

Οὐκέτε οἱ γλυκὺ Μοῖσα χρήσιμος γένεται.
 Οὐ μακρεστὶ Κομάτε, τὸ θέλον πάθε τερπνὰ πεποίησι.
 Καὶ τὸ κατεκλάδην ἐσ λάριαχε, καὶ τὸ μελιστᾶν
 Κιεῖα φερβόμηνος, ἔτος ἄστοις ἔξεπέλεσας.
 Λιγ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς σφαέρημος ὄφελες ἦμει,
 οὐτοὶ ἐχοντες οὐδὲν αὐτὸν ἀρέα τὰς καλὰς ἀιγας,
 Φανᾶς εἰσεισαν τὸ λαύρον δρυσὶ, οὐτὸν πένης
 Αδὺ μελισθόμηνος κατακλιστο, θεῖε Κομάτα.

Χώ μὴ τέως ἀπὸ πάντας απεπάντατο. Τὸ δὲ μετ' ἀνθίσ
 Κήρων τοῖς ἐφάμαντοι Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὴν ἀλλα
 Νύμφαι καὶ μίδας ἀντὶ ἀρέας βακολέοντα
 Εσθλά, τὰ πάντα καὶ Ζαρὸς ὅπλοι θρόνον ἀγαγε φάμι.
 Αλλά τούτῳ ἐκ πάντων μέγ' ὑπερέρχοι, φέτος τούτοις
 Αργεῖον. Αλλ' ὑπάκοοισον, ἐπεὶ φίλος ἐπλεο Μοίσας.
 Σιμιχίλα μὲν Ερωτες ἐπέπλαρον οὐ γαρ οὐδεὶς
 Τόσον ἐρή Μυρῆς οὐσιοῖς εἰαρος ἀνγες ἐρειται.
 Ορχοτος δέ, οὐ τὰ πάντα φιλοῦτατος αἰεις τάντα,
 Παῦδος ταύτης αὐλαγύχοισιν ἔχει πόδον. οὐδεις Λευτις,
 Εσθλὸς αὐτῷ μέγ' Αετις, οὐ δέκει αὐτὸς αἴθει
 Φοῖβος σὺν φόρμηγι ταῦτη τετρόδιστοι μεγαροι,
 οὐτοὶ ἐκ πάντων Αετος ὑπ' οὐσίου ἀθετούσι τοποπ.
 Τοῖ μοι, Πάν, Ουμέλας ἐρεστὸν πέδην οὔτε λέλογχος,
 Ακλητοι τάπιοι φίλας ἐσ λεῖεσας ἐρεισας,
 Ειτ' ἄτοις ὁ Φιλίππος οὐ μελταχός, ἔιτε πις ἀλλοι.
 Καν μὲν ταῦτα ἐρδεις, οὐ Πάν φίλε, μητὶ πι παῖδες
 Αργεδικοὶ σκίλλασον ταῦτα πλευρεσί τε καὶ ὄμης.
 Τανίκα μαστόδοις, οὐτα κρέα τυτθὰ παρει.
 Ει δὲ ἄλλως οὐσας, καὶ μὲν λεύθα πάντας γεσπ
 Δεκτόμηνος πατέσσαρος, καὶ οὐ κτίλαιπ καλέσσοδις.

Montibus Edonis maneas, & tempore Brumæ
 Juxta Hebrū fluviū, gelidum conversus ad Arcton :
 Atque apud Æthiopes ardens te torreat æstas,
 Ad Blemyas populos, quâ surgit origine Nilus.
 Linquite & Hyetidos fontes, & Biblidos undas.
 Hic roseas monstrate genas examen Amorum,
 Et pulchræ celso properate à monte Diones,
 Vestrâque formosum configant tela Philinum,
 Figite, crudelis miserum me despicit hospes.
 Quanquam tu pyro sis mollior, ista puellæ
 Exclamat longè, Tibi forma, Philine, peribit.
 Ante fores ne sic frustra jaceamus, Arate,
 Nec toties repetamus iter, sed prævius ales
 Auroræ sinat his alium succedere curis:
 Hunc prope continget quendam pendere palæstram,
 Sed nobis curæ requies sit dulcis, anûsque
 Arcens submisso quæcunque infensa susurro.
 Finieram, cùm me subridens suaviter ille
 Ferre pedum jubet, & Musarum munere honorat.
 Atque ille ad lævam se vertit, semita Pyxam (mi
 Qua tulit, ast ego cui comes Euchritus, ad Phrasida-
 Tendimus ad dextrâ, & formosus Amyntichus, illic
 Culcitra prædulci lentisco strata recepit,
 Nuper & abscessis jucundus pampinus uvis.
 Fraxinus, & lenta nutabant desuper ulmi,
 Et propè decurrentis vivo manabat ab antro,
 Nympharum requies, jucundo murmure lympha.
 Turbâque gaudentes florenti æstate cicadæ
 Rauca laborabant cantu, atque acrecula longè

Affiduis

Εἰς δὲ Ηδωνῶν μὲν σφρεσοὶ χάματι μέσογει,
 Εἴροι πάρ ποτε μὲν τε βαρύμενοι, εὐγήτεροι δέ τε ποτε
 Εἰ λέ θέρφ πυκάποιοι πάρ Αιθιόπεοις γομένοις,
 Πέτραι ὑπὸ Βλεμίων, ὅπερ ὑπέκει Νεῖλος ὄρεστος.
 Τμιεις δὲ Υεπίδες καὶ Βυθλίδες ἀδύ λιπότες
 Νάμα, ψεύσασθε ξανθᾶς ἔδος ἀπὸ Διώνας.
 Ω μάλοισιν Ερωτεῖς ἐρευθομέδοισι ὄμοιοι,
 Βάλλετε μοι τόξοισι τὸν ἵππον Φιλίον,
 Βάλλετε δέ τὸν ἔπει τὸν ὄνυχοροπόρον ἔλεει με,
 Καὶ λί μὲν αἰπότον πεπάτερος αἱ λεγυμάτες,
 Αἰσθα, φαρπά, Φιλίνε τό τοι καλὸν ἄγνος ἀπορρεῖ.
 Μηκέτι τοι φρύρωμες ὅπι ταχθύροισιν, Αρχατε,
 Μηδὲ πόδες τείβαμες ὁ δὲ ὄργειος ἀλλοι αλέκτωρ
 Κοκκύσθων γαρκαψοις ἀπηργοῖσι δίδοιν.
 Εἰς δὲ τὸν ταῖσθε, φέρετε Μόλων, ἀγχοτο παλαίτρας.
 Αμύνει λέ ασυχά τε μέλοι, γραία τε παρεῖ,
 Ατις ἐπιφθύσθοισα, τὰ μὲν καλὰ θόσφιν ἐρύκοι.
 Τόσοις ἐφάμαν. Ο δέ μοι τὸ λαζαβόλον, ἀδύ γελασούσα
 Ως πάρος, ἐκ Μοισαῦ ξεινίον ἀπάστεν ἥμει.
 Χώ μὲν ἀποκλίνας ἐπὶ ἀειτερά, τὰν ὅπι Πύξας
 Ειρρόδον, ἀντιπέρ ἐγώ τε ψεύτης Ευκειτος Φεγοσιδάκης
 Στεφφέντες, χώ καλὸς Αμύγτιχος, ἐν τε βαζίσας
 Αλείας σχήνοιο γαμενίσιν ἐκλίνημες,
 Εν τε γειμάτοισι γεγαθότες οὐαζέοσι.
 Πολλαὶ δέ ἀμυντὶς ὑπέρθε καὶ καρκτὸς λογέοντο
 Αιγαίεις πλείσι τε τὸ λέ εὐγήτεροι ιερὸν ὑδῶν
 Νυμφῶν ἐξ αἰγαίοιο κατειβόμενοι κελαρύσσονται.
 Τοι δέ ποτε σκιερῶς ὄροδενίον αἴγαλίσουσες
 Τέλιγρες λαλαγεῦσι τε ἔχοι πόνον. αἱ δὲ ὄλολυγει

Assiduis humiles spinas clangoribus implens.
 Aflonat hinc cassita levis, gemit arbore turtur,
 Fontem & apes rauco circumstrepere fusurro,
 Omniaque æstatem redolent, redolent Autumnum.
 Ante pedes pyra advolvuntur, & tundique mala
 Circumfusa jacent: prædulci pondere pruna
 Flectebant lentoſ onerato vimine ramos.
 Tum quadrima gravi ligno eſt deſecta litura.
 Caſtalides quæ Parnassi juga ſumma tenetis!
 Talia forte Pholi vivo Centaurus in antro
 Amphitryoniadæ ſtatuit convivia Chiron.
 Paſtorem quondam Polyphemum ad flumen Anapi,
 Qui dextrâ immani torquebat ſaxa, choræas
 Ducere num Nectar bene potum tale coegerit,
 Quale illic veftro fluxerunt palmite, Nymphæ,
 Ad Cereris ſacras aras? in cuius acervo
 Saþe utinam figam vannum! mihi rideat illa
 Mergitibus decorata gravique papavere dextram.

B U C O L I C I.

D A P H N I S , M E N A L C A S ,
& C A P R A R I U S .

PAscenti tibi Daphni boves occurrit, ut aiunt,
 Lanigeræ pecoris custos in monte Menalcas.
 Flava utriusque coma & primæ lanugo juventæ,
 Inſlabatque

Τιλόθει σὲ ποιησῖσι βάτην τελέσεις ἀκένθησι.
 Λειδον κόρυδοι ς ἀκαγγίδεις, ἔστι τευχόν
 Ποτῶτο ἔνθατι φει πίδακες ἀμφὶ μέλισσαν.
 Πάγτ' ἀσδένι θέρεος μάλα πίσος, ἀσδένι δὲ ὀπάρης.
 Οχημι μὲν πάρ ποσὶ, ωδῷ πλευρεῖσι δὲ μᾶλα
 Δαψιλέως ἀμψιν ἐκυλίνθητο· τοὶ δὲ ἐκέχυστο
 Ορπακες θερβύλοισι κατεβείθοντες ἔρασδε.
 Τεράστεις δὲ πῆται ἐπολύετο κρατὸς ἀλεφαρ.
 Νύμφαι Κασταλίδεις Παρνάσσοις αὖπος ἔχοισται,
 Αρέι γέ πα τοιόδε Φόλω χτι λάίνον ἀντρον
 Κρητίρ Ηερακλῆ γέρων ἔστιστο Χείροι;
 Αρέι γέ πα τίσσον τὸν ποιμένα τού ποκ Ανάπο
 Τὸν κρεατερὸν Πολύφαμοι, δις ὄρεοι λᾶς ἐβαλλε,
 Τοῖον οέκερ ἐπειπε, κατ' ἀντία ποσὶ χορεῦσαν,
 Οιον δὲ τόκα πῶμας διεχειρίσαστε, θύμφαι,
 Βαρδὸν πάρ αἴματρος ἀλαδόδος; δις ὅπι σωρῷ
 Αυτής ἐώ παξαμι μέρα πίσον ἀ δὲ γελάσαν,
 Δεσμύματα ς μάκαρας σὲ ἀμφοτέρασιν ἔχοιστα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ,
 ς ΑΙΠΟΛΟΣ.

Αφιδὶ τῷ χαρέσεπι συήπτιτο βύκολέοντι
 Μᾶλα νέμων (ώς φαντὶ) κατ' ὄρεα μακρὰ Μεγάλκας.
 ἀμφω τόγ' ἥτις πυρροτέρειχ, ἀμφω ἀτάβω,

Inflabatque leves calamos, cantabat uterque,
 Tum te, Daphni, tuens haec edidit ore Menalcas,
 M. Daphni boum custos, vis decertare canendo?
 Posse mihi videor facilem promittere palmam.
 Reddidit at pulcher jactanti talia Daphnis.
 D. Lanigeræ pecoris custos cantorque Menalca,
 Vincere me nequeas non si moriare canendo.
 M. Num tentare placet, vel præmia ponere litis?
 D. Et tentare libet, vel præmia ponere litis.
 M. Quodnam ponetur pretium certaminis hujus?
 D. En vitulum; matri æqualis te poscit agna.
 M. De grege non ausim quicquam deponere tecum:
 Est genitor matérque, gregem numerabit uterque.
 D. Quidnam igitur pones? quæ tolleret præmia vicit?
 M. Vocibus est nuper mihi fistula facta novenis,
 Desuper æqualis ceræ munimine & infra:
 Hanc ponam, quæ sunt patris deponere nolo.
 D. Vocibus & nobis est fistula facta novenis,
 Desuper æqualis ceræ munimine & infra,
 Quam modo composui digito monstrante labore,
 Hunc etenim fissæ punxi mucrone cicutæ.
 Quis judex? quisnam vicitori præmia tradet?
 M. Opilio nobis quid si procul ille vocetur,
 Cui canis allatrat servanti candidus hædos?
 D. Clamarunt pueri, opilio mox præbuit aurem,
 Cantabant pueri, opilio de lite ferebat.
 Fistula cantorem primum dat sorte Menalcan,
 Inque vicem cecinit pulcher sua carmina Daphnis,
 Taliaque occœpit primus cantare Menalcas.

Αμφοτε συείσθεντες δεδαημένοι, άμφοτε ἀείδεν.

Περῆπος δὲ ὁν ποτὲ Δάφνην ἴδων ἀγέρεντος Μεγάλης·

Μ. Μυκητῶν ἐπίκυρε θεῶν Δάφη, λῆν μοι ἀείσας;
Φαμί τοι πηγασεῖν ὅστον θέλω αὐτὸς ἀείδων.

Τὸν δὲ ἔχοντα Δάφνην τοιῷδε ἀπανείβετο μήδη·

Δ. Ποιμανίς εὐρωπόκων δίδων συεικτά Μεγάλης,
Ουποτε πηγασεῖς μέν, ὁλὸν ἐπὶ πάθοις τούτῳ γένεσθαι.

Μ. Χρύσολεις δέ ὁν ἐσιλεῖν; Χρυσόλεις καταθεῖναι δέδλοι;

Δ. Χρύσοδων τοῦτον ἐσιλεῖν, Χρυσόδων καταθεῖναι δέδλοι.

Μ. Άλλα πάντας θησεύμεαδόν ὃν κεντάριον ἀρχιον εἴη;

Δ. Μόσχον ἔχον θησάω τὸν δέ θέσιν γένεσθαι αρνότο.

Μ. Ου θησάω ποικιλάριον. ἐπεὶ χαλεπός θόνος πατήμενος,
Χάλαπτον τὰ δὲ μᾶλα ποθέατερα πάντα γένεσθαι.

Δ. Άλλα πάντας θησάεις; πάλιν τὸ πλέον ἔχειν οὐδεῖν;

Μ. Σύεγγυν ἀντίστησθαι καλάντας ἔχον σπείραφον,
Λευκὸν καρπὸν ἔχοντα, ἵστον κέτον, ἵστον ἀνατένει,
Ταύτην κατθένειν τὰ δέ τὰ παρόδες καταθησάω.

Δ. Ή μάλισται καλύτερον σύεγγυν ἔχον σπείραφον,
Λευκὸν καρπὸν ἔχοντα, ἵστον κέτον, ἵστον ἀνατένει,
Πρώτων την συγένετον. ἐπεὶ γάρ τον δάκτυλον ἀλγῶ
Τύπον, ἐπεὶ καλαμός με διασχισθεῖς διέτμαται.
Άλλα πάντας κελεύεις; τίς ἐπάκοος ἔστεται αριθμός;

Μ. Τηνόταν πάντας σύτασθα τὸν αὐτόλοινον καλέσωμεν,
Ω ποτὶ ταῖς ἐμφοῖς ὁ κύνος ὁ φαλαρίς ὑλακτεῖ.

Χάλιμεν παῖδες αἴνοιν, οἱ δὲ αὐτόλοις ἦντος ἐπακόστας·
Χάλιμεν παῖδες αἴνοιν, οἱ δὲ αὐτόλοις ἦτελε κεῖναι.
Περῆπος δέ ἀείδει λαζανὸν ἔγκτα Μεγάλης·
Ειπάτε δέ ἀμοιβάσιν ὑπελάμβανε Δάφνης αὐτὸν·
Βακολικόν. Θτω δέ Μεγάλης ἀρέσατο περῆπος.

M. O nemora, ô saltus Divorum è stirpe! Menalcæ
 Si vobis quondam grata Camœna fuit
 Lanigeram saturate gregem, si forte juvencas
 Egerit huc Daphnis, non minus ille ferat.

D. O herbæ fontes, & germina, grata querelis,
 Si quid habet Daphnis par Philomela tuis,
 Hoc saturate boum armentum si forte Menalcas
 Insuper adveniat, pascua læta date.

M. Undiq; ver nitidum & florentia germina, lacte
 Ubera turgescunt, crescit & agna recens,
 Florida si veniat virgo, postquam illa recessit,
 Marcuit hic Pastor dulcis & herba siti.

D. Hic & oves foætæ pariunt capræque gemellos,
 Nectar apes cumulant, quercubus alta coma est.
 Qua pedes incedit Milo : si quando recessit
 Fit subito pastor languidus atque boves.

M. Vir caper albarum caprarum, obscurâq; tesqua
 Silvarum, ad latices hæde petulce veni,
 Hæc illi domus : I, narra mutilate Miloni,
 Quòd Proteus phocas paverit ipse Deus.

D. Non terram Pelopis quæro, non multa talenta;
 Non celeri ventos præteriisse pede,
 Te tantum amplexus cantabo rupe sub ista,
 Respiciensque greges, Trinacriūmque mare.

M. Tristis hyems foliis, tempesta sœva profundo,
 Retia vitat avis, piscibus hamus obest,
 Virgineus juvenes ardor ferit. O Pater, ô Rex,
 Non solus, perii te quoque tangit Amor.

~~alia certante~~ inere vicissim,

Μ. Αγκα ^χ ποσμοί, θεῖοι γάιοι, αἱ π Μελάκαις

Πᾶ ποχ ὁ συεκτας περιφρίλες ἄστο μέλος,

Βόσκοτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμάδας ἵνα τέ ποκ ἔχῃ

Δάφνης ἔχων δαμάλας, μιδὸν ἔλαστον ἔχει.

Δ. Κερκίη ^χ βοτάνη, γλυκαρὸν φυτόν, αἱ τῷ ομαῖον

ΜΥσίσδαι Δάφνης ταῖσθαι ἀλδονίστη,

Τῦτο τὸ βυχόλιον παίνετε καὶ τι Μελάκαις

Ταῖδι ἀγάροι, χάρην δέρθοι πάντα νέμοι,

Μ. Παγτᾶ οἱρ, παγτᾶ λὲ γομοί, παγτᾶ λὲ γάλακτος

Ουτατα πλήτυον, χ τὰ γέα πρέφεται,

Ειγ' ἀ καλὰ πάντας ὄπιστοςται αἱ λέπι αὐρέπτη.

Χώ πομάτ ἔπρος τίμοδι, χ ἀ βοτάνη.

Δ. Ενθ' οἵσ, ἔγ' αῆγες διδυματόκοι, ἔγτα μέλισσαν

Σμάρια πληρύσσον, χ ὅρνες ὑψηταρι,

Ειγά ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποστὶ αἱ λέπι αὐρέπτη,

Χώ πάς βαῖς βόσκων, χ ἀ βόες αὐστερα.

Μ. Ω τράγι, τῶν λευκῶν ἀγρ, ὁ βάθος ὄλας

Μυέλον, ω σιμαὶ σῆντος ἡρ' ὔδωρ ἐγιφοί.

Ει τίνωρ γάρ πίνος ιγ' ἀ κόλε, χ λέγε Μίλων

Ως Πρωτεις φάκας, χ θεὸς ὄν, ἔνεμε.

Δ. Μή μοι γάι Πέλοπος, μή μοι γεύσθα τάλατα

Επ ἔχθι, μηδὲ φρόδετος λέπι ἀνέμων.

Αλλ' οὐτὸς τὰ πέπεια ταῖδι ἀσσομει ἀγκᾶς ἔχεται,

Σινόμα μᾶλλον ἔσφράν, τὸν Σικελῶν ἐσ ἄλα.

Μ. Δένδρεσι μὴρ χριμάν φοβερὸν κακόν, ὄδασι λέπι γμός,

Οριον λέπιλαγξ, ἀλεποτέροις λέπι λίτα.

Ανδρὶ μὲν παρτενικᾶς ἀπαλᾶς πόζος. ὁ πάτερ, ὁ Ζεῦ,

Ου μότος ἡεβάδινος χ τὸ γυαλικορίλας.

Ταῦτα μὲν ὄν. δι' αὐτοιβάσιον οἱ παιδεῖς ἀποτελεῖσθαι.

Cœpit at extremum carmen cantare Menalcas.

M. Parce hœdis agnisiq; meis, lupe, parce tenellis:
 Nec mihi sis gravior, parvus quia plurimâ servo.
 O Lampore canis! cur sic sopor altus habet te?
 Cum puerο servare gregem, haud dormire deceret.
 Ne cœsetis oves tondere virēntia culta,
 Ne cessate iterum donec surrexerit herba:
 Pergite pascentes cunctis dum turgeat uber:
 Se saturent agnæ calathis, ego cætera servem.
 Formosus tali respondit carmine Daphnis

D. Méque superciliis junctis formosa puella,
 rospiciens antro pulcrum pulcrumque ferebat.
 At nihil ipse tamen respondi durius illi,
 Ast iter ingressum dejectâ fronte sequebar.
 Spiritus est vitulæ dulcis, vox grata genitæ,
 Suaviter & vitulus, mihi mugit suaviter et bos.
 Sub Jove propter aquas gratum est æstate jacere,
 Quercubus est decori sua glans, malo sua poma,
 Estque bovi vitulus laudi, bos ipse bubulco.

Sic cecinere illi, pastor sed talibus infit.
 Os tibi dulcisonum & vox est gratissima, Daphni,
 Suavior & cantus longè est dulcedine mellis,
 Utraque pro merita cedit tibi fistula palmâ,
 Pascentem simul hac me si dignaberis arte,
 Cornibus hanc mutilam accipies pro munere capra
 Cujus distentum calathos compleverit uber.
 Tum puer exiliit saltu plausique secundo,
 Seu timidæ matris latus ut salit hinnulus olim:
 At ictum contr. subiere dolores,

Nuptam

Τὰς πηγάδας δὲ μέσαν ἔχει τὸ Μητράκον
Μ. Φύδης τῷ δέ εἰρηται, φύδης, λύχος τῷ πηγάδα μου,
Μηλὸς ἀδίκη μόνον, διπολλαῖς οὐ πολλαῖς οὐ μαρτῦ.

Ω Λάμπυρε κύων, ψυχή τοι βαθύς ὑποστηχεῖ τοι;
Οὐ γένει κοιμᾶσθαι βαθύσις σινοπαῖδει τέμνεται.
Ταῖς λέσσεσ, μηλὸς ὑμμεῖς ἀκεῖτον ἀπαλλαῖς κορεστεῖται
Ποίας ψυχῆισθαι δικηροπάλιν ἀδειούνται.

Σίτηα γέμεσθε, γέμεσθε τὰ λέσθατα πλήστατα πάσαν,
Ως τὸ μὲν ὄρνις ἔχοντι, τὸ λέσσος ταλάρας ἀπότιμη.
Δέντρος ἀντὶ Δάφνης λιγυρῶν ἀπεβαλλεται ἀείδει.

Δ. Κακὸν ἐκ τῶν ἀντρῶν σινοφρεις κόρης ἐργάτες ιδούσται
Τὰς δαμαλας παρελῶνται, καλὸν τελὸν ἡμεις ἔφασκεν.
Οὐ μάλιστα λόγοι ἐκεῖθνος ἀπὸ τοῦ πτυχοῦ ἀνταῖ,
Αλλὰ κάτια βλέψας τὰν ἀμετέραιον ὅδει εἴρποι.
Λαλεῖα φωνὴ τῶν πόρπος, ἀδὲν τὸ πνεῦμα.
Ἄδην λέχειος μόσχος γαρύεται, ἀδὲν δὲ χάρα βοῶς.
Ἄδην λέτω τῷ θέρεος πάρον ὑδάριον ἀιθειοκοιλεῖν.
Τὰς δρυὶς ταῖς βαλανοι κόσμοις, τὰς μαλίδις μαλα,
Τὰς βοῖς λέχειος, τῷ βασικόλοφοι αἱ βόες ἀνταῖ.

Ως ὁι παῖδες ἀεισταὶ ὁ λέπιπόλος ὡδὲ ἀγόρευεν
Αι. Αδέν πο τὸ σόμα τοι, ψυχή μερος, οἱ Δάφνη, φανά.
Κρέοστοι μελπομένοι τειν ἀκείνεμδι οὐ μέλι λείχει.
Λάσσοις τὰς σύεγγυας, σύκητας γαρ ἀείδει.

Λιδέ πι λῆσ με ψυχαῖς ἀμένται ἀπολέονται διδαῖσαι,
Τίτται τὰς μητύλας δεσμού τὰ διδακτεῖς τοι αὐγας,
Απις ψυχὴ γεφαλᾶς αἰεὶ τὸ ἀμολγυτα πληροῖ.
Ως μὲν οἱ παις ἔχειρι, ψυχαῖς μητέρας τεθρόσφελοτο.
Νικήστας ψυχὴς θεῖ τηλετεῖται τεθρόσφελοτο.
Ως μὲν χειτομύλης ψυχὴς μητέρας τεθρόσφελοτο.

Nuptam sepe solent qui Virginitatis adempta.
Primus ab hoc inter pastores tempore Daphnis,
Atque, puer quamvis, formosam Naida duxit.

SARPEDONIS ad GLAUCUM.

Glauce! quid immeriti nobis tribuuntur hono-
Regalis solii, mensæ, dulcisque Lyæi? (res
Cur Lyciæ populi tanquam sua Numina adorant,
Prædiaque ad Xanthi pingues cultissima ripas
Incolimus Cerere & nemorum felicibus umbris?
Ni primi adversum contra consistimus hostem,
Obviaque ardenti præbemus pectora pugnæ.
Viderit & Lyciæ sic quisquam è plebe loquatur.

Haud equidem ignavis Lyciæ commissa potestas
Regibus est, pingui segnes qui carne bibentum
Vescantur, Bacchumque bibant: niter ardua virtus
Insuper, apparent primi, pugnamque capessunt.
Obone! si Troum linquentibus arma, daretur
Æternum senio & fatorum lege remotâ
Vivere, non me jam prima inter tela videres,
Nec te præclari traherem in certamina Martis.
Sed cum certa necis sors sit, letique patescant
Mille aditus, quos nemo fugit mortalis, eamus,
Aut hosti dabimus decus aut ex hoste feremus.

ΣΤΟΚΡΙΤΟΥ.

Οποιος γένος είναι γαμοῦσσος ἀπάλιτος
Καὶ οὐτος Δάστης πολλούς περάτες ἔχει
Καὶ γούρα, ἀγριβος ἐστι οὐπ, Ναΐδη γάρ.

ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΚΟΝ.

Λαῖκε, τί μὴ τοῖς τετράμεσθα μάλιστα,
Εδρη τε, χρέασθαι τε, οὐδὲ πλέοντος διπέσατο
Ει Δυχίη, πάστος λέ θεύς οὐειτορόσοι,
Καὶ τέμνος τεμέσθα μέγα Σάργτοιο παρ' ὅρθας,
Καλὸν φοίσας, ψεύτης ποροφόροιο;
Τῷ ταῦται Δυχίοισι μετὰ σφράγοισι ἔστας,
Εγάλιμη, οὐδὲ μάχης κευτεῖρης ἀγνιβολῆσαι,
Ορέστης τοιούτης εἴπη Δυχίοις πύκα θερικτάσαι,
Οὐ μετέλειτε Δυχίου κατακοινέοντο
Ημετέροι βασιλεῖς, εὐλύτοι τε πόνα μῆλα,
Οἴοις λέγοντες, μελικίδια, αλλ' ἀρετὴν ψεύται
Εδθλή, οὐτοὶ Δυχίοισι μετὰ σφράγοισι μάχονται.
Ω πέπτο, οὐ μὴ γερ τόλμον τεῖσθαι τάδε φυγότιο
Λίδι μὲν μελλούμενον τοιούτοις τι
Εαυτοῦ, οὐτοὶ τοιούτοις σφράγοισι μαχομένων
Οὐτέ κέ στόλλομεν μαργαλούς εἰς κυδιάσμενούς
Νιντολέγοντες γερ κύμης φορέσσοι θαλάτοιο
Μυείνη, οὐδὲ οὐκ εὐρυτοί, οὐδὲ παλβέη,
Ιορδη, περιψη σύδαις οὐεντούσαι τοιούτοις.